

Giới thiệu Năm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa

Bạn đang đọc truyện Năm lấy tay ta, thêm một lần nữa của tác giả Yêu Tinh Gấu Mèo trên website đọc truyện online.

Trên đời này, có rất nhiều thứ làm sai rồi có thể làm lại...

Nhưng một chiếc gương đã vỡ nát, đem theo một đoạn kí ức đẹp để tan tành, vĩnh viễn không thể hàn gắn...

Ngay từ đầu biết nó dễ vỡ, sao còn cố chấp cầm trên tay để rồi tự làm tổn thương tay mình...?

Nàng và hắn, cùng theo đuổi quyền lực tối thượng, nàng vì quyền lực đã làm nhiều việc, kể cả lợi dụng, giết chóc và phản bội...

Một ngày kia trước chúng tiên cùng hắn thi đấu pháp lực giành vị trí Thiên Đế kế nhiệm, nàng tính toán hoàn hảo, song vẫn để lỡ một bước...

Hắn tuyệt tình nhẫn tâm, nhưng cũng giống nàng ở chỗ đối với oán hận ghi nhớ rất sâu... Đáng vị, hắn không tổng khứ, trừ khứ nàng như đã làm với thế lực của nàng, chỉ nhìn nàng cười lạnh nói:

“Ta tuyệt nhiên là một kẻ giữ lời hứa, năm vạn năm trước, ngươi còn nhớ chăng?”

“Những thứ vô vị như thế, ta đã sớm đem tất cả vứt đi rồi” – Nàng đáp.

Hắn trong mắt không có nửa điểm phần nộ, thâm sâu mà nói.

“Vậy bất cứ lúc nào ta cũng có thể nhắc lại. Đối với ngươi những thứ đó vô vị, nhưng đối với bản đế, không có những thứ đó nhắc nhở, ta đã không đứng tại đây”

Dĩ nhiên nàng không quên, thời niên thiếu, cùng trốn dưới hạ giới, hắn đội vào đầu nàng chiếc khăn đỏ, mỉm cười nói: “Sau này ta nhất định lấy nàng làm nương tử, trân trọng nàng cả đời...”

Nàng giết hắn một lần, còn hắn lại khiến nàng ôm hận mà bán linh hồn cho ác quỷ, những kí ức thời niên thiếu sớm đã sớm tàn lụi...

Không ngờ hắn phong nàng làm Thiên Hậu, dùng lời hứa năm đó biến thành xiềng xích trả thù...

Đứng giữa vòng xoáy khắc nghiệt của cuộc đời, tìm được một tấm chân tình đã khó, giữ được tấm chân tình đó càng khó hơn.

Nàng, trưởng công chúa của Thiên giới – Hàn Tuyết Lạc, quanh năm làm bạn với nỗi cô độc, oán hận và ghen tị với những người xung quanh mình.

Năm đó, người đàn bà đáng ghét cùng con trai của bà ta xuất hiện, nàng dĩ nhiên khinh ghét xem thường hắn. Nhưng người thiếu niên chất phác ngốc nghếch không biết toan tính đó chẳng để tâm đến sự đối xử tệ bạc của nàng với hắn, vẫn kiên trì từng bước muốn ở bên nàng. Nàng không bao giờ ngờ được, Hàn Lăng Nhiên đó vốn không ngốc, chỉ là mẫu thân hắn cho hắn uống được để trở nên ngớ ngẩn, che giấu tài năng mà thôi...

Một ngày nàng phản bội thương tổn hắn, hắn thức tỉnh, trở nên tuyệt tình nhẫn tâm đồng thời là một kẻ thủ đoạn bậc nhất...

Năm vạn năm trôi qua, cả nàng và hắn đều theo đuổi quyền lực, tranh đoạt ngai vị Thiên Đế, vẫn còn cuối cùng vẫn là hắn hơn nàng một nước. Có lẽ, Hàn Lăng Nhiên ngốc nghếch năm vạn năm trước yêu nàng chưa từng thực sự tồn tại sao?

Kể ngày hôm nay nhất định không phải hắn, nàng cũng không phải Tuyết Lạc năm vạn năm trước, nàng không đắc tội với hắn, cũng chưa từng vì hắn mà đau lòng. Trái tim nàng trước sau cũng cô lạnh và tàn nhẫn như hắn vậy, nàng đã đánh đổi tất cả để chạy theo quyền lực, có gì chỉ vì hắn nhục nhã một phen mà từ bỏ chùn bước?

Đôi lời của tác giả: Trước giờ ta từng tạo ra nhiều nhân vật nam nguy hiểm tàn nhẫn tuy nhiên chưa bao giờ các anh này được làm nam chính. Lần này ta viết 1 bộ truyện mà các nhân vật đều xấu xa từ nữ chính ích kỉ qua cầu rút ván, nam chính lãnh khốc tâm cơ vô song, nam phụ đề tiện tàn độc, nữ phụ toan tính ân oán. Đây là một cuộc chiến truyền kì khốc liệt giành quyền lực trên Thiên giới, giữa vòng xoáy đó, nam chính khi còn thuần khiết và nữ chính khi còn niên thiếu đã gặp nhau...

Câu chuyện này ban đầu dự tính tràn ngập phản bội, giết chóc và đau thương, song khi viết ra ta cảm thấy nó giống như đã chuyển thành một mối tình khốc liệt nhiều màu sắc hơn, bởi cho dù tình yêu đã một lần chết, giữa nam chính và nữ chính mãi mãi còn một sợi dây liên kết vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Cuộc Chiến Giành Ngai Vị

Năm một trăm ba mươi vạn chín ngàn, Lục giới bình ổn, không có chính biến lớn. Tuy nhiên trong nội bộ Thiên giới lại nổi sóng, ngầm báo trước một cuộc mưa tanh gió máu. Mà ta, chính là kẻ đứng đầu mũi sóng. . . Sáng hôm nay, cũng như mọi ngày, đám tỳ nữ đến hầu ta rửa mặt chải đầu, trang điểm cao quý sang trọng. Y phục cũng phải là loại thượng đẳng nhất, gồm có bốn lớp xiêm y, đuôi áo dài đến mười thước, lụa màu vàng hai mươi thước. . .

- Trưởng công chúa điện hạ, người xem búi tóc như vậy có ưng mắt không ạ? – Ả cung nữ tên Tiểu Bình cung kính nói, chỉ mong đợi từ ta một lời khen ngợi.

Ta nhìn vào trong gương, mặt gương phản ánh một dung nhan tuyệt mỹ nhưng vô cảm. Kiểu tóc ả búi cho ta có phần quá rườm rà, không phù hợp với tính cách của ta, nhưng dầu sao ta không có thời gian.

- Được rồi. . . ! – Ta lạnh nhạt nói, ra hiệu cho một tỳ nữ khác bưng ấm trà nóng đến.

Mấy ả cung nữ mới này chưa hiểu rõ phong thái của ta, vẫn muốn trước mặt ta nịnh nọt.

- Dung nhan của công chúa điện hạ không hổ danh “mỹ lệ kinh thiên”. . .

- Trưởng công chúa điện hạ không những xinh đẹp, pháp lực còn vô song, tương lai nhất định người sẽ trở thành nữ hoàng đầu tiên của Thiên giới. . .

Duy chỉ có ả chường quân tỳ nữ tên Ngọc Hà là hiểu ta không ưa những lời nịnh nọt sáo rỗng, ả khoát tay, nghiêm giọng mắng đám hạ nhân:

- Còn rườm rà cái gì? Mau đi làm việc của các người. . .

Lúc ta đứng lên, ả tiến lại giúp ta chỉnh trang lại y phục một lần nữa, như mọi ngày, mỗi sáng ta đều thượng triều.

Lão Thiên Đế ngã bệnh, ta lên làm nhiếp chính. Dĩ nhiên lão đột quy có một phần lớn ta nhúng tay vào, một phần kia do kẻ chiếm được quyền chỉ huy quân đội hiện tại – Lăng Nhiên Vương Quân tham gia cùng. . . Lão già dù hồ ly đến đâu, cũng không đấu lại cả hai thế lực cùng lúc ảm hại. . .

Ta và hần dường như hiểu nhau rõ như lòng bàn tay, biết chắc một ngày sẽ hạ ván chốt tiêu diệt đối phương, nhưng khi cùng phải đối phó với một vật cản, cả hai cùng biết tiến biết lùi, mỗi kẻ từng bước gây dựng thế lực cho mình. Ta triệt hạ thừa tướng thân tín của lão già, hần cũng cùng lúc đánh úp thân tướng của lão. Ta hạ độc, hần cũng lợi dụng xếp đặt, khiến cho lão Thiên Đế ngã quy càng nhanh. . .

Năm vạn năm nay, lúc đối chọi, lúc ngầm lợi dụng nhau như vậy, cuộc chiến giữa ta và hần chưa bao giờ nhàm chán.

Ngọc Hà khi chỉnh cổ áo, nói nhỏ vào tai ta:

- Công chúa điện hạ, Lăng Nhiên Vương Quân nghe nói vẫn thuận lợi ca khúc khai hoàn trở về, có cần tiếp tục động tay?

- Không cần. . . - Trên môi ta thấp thoáng nụ cười – Ta cũng cho rằng hần không chết sớm như vậy. . .

- Công chúa điện hạ, nghe nói nhị công chúa có chút thương tổn. . . Là bị thương trên cánh tay. . .

Đáy mắt ta âm u, miệng chế giễu nói:

- Vậy để ả ta cùng hần ca thêm một bài đồng cam cộng khổ đi. . .

Trong lòng ta nghĩ, nếu một ngày đáng vị, nhất định sẽ không sớm giết ả, sẽ hủy đi dung nhan như hoa như nguyệt của ả, đem những oán hận mà ta từng chịu đựng khiến ả nằm trải một phen. . .

Nhị công chúa đó là Hàn Hương Nguyệt, muội muội cùng cha khác mẹ của Hàn Tuyết Lạc ta. Tình nhân của ả, cũng chính là kẻ đối chọi với ta – Hàn Lăng Nhiên. Hần là hài tử duy nhất của người ta gọi bằng hoàng bá – Huyền Nguyên Vương Quân đã tạ thế nhiều vạn năm trước.

Chính sự nhiều chuyện, xử lý xong thì cũng đã sang buổi chiều. Ta rời khỏi Chính Điện, mắt hướng nhìn rặng mây đỏ tía nơi hoàng hôn, thầm nghĩ đêm nay là một bước chuyển biến lớn. . . Lão Thiên Đế đêm nay sẽ được ra đi trong lặng lẽ, ta chọn cho lão một đêm mùa thu mát mẻ đẹp trời như vậy, chính là một chút lễ nghĩa cuối cùng dành cho kẻ ta gọi là phụ hoàng. . . Từ nhỏ, ta đã không còn coi người đàn ông đó là cha ruột. Cái mà ta cảm thấy là thứ duy nhất kết nối lão và ta, có lẽ là trái tim nhẩn tâm và thủ đoạn.

Nhiều năm trước, có kẻ dạy cho ta rằng: Thiên Đế vô tình bạc nghĩa, một khi đã không còn lưu luyến hoặc không dùng đến liền quẳng đi, không bận nhìn đến. Muốn thắng lão già đó, ta phải tàn nhẫn hơn lão, dù trong lòng chán ghét hay căm thù muốn giết đối phương cũng đừng thanh lý vội, phải từ từ lợi dụng, sử dụng cho đến giá trị cuối cùng, vắt kiệt của chúng giọt máu cuối cùng. . . Ta học theo rất tốt, sau khi lợi dụng hết mọi thứ từ chính y liền xuống tay hạ sát. Dĩ nhiên là một kẻ nguy hiểm như vậy, không thể để y sống quá lâu, một ngày nào đó y sẽ ngầm giết dây sau lưng ta.

...

...

Ta bước xuống từ bậc thềm cao của Chính Điện, vừa vận cũng có hai kẻ bước lên. . .

Nam nhân đi trước một bước, từ phía ta nhìn lại, vừa vận ánh mặt trời hoàng hôn khuất sau bóng hần, nhất thời nhìn không rõ. . . Ánh chiều tím tím gây

cho ta chút ảo giác mơ hồ xa xôi, thoáng chốc giật mình, ngỡ như mình đang đứng trong quá khứ năm vạn năm trước, trước mắt là nam thiếu niên đơn thuần chất phác, ngây thơ đến si ngốc...

Hắn đi gần hơn, ta nhanh chóng thanh tỉnh và nhìn rõ. Dáng người cao lớn hơn năm vạn năm trước rất nhiều, đầu đội ngân quan, hắc bào tôn lên khí chất và phong thái vương giả, hoàn toàn không còn nét nào sót lại của một kẻ hèn kém khờ khạo trong dĩ vãng. Gương mặt tuấn mỹ, đường nét tinh tế như tượng tạc, những lọn tóc mai bị gió chiều phía sau thổi tung điểm thêm cho hắn một phần phong lãng.

Hàn Lăng Nhiên, năm vạn năm trước ta từng xuống tay hạ sát thiếu niên chân thành ngốc nghếch đó, chẳng có lý do nào hiện tại ta không muốn tìm cách kết liễu một kẻ nguy hiểm như người hiện tại...

Ta mỉm cười khinh bạc, cảm thấy phía sau lưng còn ám ảnh nghe thấy tiếng vỡ vụn của những mảnh kí ức... Quay đầu lại, há chẳng là dẫm lên những mảnh thủy tinh sắc nhọn đó?

Ta bước lướt qua hắn, mà hắn cũng không có nửa điểm liếc nhìn ta, cứ như vậy mà đi qua. Đã năm vạn năm ta và hắn không có đối thoại riêng...

Chỉ có nữ nhân đi sau hắn, khi đi đến trước mặt ta, ả có chút khó xử bẽn lẽn, giọng nói như oanh yến:

- Tỷ tỷ...

Con người sau năm vạn năm có rất nhiều thay đổi, ta trưởng thành tuy càng diễm lệ hơn nhưng gương mặt càng băng giá khắc nghiệt hơn, chỉ có Hàn Hương Nguyệt này trước sau không đổi, vẫn mỏng manh như cánh hoa, một vẻ dịu dàng yếu đuối, rất dễ tranh thủ lòng thương hại... Nhưng cánh phù dung khép nép trong sương gió làm ta chúm chịt hơn cả những bụi xương rồng gai góc trưởng thành trên hoang mạc, ta có thể nuôi dưỡng xương rồng nhưng tuyệt nhiên muốn dẫm nát cánh hoa đó...

Ta bước qua rồi, còn cảm thấy tiếng bước chân Hàn Hương Nguyệt nhanh chóng vội vã, xiêm áo loạt xoạt vì rào bước, miệng không ngừng gọi: “Biểu ca, biểu ca, chờ muội!”

...

...

Chiều tối, sau khi thư giãn ngâm mình dưới ôn tuyền, ta bình tĩnh dùng điểm tâm tối. Khi ánh trăng lên cao cũng là lúc ta đánh một nước cờ quan trọng. Lê ra ta định ra tay vào mùa đông giá lạnh, nhưng ta muốn đi nhanh hơn Hàn Lăng Nhiên một bước, thành công luôn đi với rủi ro, cái này ta luôn biết. Đêm qua, ta đã liên lạc bí mật với gia tộc của mình – Bạch Hồ Tộc trong tứ đại thần tộc, bất ngờ thay đổi kế hoạch trong khi phân nửa thế lực quân đội của Hàn Lăng Nhiên còn kẹt trong trận chiến dẹp phiên loạn phía Nam Thiên Giới.

Đưa miếng điểm tâm lên miệng, vị ngọt của bánh còn chưa tan, đã thấy Ngọc Hà chạy vào, hốt hoảng loan tin:

- Công chúa điện hạ, không hay rồi, Thiên Đế bệ hạ đã băng hà!

Ta nhất thời choáng váng, đập tay lên mặt bàn, trà nóng từ chén bắn ra tung tóe. Trong chốc lát hai hàng lông mày nhíu lại, ánh mắt thêm phần sắc lạnh.

Tuy nhiên, năm vạn năm qua đã rèn luyện cho ta bản lĩnh bình tĩnh trước mọi tình huống. Ta nhanh chóng khôi phục thần thái, còn khẽ cười. Hàn Lăng Nhiên, nếu hắn không thông minh một chút thì bốn công chúa ta đâu thấy thống khoái. Cho dù là trước đây, khi ta lên trừ khử một thống lĩnh của hắn, hai ngày sau hắn diệt của ta ba thuộc hạ, ta cũng chỉ bất ngờ một chút, nhưng sau đó càng có động lực để chơi tiếp ván cờ.

Ngày hôm nay, cho dù hắn thanh toán lão Thiên đế, hắn chắc chắn không có được di chúc của lão, bởi ấn triện đã nằm trong tay ta. Điểm duy nhất cần trở lại, đó là chưa ép được lão hồ ly tự tay viết di chúc. Vẫn còn một trận chiến phía sau đang chờ ta và hắn.

Hắn giết lão hồ ly, không hẳn chỉ vì thèm khát quyền lực từ cái ngai Thiên Đế, mà ta còn biết lão hồ ly năm xưa lên sát hại cha hắn, cũng chính là anh trai của lão đồng thời cường đoạt mẫu thân hắn về Thiên Giới. Hàn Lăng Nhiên quả nhiên tính toán rất sòng phẳng.

Ta nếu giết lão Thiên đế, không có cái cảm giác đại nghịch bất đạo. Lão ta khi xưa từng muốn hủy hoại ta từ khi ta còn nằm trong bụng mẫu thân, nếu ta không phải là nữ nhi thì lão cũng sẽ sớm bóp chết ta để kìm kẹp sự bành trướng của Bạch Hồ tộc. Suốt bấy nhiêu vạn năm, lão chưa từng coi ta là huyết nhục. Cộng với món nợ lão dấy mẫu hậu ta vào chỗ u uất mà chết, ta cũng đã sớm tính nước đòi nợ.

...

...

Ta không nhanh không chậm đi đến Thái Dương điện, đám thượng thần cho đến tiểu tiên, tỷ nữ, binh lính đã vây kín cổng vào. Ta dùng phấn trang điểm cho gương mặt tái nhợt, cũng dùng một ít hạt tiêu khiến cho hốc mắt đỏ hoe, mấy giọt lệ rom róm. Sự thực là ta có thể diễn xuất được nhiều thái độ, nhưng tuyệt nhiên nước mắt cố gắng mấy cũng không thể rơi. Đã năm vạn năm rồi, lệ của ta cũng như cây xương rồng đến cùng một môi khô héo diệt vong rồi biến mất trong sa mạc, sau này mắt ta luôn khô khốc như chính trái tim.

Hàn Hương Nguyệt chạy đến rất sớm, chân thành gào khóc rất to, binh sĩ ngăn cản nàng tiến vào, lý do là còn đợi điều tra. Điều tra? Hàn Lăng Nhiên quả nực cười, giật dây sau mấy vị án quan, đã ăn cướp còn la làng. Đáng châm biếm hơn phải là, người yêu thích Hàn Hương Nguyệt đến vậy nhưng cuối cùng vẫn lạnh lùng bí mật giết chết phụ hoàng của ả...

Trái ngược với buổi chiều, lúc này ta đứng dưới bậc thềm bước lên, Hàn Lăng Nhiên đứng trên cao nhìn xuống. Hắn liếc mắt trông thấy ta, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười âm hiểm nửa có nửa không, chỉ thoáng qua như mây gió. Hắn sau đó khôi phục thần thái nghiêm chỉnh, bước lại ôm lấy vai Hàn Hương Nguyệt an ủi. Ta dĩ nhiên cũng phải chạy lên nghe ngóng góp vui rồi...

...

...

Việc đau tai nhức óc nhất nhưng bắt buộc phải có sau ngày đề tang lão Thiên Đế là nghe chúng tiên chia làm hai phe cánh tranh cãi với nhau xem ai sẽ là kẻ kế vị.

Lão hồ ly kia trước khi đi đều không có lựa chọn, thiên hạ này, lão chẳng muốn giao vào tay của Hàn Lăng Nhiên hay kẻ cả là trưởng công chúa ta. Nhưng giao vào tay ai được? Lão không có một mụn nam hài, Hàn Hương Nguyệt quá yếu đuối, còn thiên hậu hiện tại, không, chính xác hơn là kẻ vừa lên chức hoàng thái hậu – Bích Song nương nương kia, cũng chính là mẹ của Hàn Lăng Nhiên không đời nào để mang thai với lão. Bà ta dù là bị ép buộc hay có tính toán để tái hôn với lão Thiên Đế thì cũng không thể quên được mối hận giết phụ quân cũ. Bà ta đã dám cho Hàn Lăng Nhiên uống thuốc lú để che giấu tài năng của hắn, dĩ nhiên là đợi thời cơ thích hợp thể hiện, ngầm trả thù lão hồ ly. Tiếc là tính toán của bà ta đổ vỡ, sự tình đột biến sớm hơn từ năm vạn năm về trước, khi chính ta cho Hàn Lăng Nhiên một cú giáng chí mạng... khởi nguồn cho tất cả ân oán giữa ta và hắn.

Hôm nay ta vẫn mặc một thân xiêm y trắng không điểm xuyết lên triều, đúng nghĩa là con trưởng đề tang suốt bảy bảy bốn chín ngày. Theo lệ của Thiên giới, con trưởng sẽ mặc tang phục từng ấy ngày, trong vòng nửa vạn năm không tổ chức hỷ sự. Ngay cả mái tóc cũng không búi chải thành kiêu, cứ như vậy mà buông thả, chỉ dùng một sợi tơ trắng buộc những sợi tóc mai ra sau cho gọn gàng. Năm vạn năm trước, ta thích mặc xiêm y màu trắng thêu điểm mai hoa, những kẻ nịnh hót ca tụng dung nhan của ta đẹp như hàn mai nở trên băng tuyết tinh khôi, lạnh lùng cao quý. Sau này, ta cảm thấy xiêm y màu trắng thuần khiết đó không hợp với tâm hồn bên trong của ta nữa, cho nên chỉ mặc màu đỏ thẫm, màu tím hoặc màu trầm...

Hàn Lăng Nhiên năm vạn năm trước mặc áo vải thô màu xám trắng hoặc xanh lam, ngày nay chỉ mặc huyền bào hoặc hắc bào...

Sau không lâu nữa, giữa ta và hắn, sẽ có người khoác hoàng bào, kẻ hồn tiêu phách tán...

Thế lực của hắn và Bích Song thái hậu từ chỗ không có gì đã nắm một nửa thiên giới, còn ta tuy có phát triển thế lực Bạch Hồ tộc, liên minh cùng Chu Tước tộc nhưng cũng chỉ ở mức duy trì vững chắc. Xuất phát điểm của hắn và ta khác nhau, trong lúc mẩu thân hắn đã trù tính những bước đi tương lai thì ta còn là một nha đầu cô độc lủi thủi. Khi hắn trở về với tiềm năng và bản chất thật, ta còn lẩn lộn một quãng trong sâu nào. Khi ta bắt đầu học cách dùng thủ đoạn và trở nên nhẫn tâm, tìm hiểu làm sao thống lĩnh Bạch Hồ tộc, hắn đã đi được những bước khá dài.

Giữa Chính điện cãi nhau, phe phái không ngừng phản bác lẫn nhau. Phe ta nói hắn không có huyết nhục chính thống của Thiên đế, lời chuyện mẫu thân hắn xuất thân thấp kém ra làm vũ khí, người phe hắn công kích ta bằng cách ta chỉ là nữ nhi, trong lịch sử không hề có tiền lệ nữ giới kế vị, còn hắn dù sao cũng là nam tử hân, có dòng máu của Huyền Nguyên Vương Quân, huynh trưởng của Thiên đế.

Ta như hắn giống nhau, trước mặt chúng tiên vẫn im lặng. Ta cầm trong tay một chiếc bạch phiến điểm cảnh trúc nho nhỏ, khẽ che đi một phần sắc thái gương mặt. Ta đang trù tính trường hợp phức tạp nhất, phải mượn binh đao để tranh đoạt. Phe của ta, Bạch Hồ tộc tuy nhiều kẻ pháp lực cao thâm nhưng chín người mười ý, thiếu một kẻ mạnh nổi trội để lãnh đạo quân tiên phong. Còn bản thân Hàn Lăng Nhiên kia đã là một chiến thần vô song, binh sĩ của hắn ồ ạt hơn nhưng nhất tề phục mệnh... Trong lòng ta có phần hối tiếc là một vạn năm trước đã thanh trừng con Giao Long đó quá sớm, nếu y còn sống, ắt bây giờ có thể lợi dụng để cầm quân được.

Chỉ một nỗi, khi ta thương lượng với y để đổi lấy pháp lực thượng thừa cùng với việc y sẽ dạy ta cách để trở nên nhẫn tâm và biết dùng thủ đoạn hiểm độc, cái giá mà y đòi hỏi chính là tấm thân xử nữ của ta. Khi ta còn niên thiếu, ta nói với y tri hoãn, nhưng hơn một vạn năm trước, biết không thể trì hoãn mãi, ta đành trù kế thanh trừng y, cho là y đã hết giá trị lợi dụng. Giờ ta đã hiểu, chỉ có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi một thứ duy nhất, nếu ta đã chọn quyền lực, dĩ nhiên không chỉ linh hồn, trái tim mà cả thân thể cũng phải bán đi. Lúc này nhìn vào tấm phù văn chạm khắc hình rồng trước cửa ra vào Chính điện, mắt ta lại mơ hồ hình dung, Giao Long lẽ ra đã hồn tiêu phách tán đó đang thăm cười ta, và đứng như những gì y nguyên rùa, ta sẽ không dễ dàng có được những thứ mình mong muốn. Dù là như thế, không thể có chuyện thứ hai mà y trần trối, đó là y sẽ quay lại lấy sông phẳng cái giá mà ta phải trả... Ta đã ra tay rất sạch sẽ, không còn lưu cho y dù là một mảnh hồn phách...

Cãi nhau mãi, cuối cùng, những kẻ đứng giữa, đại diện là một người dù cái giá nào cũng không thể mua chuộc – Thái Ất Chân Nhân đứng ra bày tỏ quan điểm. Thái Ất Chân Nhân hiện là chủ nhân của Âm Dương Thái Tuế Điện, nhiều vạn năm trước là sư phụ của ta, Hương Nguyệt cùng Hàn Lăng Nhiên.

Biện pháp mà họ thống nhất đề ra, cũng là một đường đi nước bước mà ta từng cho là có khả năng: công khai thi đấu pháp lực. Thiên Đế thường là người có pháp lực cao thâm bậc nhất Thiên giới, pháp lực vốn có được do tu vi và quá trình rèn luyện lâu dài, tuy nhiên cũng có thể là tài năng thiên bẩm...

Bạn đang đọc truyện *Năm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Công Khai Nhục Ma

Ta không biết rõ chính xác pháp lực của Hàn Lăng Nhiên cao đến đâu, mà hắn có lẽ cũng không biết rõ về ta, nhất là chuyện ta đã học theo Giao Long tiếp thu trái phép âm công để nhanh chóng đạt pháp lực thượng thừa, chưa kể khi giết Giao Long còn cướp được phần lớn công lực của hắn...

Con Giao Long đó là ma thú gây họa nhiều vạn năm trước, tương truyền cả Thiên giới phải hợp sức mới phong ấn được y, cuối cùng lại vì tiếng khóc và nước mắt của ta phá hỏng kết giới thoát ra. Giao Long không đếm được tuổi, y từng dụ dỗ ta rằng, trở thành nữ nhân của y, cam tâm tình nguyện cho y tắm thân trình bạch, y sẽ trở nên bất diệt, dù ta muốn nghịch đảo luân hồi, khuấy loạn lục giới y cũng làm cho ta...

Nói tóm lại, ta cảm thấy không quá lo ngại về việc thi đấu pháp lực công khai...

Văn triều, mọi người đều tán thành hoặc miễn cưỡng chấp nhận đối sách đó. Thật ra đó chỉ là mặt ngoài, thậm trí sau khi thua cuộc, vẫn có thể dấy quân làm phản, ta nên tính kĩ càng những bước tiếp theo...

Người duy nhất không hài lòng là Bích Song thái hậu, ta thấy bà ta ngầm giết dây một vị tiên quan nổi danh thăng thần và không câu lệ phép lịch sự. Vị tiên quan già đó đứng ra trước chúng tiên, đồng dục vạch mặt ta:

- Việc thi đấu pháp lực là không công bằng! Nhiều năm trước thấy dấu hiệu của Giao Long trên thiên giới, chính trường công chúa đã giải phong ấn của y, hắn đã lấy của y pháp lực!

Ánh mắt ta sắc sảo hơn, nán lại xem phe đối lập còn nói thêm điều gì. Không ngờ một tên thất phu thô lỗ khác cũng đứng ra, chỉ vào mặt ta mà nói:

- Mọi người đều biết truyền thuyết Giao Long thêm khát trình tiết của nữ nhân nào có thể dùng nước mắt phá hỏng phong ấn giải thoát y, trường công chúa ắt đã không giữ tiết hạnh trao đổi cùng y!

Khá lắm, khiến cho cả Chính Điện ào ào, xôn xao bàn tán. Nếu như chuyện đó được chứng minh là sự thực, dĩ nhiên ta không có tư cách kể vị. Lúc này ta âm thầm quan sát, người đầu tiên mà ta liếc nhìn là Hàn Lăng Nhiên. Tất cả có thể nhìn thấy là gương mặt lạnh lùng không một chút bận tâm của hắn, thậm chí hắn còn khép hờ đôi mắt định thần, giống như không muốn bị những âm thanh huyên não làm nhức tai...

Ngay cả Hàn Lăng Nhiên cũng không quan tâm đến trình tiết ta còn hay mất, chuyện mà mẫu hậu hắn đem ra phản công ta vì sợ pháp lực của ta cao hơn... Không phải là hắn của năm vạn năm trước khi còn yêu thích ta, trình tiết ta còn hay mất không liên quan gì đến cảm xúc hay lòng tự tôn của hắn, chỉ là ta không ngờ, hắn cũng không dùng cái cách có vẻ hữu ích này công kích ta sao?... Hay hắn cũng cho rằng công kích bằng cái cách này ô nhục thanh danh của hắn?

Thật ra, Hàn Lăng Nhiên và ta bấy nhiêu năm rất sòng phẳng với nhau...

Ta khẽ cười thầm, từ từ rời khỏi ghế nhiếp chính, bước ra giữa chính điện... Ta nghiêm khắc tột cùng lớn tiếng:

- Danh dự của bốn cung há để các ngươi tùy tiện đặt điều hay sao?

Nói rồi vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng muốt như ngọc có điểm dấu thủ cung sa đỏ rực rỡ. Mọi ánh mắt nhìn thấy, lập tức im bật, phe đối lập nhiều kẻ bàng hoàng...

- Tội hủy hoại thanh danh của trường công chúa, Lăng Nhiên Vương Quân thử nói xem, hai người dưới trướng Vương Quân kia nên xử thế nào? – Ta khắc nghiệt nói.

Lúc này, ta vẫn lên quan sát hắn, lúc hắn trông thấy cánh tay ta còn dấu thủ cung sa, ánh mắt đen thẳm lại, tuy nhiên cảm xúc lại không thể nhận biết...

Lúc này bị ta trực tiếp hỏi, hắn đứng lên, giọng nhàn nhạt nghiêm chỉnh nói trước chúng tiên:

- Dĩ nhiên phải xử lăng trì rồi! – Hướng quân lính phía sau phân phó – Người đâu, lôi đi!

Gương mặt Thái Hậu biến sắc, còn ta thì mỉm cười. Hai tên tiên quan kia kêu la, có phần oán hận nhìn hắn:

- Lăng Nhiên Vương Quân, người không bảo vệ kẻ dưới trướng ngài sao?

Mọi việc không dừng ở đó, nào ngờ Hàn Lăng Nhiên âm hiểm, đứng trước chúng tiên công khai nói thêm một câu, nửa đùa nửa thật:

- Chắc các vị quên rồi, hôn ước của ta và Trường công chúa nhiều vạn năm trước vẫn còn đó, danh tiết của hôn thê với ta quan trọng như vậy, đâu để người ta dễ dàng bôi nhọ, ta đương nhiên phải bảo vệ nàng!

Câu nói này hắn thốt ra không khác gì nguôi lời hoành hành quét qua khiến nụ cười trên môi ta đông cứng, cả Bích Song Thái Hậu cũng tê liệt, thêm vô số kẻ trên Chính Điện bàng hoàng giật mình...

Cái hôn ước treo trên đầu đó, suốt năm vạn năm không còn ai đếm xỉa đến, từ khi ta và hắn không nhìn mặt nhau, nó bị mặc định là đã bị hủy bỏ, dần dần ngày ca ta cũng quên đi...

Hàn Lăng Nhiên quá thâm hiểm, ta biết hấn chán ghét ta đến thế nào, sẽ không đời nào dám qua con đường đầy những mảnh gương vỡ để lấy ta, đòn hiểm này của hấn, ta nhất thời chưa thể chống đỡ...

Hàn Lăng Nhiên trong mắt ta cao hứng giả tạo cười:

- Các vị tranh cãi này giờ thật mệt mỏi mà quên mất điểm mấu chốt này, ta và trưởng công chúa dù ai kế vị thì người còn lại cũng thành Thiên Hậu hoặc Thiên Quân, căn bản chủ lực Thiên Giới không có sai khác...

Trong năm vạn năm, ta chưa từng nhìn thấy nụ cười nào của hấn dù là giả tạo mà sáng chói như vậy...

- Tuy nhiên để phân định rạch ròi, ta không ngại thi đấu pháp lực cùng Trưởng công chúa. Mọi việc quyết định như vậy đi!

Cả Chính điện im phăng phắc, có kẻ nói đều đến tai ta:

- Vương quân thật có uy lực trấn áp quần hùng, xem đi xem đi, khiến cả Chính điện yên tĩnh lại, ngay cả Trưởng công chúa kia cũng không thể chống đỡ...

- Vậy trưởng công chúa hao tâm tổn sức tranh giành với Vương Quân làm chi, nếu còn hôn ước của Tiên Đế, trăm sông cũng đổ về một bể? Nữ nhân thì chỉ nên đứng sau phò tá trợ phu...

- Cái này gọi là không đánh mà thắng, Trưởng công chúa thua rồi...

Một mảnh kí ức đã vỡ vụn, ta chỉ không ngờ rằng cả hai đã chôn nó đi, hấn vì mục tiêu quyền lực, sẵn sàng vô liêm sỉ đào nó lên, hốt lại mảnh vỡ mang ra cho thiên hạ thấy...

Lúc này ta nhìn hấn, thứ duy nhất có thể nhìn thấy trong mắt hấn là sự âm ngoan tàn khốc đến tởm tận lương tâm. Ta biết hấn không phải gã khờ năm vạn năm trước bị ta làm tổn thương, trong mắt hấn, vốn đã hoàn toàn tuyệt tình với ta...

Hấn nhẫn tâm với ta đã đành, ngay cả Hàn Hương Nguyệt, hấn cũng không sợ nàng tổn thương vì những lời nói này ư?

Thái Hậu có chút bất đồng, bà ta nhìn hấn nói:

- Tuy là như thế, con không sợ Hương Nguyệt vì những lời này mà để tâm ư? Nếu theo hôn ước đó, Hương Nguyệt chỉ có thể làm thiếp...

- Mẫu hậu, hài nhi không đời nào để Hương Nguyệt âm ức như thế... – Hấn lập lời nói.

Trái tim ta rất lạnh, đương nhiên ta hiểu, và hấn cũng dĩ nhiên cùng quan điểm, cho dù ai lên kế vị, kẻ kia cũng sớm muộn bị thanh trừng thôi. Đây chỉ là một đối sách thâm hiểm trong ngắn hạn của hấn...

Lăng Nhiên Vương Quân lại gần ta, âm điệu và ánh mắt đều ẩn chứa những mũi nhọn sắc bén, tưởng như chính hấn đang cảm lên những mảnh vỡ của năm nào hướng đến ta:

- Công chúa điện hạ cũng không cần bận tâm, năm vạn năm trước, chính người từng hỏi ta về cảm giác của ta về người và nhị công chúa, chắc người không quên, ta đã nói nàng ấy khác, người lại khác...

Năm vạn năm trước? Ta lục tìm đâu đó trong số những mảnh vỡ vụn được một mảnh trắng lẹ, mọi góc cạnh đều rất sắc, cảm lên khiến ta thấy mơ hồ đau...

Ta hỏi hấn, ta và Hương Nguyệt là gì của hấn? Hấn đơn thuần đáp “nàng khác, muội ấy lại khác, muội ấy là muội muội tốt, nàng là người ta muốn lấy làm nương tử...”

Ta hỏi hấn, vậy trong trái tim hấn, ai quan trọng hơn. Hấn đáp muội muội quan trọng, nhưng dĩ nhiên ta quan trọng hơn...

Ta hỏi hấn một câu cay nghiệt, nếu ta và Hương Nguyệt cùng rơi xuống vực, hấn chỉ cứu được một người, hấn cứu ai? Hấn không suy nghĩ đến một giây liền đáp một câu trả lời không có đáp án trực tiếp “Nàng sống thì ta mới muốn sống!” Có thể là hấn cứu ta, có thể là hấn cứu Hương Nguyệt trước rồi sau đó cùng ta chết...

- Công chúa điện hạ!

Ngọc Hà từ phía sau ta chạy lên nhắc nhở, thì ra ta đã dờ dẩn bấy lâu. Ta giật mình khi thấy trên má, vương lại một giọt nước mắt trong suốt lấp lánh, năm vạn năm rồi mới xuất hiện...

Chưa bao giờ ta thất thố đến thế, ta phẩy áo bước nhanh ra khỏi Chính điện, không quay đầu lại, nhất thời không cần bận tâm...

Thế nhưng trái tim này đã chết từ năm vạn năm trước có gì lại một lần nữa sống lại không chế cảm xúc của ta...

Ta cảm thấy con đường trở về tẩm cung sao thật dài và hụt hoi... Bỗng nhiên đầu óc có chút quay cuồng, ta đứng lại, phía sau Ngọc Hà đã chạy tới...

- Công chúa điện hạ, người làm sao vậy?

- Chân ta đau quá... – Ta vô thức trả lời, trong lòng ta dĩ nhiên không đau, trái tim không đau mà lại thấy chân đau...

Ngọc Hà nhìn con đường đá bằng phẳng, nhìn thấy đôi chân ta đi trên gấm lụa mềm mại thượng hạng nhất thì ngơ ngác không hiểu nổi...

Ta tưởng như đang đi chân trần trên con đường đầy những mảnh vỡ vụn... Trong chốc lát ngồi xổm xuống, nói với Ngọc Hà:

- Ngọc Hà, mau thay ta quét dọn chúng mang đi...

Ngọc Hà bên ta không động chân động tay mà chỉ thờ dài, rút từ trong ống tay áo ra một lọ dược đưa cho ta:

- Công chúa điện hạ, người lại phát bệnh rồi... mau uống dược này...

Ta run rẩy nhìn lọ dược, ngây ngốc hỏi:

- Dược gì?

- Công chúa điện hạ... – Ngọc Hà sầm nảo nói – Chính là người dặn nô tỳ, mỗi lần người không tỉnh táo nói lung tung thì đưa cho người một viên thuốc an thần...

Ta cảm thấy có chút ấn tượng, trước mắt đúng là mơ hồ, mọi thứ đang dần nhập nhằng, đúng là ta có bệnh rồi... Ta uống xong viên dược an thần liền cảm thấy buồn ngủ mà ngất đi...

Ta thừa nhận, có những lúc ta không tỉnh táo, nhớ lại chuyện cũ liền bị ảo tưởng, sau đó mới sai Ngọc Hà cầm sẵn những viên thuốc an thần đó... Ta mặc định rằng đó chẳng phải là chuyện to tát, chỉ vì ta trước đây muốn nhanh chóng trở nên tuyệt tình, cố gắng gượng ép đào thải những kí ức đau lòng đó ra khỏi đầu nên thỉnh thoảng mới bị như vậy. Chỉ cần ta ngủ một giấc, tâm trạng lập tức ổn định lại...

Ta tỉnh lại đã là tối muộn, đầu có chút đau nhức mơ hồ, ngồi dậy hỏi Ngọc Hà:

- Ta vừa uống thuốc sao?

- Vâng công chúa...

Nhìn mình đã nằm trên giường đang hoàng, ta có chút nghi hoặc hỏi Ngọc Hà:

- Ngươi đưa ta về sao?

- À... Vâng... – Ngọc Hà có chút lúng túng nói, bất gặp ánh mắt sắc lạnh như băng của ta, nàng ta mới ấp úng nói tiếp – Thật ra không phải nô tỳ mang công chúa về, nô tỳ nhờ đám nô bộc khác, nhưng cũng là người thân tín, công chúa có thể an tâm...

Điều ta lo ngại là có kẻ nào đó nhìn ra sự bất thường từ ta, dĩ nhiên ta biết Ngọc Hà thân hình mảnh mai bé nhỏ thế kia không thể mang ta về...

Ta nhìn đám lọ sứ trên bàn, bèn hỏi Ngọc Hà:

- Đã hết dược an thần rồi sao?

- Vâng, nô tỳ vừa đi lấy thêm...

Ta bước xuống giường, lấy một cái lọ, mở nắp ra ngửi thử:

- Mùi không giống như mọi lần...

- Công chúa, là... nô tỳ lo người uống nhiều an thần dược sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ về sau nên bảo Thái Ất Chân Nhân giảm nồng độ một chút, cái này chỉ khiến người ngủ một giấc nhẹ thôi...

Ta liếc xéo nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng cực hạn. Ngọc Hà vội quỳ xuống dập báp, thanh âm run rẩy:

- Công chúa minh xét, nô tỳ đâu dám làm gì qua mặt người...

- Cần gì ngươi phải sợ hãi như có tật giật mình vậy? Trên đời này, có kẻ nào có thể hạ độc qua mặt ta? – Ta cười nhạt nói.

Giao Long đã dạy cho ta cách dùng độc và hạ độc tinh vi nhất, ta chỉ cần ngửi mùi cũng có thể xác định có độc tính hay không. Ta tự biết trong lọ không có độc... Tuy nhiên thái độ của ả lại có vẻ bất thường...

- Ngọc Hà, ta luôn xem trọng ngươi, vinh hoa phú quý gì cũng có thể cho ngươi... – Ta lại gần, cúi xuống nói ngay trên đỉnh đầu nàng – Nhưng ngươi cũng biết, phản bội ta có hậu quả gì.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một Mất Một Còn

Sau ngày hôm đó, ta đã ngộ ra một sai lầm rất lớn của bản thân, cũng chính là lý do tại sao thỉnh thoảng ta bị ảo giác ám ảnh...

Đó là sự khác nhau cơ bản giữa ta và Hàn Lăng Nhiên. Tại sao hắn có thể bình tĩnh nhắc lại quá khứ, không một chút nao núng, thậm chí dù dẫm đạp lên nó cũng không hề sợ tổn thương?

Thì ra, né tránh, chôn vùi, lẩn trốn, lãng quên ký ức không phải là một cách tốt. Đối mặt, chấp nhận, thích nghi và xem nhẹ dần những gì đã trải qua mới là cách hữu hiệu nhất để có một trái tim vững như thép... Một trái tim tuyệt tình không mạnh mẽ bằng một trái tim hồ hững. Bởi tuyệt tình là dấu ấn của sự tổn thương, hồ hững được thì sẽ không còn cảm thấy đau...

Giao Long từng nói với ta, không có bữa tiệc nào là không tàn, không có giao ước nào là vĩnh viễn, đến là ngẫu nhiên, ra đi là điều tất yếu...

Tất yếu một gã khờ khạo Lăng Nhiên năm ấy không thể tồn tại giữa vòng xoáy quyền lực, và cả một Hàn Tuyết Lạc sống khép kín cũng vậy... Hai con người đó đã không sống được nên lập tức bị thế gian đào thải... Không có điều gì là nuối tiếc, không có điều gì đáng đau đớn, sự thật chính là như vậy...

...

...

Trải qua bốn mươi chín ngày để tang lão hồ ly, Thiên Giới đã quyết định ngày ta cùng Hàn Lăng Nhiên thi đấu pháp lực là mừng một tháng tới.

Những ngày này, ta vừa sắp đặt, cùng Bạch Hồ tộc bày mưu tính kế, thời gian rảnh rỗi vẫn tỏ ra là một kẻ nhàn nhã dạo chơi...

Tuyết đầu mùa ở Thanh Long Thành vốn rất đẹp, ta liền khoác áo lông chồn đến ngắm cảnh. Nhiều vạn năm rồi không còn đến đây, căn bản ta thuộc tính Mộc, không chịu được lạnh...

Ta đi bộ trên tuyết trắng, một tay cầm dù, một tay hướng ra phía ngoài bắt lấy một bông tuyết... Thân nhiệt người ấm hơn nhiệt độ không khí, hạt tuyết xinh đẹp chớp mắt đã tan thành nước...

Phía xa xa, có mấy đứa nhỏ của Thanh Long tộc đang nô đùa xếp người tuyết... Trong mắt vô tình hiện ra hình ảnh nhiều vạn năm trước của ta, Hương Nguyệt và Lăng Nhiên... Khi ấy ta rất khó gần, thích tự ý xếp người tuyết một mình, Hương Nguyệt thì vụng về lại sợ cồng tay, cuối cùng là Lăng Nhiên ngốc nghếch xếp cho nàng ta, cố gắng xếp theo một cái ý hệt của ta. Hắn vốn mệnh Hỏa, thân nhiệt lúc nào cũng ấm áp, cho nên rất khó xếp tuyết, chỉ cầm lâu một chút là tuyết sẽ tan, tuy nhiên hắn chưa từng bỏ cuộc... Sau này biến cố xảy ra, ta nghi hoặc rằng, trong lòng hắn vốn trước nay luôn có chỗ cho Hương Nguyệt, chẳng qua trước giờ theo đuổi ta là cảm tính nhất thời của một gã khờ, giống như nhìn thấy một vật bất mắt ki lạp hơn liền mê mẩn... Một khi hắn đã thức tỉnh, một Lăng Nhiên thông minh tâm cơ sẽ không đời nào chọn một kẻ cũng tàn nhẫn nanh nọc như ta...

Ta từng nhiều năm oán hận và ganh tị, nhưng bây giờ cái mà ta theo đuổi, đích thực có lẽ là quyền lực và lòng tự tôn chăng? Dù là cái gì, ta vĩnh viễn không còn đường lui...

Trời về xế chiều, lũ trẻ cũng tản ra trở về. Những đứa trẻ không phải trưởng thành trong nghiệt ngã, vĩnh viễn không có nhiều mối lo nghĩ như ta...

Tuyết tạm ngừng rơi, ta xếp lại cây dù, tìm một đồng tuyết trong sạch để đắp người tuyết. Đắp được phân nửa, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần... Thì ra là Hàn Hương Nguyệt.

- Tỷ tỷ... - Mặc dù ta đối xử với nàng lạnh bạc thế nào, Hương Nguyệt kia chưa bao giờ quên chào hỏi ta...

- Thật trùng hợp... - Ta đơn giản nói, liếc thấy nàng có đeo bao tay da thú, hắn cũng là đến lấy tuyết đắp đi.

Hương Nguyệt lại gần, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Tâm trạng của tỷ tỷ hôm nay rất tốt sao?

- Vậy ý người là bình thường tâm tình ta luôn không tốt sao? - Ta cười nói.

- Muội không có ý đó! - Nàng cúi đầu, rời khỏi chỗ ta, tìm một đồng tuyết khác.

Trước giờ, Hương Nguyệt luôn khép nép sợ ta, không dám cùng ta tranh giành cái gì, điển hình như bây giờ, khi ta đã chọn một đồng tuyết, nàng bèn rời đi chọn một đồng tuyết khác.

Hương Nguyệt lấy ra một cái bình giữ nhiệt, xúc tuyết mặt trên bỏ vào, ta không mấy quan tâm nàng ta lấy tuyết về cung làm gì... Chỉ là vô tình liếc qua nàng ta mới thấy, lúc nàng xắn ống tay áo lên, lộ ra hai cánh tay trắng ngần không tì vết... Thì ra một kẻ bất chấp tất cả như ta còn giữ lại một thứ vô vị gọi là trinh tiết nhưng một Hương Nguyệt ngoan hiền sớm đã dâng nó cho nhân tình...

Cười thâm trong lòng, ta đắp xong một cái người tuyết liền ra về...

...

...

Ngày mừng một tháng mười một năm ấy, lịch sử ghi lại một sự kiện lớn: Thiên giới công khai tổ chức thi đấu pháp lực nhằm chọn người kế vị ngôi cửu ngũ chí tôn...

Ta, Hàn Tuyết Lạc, trưởng công chúa cũng là nhiếp chính đương thời, trong Bạch Hồ tộc đã sớm bước lên vị trí Bạch Hồ Thánh Nữ...

Bạch Hồ thần trấn giữ núi rừng, mang tính Mộc, điển hình của Bạch Hồ tộc là khả năng linh hoạt, liên kết chặt chẽ với sức mạnh tự nhiên, có khả năng hồi phục và dùng cạm bẫy... Nguyên hình của ta không phải gì khác mà chính là một con bạch hồ lông trắng như tuyết... Ta thừa kế pháp bảo trấn quốc của Bạch Hồ tộc từ mẫu hậu, đó chính là một cây Đồng Mộc Cầm, thoát trông làm bằng gỗ xù xì không có gì đáng giá như lại ẩn chứa pháp lực vô biên...

Hắn, Hàn Lăng Nhiên, nam tử của Huyền Nguyên Vương Quân, vốn là lai giữa Huyền Nguyên Vương Quân – người có mang có dòng máu Thanh Long tộc với Bích Song Thái Hậu, tuy không danh giả nhưng cũng có xuất thân từ Chu Tước tộc. Thật may hai người đó tạo ra một ưu thế lai vượt bậc, Hàn Lăng Nhiên chính là một con hỏa long cường hãn. Pháp bảo của hắn sử dụng chính là cây Đại Phong Dao, trong đao đã có sẵn thuộc tính của gió, lửa một khi đã gặp gió thì càng trở nên mãnh liệt lan rộng...

Ta chưa từng xem thường trận đấu này, mọi thứ trang bị đều chuẩn bị kỹ lưỡng... Ngày hôm nay ta tết tóc rất gọn gàng đơn giản, chỉ điểm một cây trầm gỗ, cũng là một báu vật của Bạch Hồ tộc. Y phục ta sử dụng chính là pháp bào trong tế lễ của gia tộc, chỉ có thánh nữ mới có thể mặc, thoát trông bộ y phục trắng không điểm tuyết này đơn giản và mềm mại nhưng lại được kết từ tơ lụa và sợi bông bậc nhất, gần như đao kiếm bất xâm... Khi ta sử dụng cả pháp bảo, mộc trầm và Đồng Mộc Cầm, ba thứ bảo vật của Bạch Hồ tộc này sẽ linh ứng với nhau tạo ra một nguồn pháp lực mạnh mẽ bảo hộ, đồng thời tăng thuộc tính Mộc hệ... So với ta, Hàn Lăng Nhiên không có một bộ pháp bảo chính quy như thế...

Hắn vẫn như thường lệ, thích mặc hắc bào, đầu đội ngân quan...

Đài thi đấu là quảng trường trước chính điện, rộng đủ chứa vạn người, tuy nhiên Thái Ất Chân Nhân đã lập ra một kết giới vô hình để bảo vệ những người đến chứng kiến...

Khi pháo hiệu trên đại sảnh chính điện được bắn lên, cả ta và hắn cùng bước vào trạng thái sẵn sàng. Mỗi người đứng một góc võ đài, nhanh chóng cả hai cùng bay lên cao, một bóng đen, một bóng trắng, hai gương mặt đều lạnh lùng vô cảm phán đoán...

Kết giới này sẽ không để yếu tố nào có thể tác động vào bên trong như gió, mưa hoặc sấm sét, thậm chí là tiếng hô hào cổ vũ bên ngoài để đảm bảo tính minh bạch nhất...

Ta dĩ nhiên không chỉ dùng đàn mà còn dùng cả ám khí và cạm bẫy... Đàn vốn dùng để gây nhiễu loạn và trì hoãn động tác của đối thủ, nếu muốn tung sát chiêu quyết định, ắt phải dùng đến truy thủ – một loại ám khí giấu trong đàn.

Ta ngầm đánh giá Hàn Lăng Nhiên, với sở trường cận chiến của hắn, áp sát hắn hoàn toàn không có lợi. Ta tính mộc, dĩ nhiên không chịu được sức nóng của lửa, muốn chiến thắng phải duy trì khoảng cách tương đối, vừa đánh vừa khinh công, dùng cạm bẫy và âm thanh quấy nhiễu ngăn cản hắn, dần dà hắn sẽ hết chân khí và thua cuộc. Vốn mệnh mộc, bẩm sinh chân khí đã cao, lại do tiếp thu công lực của Giao Long, dĩ nhiên mức chân khí của ta cao hơn hắn, hắn chỉ hơn ta ở sức mạnh và thể chất. Hắn có không có nhiều chiêu sát thương tầm xa, mạnh nhất là Kiếp Hỏa Phán Sát trận, nhưng nếu sử dụng chiêu thức hao tổn chân khí đó, một khi đã không kết liễu được ta, hắn chắc chắn nắm phần thua...

Ta đặt cạm bẫy vô hình xung quanh hắn, giăng đủ loại thiên la địa võng, vô tình đập trúng cái nào hắn sẽ thương tổn đồng thời tiêu hao chân khí đến đó, thắng lợi của ta sẽ càng gần...

Hắn cũng đốt lên năm cây liệt hỏa, là loại lửa tầm trung tại bốn góc võ đài và tại vị trí trung tâm. Hắn là hắn muốn dùng lửa đốt khiến không khí loãng dần, gây cản trở việc ta dùng đàn phát ra thanh âm. Như vậy ta sẽ không dùng đàn nữa, chỉ tập trung dùng cạm bẫy và ám khí, càng tiết kiệm chân khí hơn...

Giao đấu bắt đầu, y như ta dự đoán, hắn muốn đánh bắt buộc phải cố tình truy đuổi áp sát ta, ta vừa phóng ám khí vừa lui. Mỗi khi áp sát ta, hắn nhiều lần đập trúng cạm bẫy, chân khí hao tổn không ít...

Chưa đến một khắc, hắn bắt buộc phải liều mình áp sát lần nữa. Thương tích từ ám khí và cạm bẫy của ta gây ra không nhỏ, lần này hắn vẫn áp sát, chỉ để hi vọng trường đao quét đến ta?

Hắn liều mình lao tới, ta lập tức vận dụng sức mạnh của hộ giáp, chỉ cần ta đỡ được chiêu thức liên hoàn này, hắn cũng không còn nhiều cơ hội...

Trường đao của hắn liên tiếp quét qua, có cả hư chiêu, nếu không huy động hộ giáp, chỉ ít ta cũng trúng một đao... Vì thế, ta kích hoạt sức mạnh của Hộ Thể Chân Giáp, dung hợp với nguyên thần hộ thể do bộ ba pháp bảo sinh ra. Ta ước tính chân khí của hắn chỉ còn một nửa, nếu hộ giáp trụ được lâu hơn, sớm muộn hắn cũng hết chân khí, không thể tung ra chiêu thức dù là ít hao tổn chân khí nhất...

Lúc ta kích hoạt hộ giáp, cũng chính là lúc hắn bất thành linh tung ra Kiếp Hỏa Phần Sát Trận. Hắn định một chiêu được ăn cả ngã về không sao?

Ta tận lực chống đỡ, sau khi trận lửa dữ dội qua đi, may mắn không bị thương tổn nhưng hộ giáp đã tan tành mất. Không sao, tuy không còn hộ giáp nhưng chân khí của ta vẫn còn nhiều, có thể tung sát chiêu, còn hắn đã không còn chân khí...

Ta trở về vị trí, đột nhiên hắn cảm thanh trường đao chênh lệch, mỉm cười nói:

- Hàn Tuyết Lạc, ngươi thua rồi!

Ta có phần bất ngờ, đó là điều không thể... Hắn bình tĩnh giải thích:

- Ngươi vẫn không nhận ra sao? Chiêu vừa rồi mục đích của ta chỉ là tiêu hủy hộ giáp của ngươi...

- Vậy thì sao? - Ta nghĩ nhanh rồi nói - Cho dù ta không có hộ giáp, cho dù thể lực của ta yếu hơn ngươi, nhưng chỉ cần một sát chiêu nữa, ta lập tức thắng...

- Ngươi thử xem...

Hàn Lăng Nhiên như cũ không động đao, xung quanh thanh đao đã không còn chân khí đốt lên hỏa tính, chỉ còn một vài ngọn gió đơn bạc sẵn trong đao, dĩ nhiên không đủ đánh với ta...

- Đừng manh động nữa Tuyết Lạc, tung sát chiêu này, người chết sẽ là ngươi đấy...

Ta vốn định buột miệng nói ra hai chữ "hàm hồ", song giật nảy mình nhìn lại, mồ hôi lạnh lập tức toát ra...

Lúc này hộ giáp hệ mộc của ta cộng với mấy cạm bẫy hệ mộc bị thiêu đốt đã biến thành tro cùi, vô tình ủ mầm Kiếp Hỏa Phần Sát của hắn. Bình thường lẽ ra không có vấn đề, kể cả gió trong đao của hắn cũng không đủ làm mầm Kiếp Hỏa Phần Sát cháy thành một trận lửa lớn thứ hai...

Nhưng sai lầm chính là ở chỗ ta phán đoán sai công dụng của mấy ngọn lửa tâm thường hắn đốt lúc đầu. Chỉ cần hắn dùng gió trong đao nhẹ tạt mầm kiếp hỏa phần sát vào đám lửa tâm thường ấy, lập tức sẽ xuất hiện thêm một trận thức kinh người, chưa kể nếu ta manh động xuất chiêu thức hệ mộc bây giờ, càng đổ thêm dầu vào lửa... Chiêu thức của ta sẽ chẳng chạm kịp đến hắn mà lại làm mỗi lửa thiêu cháy ta, một kẻ đã không còn hộ giáp...

Nhưng bây giờ, thậm chí không dùng bất cứ pháp thuật nào? Đánh vỡ công bình thường với hắn, liệu ta có thể chống đỡ được nam nhân có thể lực và sức khỏe cao cường kia?

Rõ ràng là hai đường đều nắm chắc phần thua...

Đổ tại ngũ hành một phần, đổ tại ta phán đoán sai một phần, nhưng lật lại tình huống, nếu như ta vẫn sử dụng đàn, những ngọn lửa bình thường kia vẫn sẽ khiến hiệu quả chiêu thức của ta giảm sút rõ rệt, phần thắng ta cũng không dễ nắm.

Hắn rõ ràng là cao thủ trong việc khai thác điểm yếu điểm mạnh của bản thân cũng như đối thủ... Khởi đầu có thể nói là ta nhìn hơn nhưng ta lại thua vừa vặn trong khoảng thời gian một chén trà. Thực không thể tin nổi, thực không cam tâm!

Hàn Lăng Nhiên đọc được hoang mang trong mắt ta, thần nhiên nói:

- Hàn Tuyết Lạc, pháp lực của ngươi không thấp hơn ta, chỉ có điều ta một đường cũng không thể để ngươi thắng. Không thể đổ lỗi hoàn toàn do ta tâm cơ hơn ngươi, nhưng chỉ ít ta có nhiều động lực để giành lấy ngôi vị Thiên Đế này hơn ngươi...

Phía dưới, Thái Ất Chân Nhân có lẽ cũng đã nhận biết được kết quả thắng thua, ông ta là phép giải kết giới. Nhất thời tai ta lại nghe đủ mọi tiếng ồn ã...

Bên Chính điện đã tuyên bố tân Thiên Đế kế nhiệm, ta một câu cũng không muốn nghe tới, trong đầu chỉ tập trung cho đường đi nước bước tiếp theo... Dù không đường hoàng lên ngôi, ta cũng muốn một lần liều mạng làm phản.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lầy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sỉ Nhục

Muốn ra tay, nhất định phải đánh úp hấn trước lễ kế vị. Bởi trong lễ kế vị, Âm Dương Thái Tuế điện sẽ làm lễ nhập thần cho tân Thiên đế, người sẽ nhận được sự chiếu sáng của thập nhị tinh tú, nhận được khả năng điều khiển ngũ hành, lúc đó sẽ không có cơ hội thắng hấn. . .

Hiện giờ đứng trong Chính điện, thuộc hạ của ta không nhiều, ta đã dự trù trường hợp xấu, sai họ chuẩn bị binh tướng trước. Chỉ cần êm đẹp trong đêm nay hành động, không thể để lộ một sơ hở. . .

Ta không hiểu mình đã nhập tâm suy nghĩ điều gì mà đến mức khi tỉnh ra, phát hiện chỉ còn một mình mình đứng trên chính điện. . .

Không, còn có hấn, kẻ vừa mới ngồi vào ngai Thiên Đế. . . Thì ra hấn vẫn đang từ trên bục cao nhìn xuống ta. . .

Ta không bận thi lễ hay chào hỏi, định bụng phẩy đuôi áo rồi đi. . . Phía sau lưng ta có thanh âm của hấn:

- Tuyết Lạc, đứng lại!

Ta dừng bước chân, không đường hoàng quay lại mà chỉ liếc nhìn về phía sau:

- Ngươi muốn gì?

Hàn Lăng Nhiên, vừa mới thăng đã muốn gọi thẳng tọc danh của ta, còn muốn ta thi lễ sao? Vọng tưởng. . . Ta và hấn chỉ có một người làm vua, một người làm giặc, nếu như ta không nhanh chóng lật đổ hấn, hấn cũng sẽ lập tức thanh trừng ta. . .

Hấn rào bước tiến lại, chốc lát đã đứng trước mặt ta, thái độ lạnh tanh, ánh mắt không có nửa điểm thiện cảm, mang một sắc thái uy hiếp rõ ràng. . .

Đại sảnh chính điện chính là một khu vực đặc biệt được phong ấn bằng cổ chú, mọi pháp thuật đều vô hiệu, chỉ có Thiên Đế hiện tại mới có thể sử dụng pháp thuật, có lẽ họ thiết kế ra đại sảnh này để tránh các cuộc làm phản. Thiên Đế dù bị bao vây thì cũng có một chỗ cố thủ. Cho nên nếu muốn làm phản, nhất định phải đánh úp Thiên Đế tại cung điện của hấn, trước đó phải nắm được quân đội. . .

Không lẽ hấn định giữa thanh thiên bạch nhật hạ sát ta ngay tại đây? Đường đường là một Thiên Đế, cũng không thể không lý do sát hại một công chúa. . .

Hàn Lăng Nhiên nhìn ta, ta cũng nhìn hấn, cùng thăm dò đối phương. . . Ánh mắt hấn tuyệt nhiên chỉ một màu đen thẫm, cảm xúc không thể dễ dàng phán đoán. . .

Bất ngờ, hấn vươn tay bóp lấy cằm ta nâng lên, ta lập tức theo phản xạ mà phản kháng, còn rút ra trùy thủ. Hấn vốn cường hấn, độ sức mạnh cơ bắp ta không phải là đối thủ. . . Trùy thủ lần lợc dưới đất. . . Ta chậm rãi đợi một vài giây khi hấn giảm bớt cảnh giác mới tung ám khí có độc. Lúc này thì đầu đang hoàng, ta không thể dùng độc được. . .

Hàn Lăng Nhiên nhếch môi cười lạnh ngắt, chớp mắt cúi xuống, hung bạo dán trên môi ta, khiến ta một giây kinh hãi mà cứng đờ cả người, nhân cơ hội hấn luôn tay vào vạt áo, đến nơi túi nhỏ bên hông ta rút ra hết độc châm. . .

Mất ta mờ to hoảng loạn, môi bị dây xéo đến đau, đầu óc lại không phân tích được, trái tim thì trống rỗng, tay chân thì lỏng lẻo, còn chẳng đẩy ra nổi hấn. . .

Hàn Lăng Nhiên đang làm gì?

Mặc kệ hấn làm gì với mục đích gì, nhất thời một suy nghĩ quét qua, ta dùng răng nanh nghiền chặt môi hấn, máu tươi mặn chát chảy vào miệng ta, hấn buông ta ra, mất sâu không thấy đáy, dùng tay khẽ lau máu, ác độc mà cười châm biếm:

- Ngươi nóng lòng để có giọt máu của bản đế trong người thế ư? Cũng phải để ta đăng vị rồi mới phong ngươi làm hậu. . .

Ta nhất thời phần vươn tay tát hấn, chỉ để cổ tay bị hấn tóm gọn. Ta không ngờ hấn lại hành động như thế, miệng mắng chửi hấn:

- Hàn Lăng Nhiên, ngươi đừng nghĩ đắc ý rồi là có thể làm nhục danh dự của ta!

Tuy biết con người hấn khó đoán, nhưng không nghĩ hấn vừa đăng vị ngay lập tức sẽ lộ ra bộ mặt ma quỷ mà đối phó với ta.

- Lúc này chưa nói với ngươi. . . - Hấn từ từ cúi xuống thấp một lần nữa, hơi thở gần sát ngay trước mặt ta mà nói – Ta không nói đùa bao giờ, ta tuyệt nhiên là một kẻ giữ lời hứa, năm vạn năm trước, ngươi còn nhớ chăng?

- Những thứ vô vị như thế, ta đã sớm đem tất cả vứt đi rồi – Ta đáp.

Hấn trong mắt không có nửa điểm phần nộ, thâm sâu cay nghiệt mà nói:

- Vậy bất cứ lúc nào ta cũng có thể nhắc lại. Đối với ngươi những thứ đó vô vị, nhưng đối với bản đế, không có những thứ đó nhắc nhở, ta đã không đứng tại đây.

Đĩ nhiên ta không quên, thời niên thiếu, cùng trốn dưới hạ giới, hấn đội vào đầu tachiếc khăn đỏ, mỉm cười nói: “Sau này ta nhất định lấy nàng làm nương tử, trân trọng nàng cả đời...”

Ta cho rằng, nếu trong lòng hấn còn ghi nhớ oán hận, không thiếu cách gì để trả thù, tại sao nhất định phải chọn cách đó? Bỏ ra vị trí Thiên Hậu cho ta, cho dù là bù nhìn cũng không đáng... Trừ khi... Hấn hiểu rõ hoàn cảnh của ta, muốn biến ta thành một người tương tự như mẫu hậu ta...

Nhiều năm trước ta từng tự nhủ, nhất định không trở thành một bản sao thứ hai của bà, một người bị phu quân ghê lạnh u uất mà chết. Ta cũng từng nói thẳng vào mặt hấn ngày đó, thứ ta theo đuổi sẽ là quyền lực, ta sẽ tự mình trở nên mạnh mẽ, sẽ không bao giờ phụ thuộc vào nam nhân, dĩ nhiên càng không bao giờ trông đợi vào một kẻ ngốc nghếch ngờ khạo như hấn...

Thì ra hấn vẫn ghi nhớ đầy đủ. Ngày hôm nay hấn có pháp lực thượng thừa, trí tuệ và tâm cơ đều vô song, lại vừa nắm ngôi chí tôn, hấn trước mặt ta đã hoàn toàn khác, ta không thể có một chút xem thường. Nhưng nỗi uất hận nhục nhã ta đã gây cho hấn, dĩ nhiên là một nam nhân, hấn không thể quên được... Ta hiểu những việc mình năm đó làm có lỗi với gã ngốc đó, nhưng năm vạn năm qua, ta cũng không còn tìm được gã ngốc đó để tạ lỗi, hấn bây giờ là một con người hoàn toàn khác...

Hàn Lăng Nhiên, người có những lý do để ghi nhớ hận thù, ta đương nhiên cũng có lý lẽ để bảo vệ, đòi lại những tổn thương mà ta cũng phải chịu đựng...

Ta dùng bàn tay còn lại, cố gờ bàn tay hấn đang siết chặt tay mình...

- Con đường đã đi quá xa... - Ta trầm giọng nói - Hàn Lăng Nhiên và Tuyết Lạc năm đó đều đã chết, hà có người phải đào xới lên những chuyện cũ?

Hàn Lăng Nhiên cười lớn:

- Tuyết Lạc, ta không giống như người có thể phui tay nhanh như vậy, những kí ức đó vẫn luôn nhắc nhở ta...

- Người vẫn còn muốn trả thù sao? Người còn chưa trả thù đủ sao? - Ta cười đáp trả, lạnh ngắt giọng.

- Ta nhớ là chưa từng trả thù người, bây giờ mới là bắt đầu khiến người chịu trách nhiệm về những gì đã làm năm vạn năm trước... - Hấn càng mạnh bạo kéo ta lại phía hấn, nhìn thẳng ta, ánh mắt khắc nghiệt.

Còn chưa bắt đầu sao? Năm vạn năm trước, một quãng thời gian dài ta lăn lộn trong đau khổ và tuyệt vọng vì người là vô nghĩa sao?

Cho đến gần đây, ta hiểu rằng theo đuổi ân oán là hư vô, người tổn thương ta, ta tôn trọng người... cuối cùng chỉ khiến trái tim ta yếu đuối nhu nhược. Ta muốn gác lại, cho rằng điều tất yếu là ta và người đều phải thay đổi để trưởng thành trong hoàn cảnh nghiệt ngã...

...

...

Những kí ức đau đớn đó lại làm xao động con tim đã yên nghỉ của ta, những điều đó đều đã từng trở thành nước mắt chảy ngược vào trong... Bây giờ, năm vạn năm tranh đấu kia sẽ tan thành mây khói sao? Nếu là vì quyền lực, thì cứ thẳng tay tranh đoạt đến cùng đi.

Yên lặng đến đáng sợ, ta trong mắt cất chứa một mảnh bi thương cùng oán hận, mà hấn cũng không để ta đoán biết, như cũ thâm trầm vô hạn. Đột ngột buông bàn tay khiến ta chao đảo, hấn lãnh khốc nói:

- Không cần biết người nghĩ thế nào, hôn ước vẫn còn đó chưa mất, mà dù không có hôn ước đó, bản đế cũng không để người chạy thoát... - Xoay người đi dần, hấn đe dọa - Khuyến người không cần dấy binh làm phản mất công, tránh để họ tộc người thương vong thêm nhiều mạng người.

- Hàn Lăng Nhiên, hà có phải làm như vậy! - Ta hét lên.

- Người không biết cái gì gọi là có trước có sau sao? Lời đã nói ra, việc đã làm, dĩ nhiên phải chịu trách nhiệm... Hàn Tuyết Lạc, người thua ta cũng vì bỏ quan chân lý này, dù dùng âm mưu tính kế, bất cứ ai cũng phải chấp nhận cái gọi là hậu quả...

Hấn quay lại, rút trong người ra một ống giấy, ném đến trước mặt ta.

- Dầu tay người đầm chỉ vẫn còn in trên đó, ta đương nhiên theo đó mà làm!

Hấn đi rồi, ta cúi xuống nhìn vật nằm trog trời nền đá, cuộn giấy năm vạn năm kia tuy đã bạc màu nhưng dấu vân tay vẫn còn nhận rõ...

Ánh mặt trời chênh chếch chiếu qua ô thoáng, ta hồi tâm lại và bắt đầu suy nghĩ...

Nếu một giây phút buông lỏng tinh thần xem thường Hàn Lăng Nhiên thì sẽ lập tức phạm sai lầm. Hàn Lăng Nhiên nhắc lại chuyện năm vạn năm trước, dĩ nhiên vì hấn biết đó là một trong những điểm yếu chí mạng mà ta muốn xóa bỏ và chưa kịp xóa bỏ hoàn toàn. Hấn luôn biết cách dùng tâm kế, đánh vào tử huyệt của đối phương. Khuyến ta không làm phản ư? Hấn dĩ nhiên có thể lường trước việc ta làm phản, ngày hôm nay dùng những chuyện xưa cũ tác động tinh thần ta, suýt nữa thì ta hồ đồ rồi... Ta đã quên mất, Hàn Lăng Nhiên không chỉ ở mức tuyệt tình với quá khứ, mà là một kẻ có thể dẫm đạp lên quá khứ.

Ngồi yên để hấn khiến ta trở thành một con rối Thiên Hậu bị giam cầm ư? Không đánh cũng có thể dẫn dụ thể lực của ta rồi tiêu diệt gọn, cũng có thể là một hư chiêu gây hoang mang để trì hoãn thời gian của hấn...

Ta biết trên đời này hấn hận ai nhất, nếu như sắp xếp theo thứ tự, thì người hấn hận nhất là lão hồ ly, thứ hai là Bạch Hồ tộc, thứ ba mới đến ta... Thậm chí, năm vạn năm trôi qua, oán hận đó biết đâu đã biến thành chán ghét khinh thường đơn thuần...

Lão hồ ly cướp ngai vị của cha hấn, năm đó còn liên kết cùng Bạch Hồ Tộc đuổi cùng giết tận, muốn thôn tằm cả giang sơn và mỹ nhân. Bạch Hồ tộc không chỉ có mối thù giết cha, hấn thừa biết năm vạn năm trước khi ta phản bội hạ độc hấn mất một cái mạng, đứng sau là Bạch Hồ tộc hỗ trợ... Tương lai hấn muốn kiểm soát Thiên giới, nhất định phải diệt trừ Bạch Hồ tộc, ta có thể chỉ là một mối nhữ, hoặc hơn là một thù lĩnh cấp cao của gia tộc. Đó là tính toán trước hết của hấn, vũ nhục ta để trả thù cá nhân, người thông minh và ẩn nhẫn như hấn tất không để lên đầu...

Ta chưa bao giờ quên, Hàn Lăng Nhiên vốn là bị mẹ hấn che giấu tài năng mà cho uống thuốc lú, thiếu niên chất phác kia đâu phải là con người thật của hấn. Phải chăng giống như không ít kẻ ca tụng, hấn rất thích hợp để làm Thiên Đế, mà một kẻ có thể ngồi vững trên ngai cao đó, ắt phải có những bản lĩnh và thủ đoạn gì?

Bạn đang đọc truyện *Năm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đều Đã Chết Rồi

Trong binh pháp có kế giương đông kích tây, quân địch dụ ngươi chạy hướng đông là chạy hướng đông sao? Hàn Lăng Nhiên nói như thể đã nắm chắc đường đi nước bước của ta là ta thôi làm phản sao? Không thể nào. Dĩ nhiên ta có đề phòng hơn, thay đổi một chút xíu kế hoạch.

Ta bí mật trở về Bạch Hồ Tộc phía Tây Thiên Giới, cùng ngoại công và các vị trưởng bối bàn mưu tính kế. Điểm tập kết quân đội không còn ở Bạch Hồ Thành, mà chính là một ngọn núi phía nam...

Canh hai xuất phát, canh nhất ta theo ngoại công ra ngoài thành nghe ngóng trước. Nào ngờ rời khỏi thành nửa dặm, thấy từ xa ngàn ngàn hàng vạn đóm lửa, bốn phương tám hướng thiên binh thiên tướng kéo đến. Giật mình không kịp trở tay, binh tướng trong thành đều hỗn loạn...

Không thể nào, kế hoạch của ta cuối cùng lại bại lộ? Vì cái gì?

Hàn Lăng Nhiên cười thiên mã, mặc giáp mỏng, tay cầm trường đao tanh tóa máu, từ xa nhìn ta và nói:

- Tuyệt Lạc, không phải bản đế cảnh cáo ngươi rồi sao? Hôm nay ngươi muốn nhìn bản đế lấy mạng ngoại công đã già của ngươi sao? – Nói rồi nhìn sang cựu Bạch Hồ Thánh Quân ngoại công của ta – Thánh quân cũng biết làm phản phải chịu hậu quả gì!

- Đừng nhiều lời, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì mà ngồi trên ngai đó! – Ngoại công tức giận nói – Bạch Hồ tộc ba đời nay giữ cho Thiên giới vững mạnh nhưng đều bị các đời quân vương kim hãm, từ nay quyết định không cùng triều đình chung đường!

Ta chính là không hiểu được, Hàn Lăng Nhiên kia có bản lĩnh gì mà có thể thôn tằm mọi việc trong tay như vậy? Chẳng hay trước giờ hấn vốn đã cao tay hơn ta nhưng vẫn muốn lợi dụng thể lực Bạch Hồ tộc cùng đối phó với lão Thiên đế, một khi hấn đã leo lên được, ắt phải trừ bỏ lập tức thể lực này?!...

Hàn Lăng Nhiên ra lệnh cố gắng bắt sống toàn bộ đầu não và các thủ lĩnh về trị tội công khai, còn lại cho phép đại khai sát giới.

Ngoại công của ta đã già, ắt không thể song đấu đường hoàng với hấn, ta nhất định phải cùng người liên thủ. Hàn Lăng Nhiên tung toàn sát chiêu, mục đích muốn lấy mạng ngoại công. Nhất định phải mở đường máu trốn thoát.

Lúc giao đấu với hấn, ta kinh hãi không ngờ, pháp lực của hấn đã thay đổi, lão già Thái Ất Chân Nhân đã làm lễ nhập thần cho hấn rồi sao? Trước giờ Âm Dương Thái Tuế Điện không bao giờ làm trái quy tắc của tổ tông, lần này xem ra đã thiên vị cho hấn rồi.

Hàn Lăng Nhiên tung hư chiêu, một lần nữa bày kế, hóa ra không phải là công kích ngoại công mà là công kích ta.

Sau cùng hấn uy hiếp được ta, thanh trường đao đặt trên cổ ta, hướng đến đám người bên giới đang giao tranh nói:

- Chỉ cần Bạch Hồ tộc đầu hàng, bản đế sẽ nhân ngày đại hi ân xá!

- Bằng không thì sao? – Ngoại công nói.

Hàn Lăng Nhiên nói ngay bên tai ta, âm điệu lạnh giá:

- Nếu ngươi không đầu hàng, dĩ nhiên ngoài ngươi ra, ta sẽ không để một ai Bạch Hổ tộc sống. Ta xuống tay là nhắm tâm, nhưng ngươi khoanh tay nhìn từng người họ tộc rơi đầu vì mình còn nhắm tâm gấp bội... Máu thân ngươi cả đời lạnh lẽo hi sinh vì tộc, nếu biết được ngươi khiến tộc diệt vong, người ở cõi niết bàn ắt cũng đau khổ...

- Nói như vậy, ngươi vẫn muốn giữ lại Bạch Hổ tộc?

- Bạch Hổ tộc cũng như ngươi vẫn còn giá trị cần phải khai thác... – Hãn âm hiểm nói.

Ta nhìn vào mắt hãn, một lần nữa tỉnh ngộ, thì ra cái người mà năm vạn năm trước ta cảm thấy có lỗi, người mà ta luôn muốn một lần gặp lại, hoàn toàn đã chết... Chính xác hơn, con người với trái tim ấm áp chân thành có thể an ủi trái tim cô độc của ta lúc đó chưa bao giờ tồn tại đích thực... Không phải hãn, không phải hãn... Nếu như năm vạn năm trước ta yêu người đó thì cũng chính tay ta đã giết người đó rồi.

- Thiên Đế, cái giá của ngươi là gì?

- Bản thân ngươi. – Hãn nói.

- Được, ta theo ngươi làm con tin!

...

...

Hãn mang ta trên ngựa trở về Thiên cung. Ngồi trên ngựa, gió lạnh tấp vào gương mặt khiến cho những giọt nước mắt như những hạt châu trong suốt bay đi...

Ta đột nhiên mở miệng:

- Thiên Đế, hạ thần cầu xin bệ hạ một chuyện...

- Ngươi khi ban nãy của ngươi đâu rồi? – Hãn châm biếm, lấy áo choàng bọc kín ta.

- Hạ thần cầu xin bệ hạ, nếu như linh hồn Hàn Lăng Nhiên năm đó còn sống hay yên nghỉ đâu đó bên trong sâu thẳm ngươi, xin người hãy nói với hãn... Tuyết Lạc năm đó thực có lỗi với hãn...

- Ngươi nói linh tính gì vậy? – Hãn cúi xuống, tay bắt lấy sườn má ta nâng lên nhìn cho rõ.

Thấy gương mặt ta toàn nước mắt, hãn gạt mình.

- Thiên Đế bệ hạ, hạ thần biết Hàn Lăng Nhiên năm đó xuất hiện để che chở cho người... – Trong chốc lát, Hàn Tuyết Lạc của năm vạn năm trước cũng sống lại chi phối cảm xúc của ta – Nhưng Tuyết Lạc đã giết chết hãn và đánh thức người... cho nên sau này, Tuyết Lạc cũng đau lòng mà chết đi rồi...

Thiên Đế đột ngột xoay người ta lại, siết chặt lấy ta, một tay giữ lấy sau gáy ta, hãn mạnh mẽ hôn xuống, hôn ta đến lúc môi ta đau rát.

- Hàn Tuyết Lạc, ngươi tỉnh táo lại!

Nếu như năm vạn năm trước, những giọt nước mắt này của Hàn Tuyết Lạc có thể tuôn ra trước mặt Hàn Lăng Nhiên thì lúc này ta cũng không phải khóc như thế này nữa... Ta đánh vào ngực Thiên Đế, gào khóc lớn:

- Ngươi nhất định không phải hãn, ta cũng không phải Tuyết Lạc, ta không đắc tội với ngươi, cũng chưa từng vì ngươi mà đau lòng! Họ đã chết rồi!

Hãn siết chặt người ta đến đau nhức, âm điệu phảng phất cả nỗi bi đát lẫn tức giận mà nói:

- Đều đã chết rồi cũng tốt, hai kẻ đó đồng sinh cộng tử nên đã chết cùng nhau rồi, hiện tại ta là ta, ngươi là ngươi, cũng không có vấn đề gì!

Kêu khóc một hồi, ta mệt mỏi nằm trong lòng hãn, uể oải muốn thiếp đi. Thanh âm của hãn dường như còn sót trên đỉnh đầu ta nhưng ta không còn quan tâm nữa.

...

...

Ta không hiểu sao chứng tâm thần của ta thỉnh thoảng lại tái phát, và mỗi khi tái phát hành động của ta lại trở nên điên loạn. Tuy nhiên, sau khi tỉnh dậy thì sẽ hoàn toàn tỉnh táo, cũng không nhớ mình đã điên loạn như thế nào nữa.

Lần này tỉnh dậy, ta thấy mình nằm trong một căn phòng bốn phía đều là kết giới ngũ hành, Thiên Đế kia hãn đã giăng sẵn phòng ngừa ta đào tẩu.

Vấn đề ta quan tâm là, hãn sẽ xử lý Bạch Hổ Tộc và ta như thế nào...

...

Có tiếng đẩy cửa, bước vào là hai cung nữ lạ hoắc, chắc chắn là người của Thiên Đế kia gài vào. Ngọc Hà không biết đã bị đẩy đi nơi nào...

- Nương nương đã tỉnh! – Hai ả cúi mình thi lễ.

- Ta đã ngủ bao lâu rồi? – Ta sau một hồi đánh giá cũng mở miệng hỏi.

- Bẩm nương nương, người đã ngủ hai ngày hai đêm. Thiên Đế bệ hạ cũng đoán tầm xế chiều người sẽ tỉnh...

Ta lại phát bệnh hay sao mà lại ngủ mê mết như vậy? Tình trạng của ta ngày một xấu đi, thỉnh thoảng bị độc phát, thỉnh thoảng lại tâm thần phân liệt. Có lẽ tu luyện âm công không phải là một cách tốt, ta nên tu lại theo chính đạo... Tình hình không biết ngoại công và dòng tộc bị đem đi xử lý thế nào rồi.

Ta thẳng thắn hỏi, hai cung nữ đáp rằng Bạch Hổ tộc vẫn đang bị giam giữ trong thiên lao. Cũng không thể hi vọng họ biết thêm thông tin gì nhiều...

Hai cung nữ đó dâng lên ta bát canh nóng, cung kính nói:

- Nương nương, xin hãy dùng canh sâm này...

- Các người gọi ta là gì? – Lúc này ta mới ngộ ra điểm bất thường, dù bọn chúng có là cung nữ mới đi chăng nữa, chẳng nhẽ ta già đi không giống một công chúa mà giống như một bà thím như vậy sao.

- Nương nương, người chính là nương nương... – Một ả không to không nhỏ tiếng, lễ phép đáp – Thiên Đế bệ hạ đã sắc phong công chúa thành Thiên hậu.

- Hẳn có ý đồ gì? – Ta ánh mắt sắc lại, lạnh giọng nói.

Hai ả cung nữ luống cuống quỳ rạp nói, sợ sệt nói:

- Nương nương, người nào có thể nói về bệ hạ như vậy...

- Một vị minh quân thì sẽ không chấp nhận câu nói này... – Ta châm biếm nói, trong lòng thoáng qua suy nghĩ chút nữa mình đã trở thành Thiên Đế chứ không phải hần.

Đã không chiếm được đế vị, còn bị trở thành trò cười cho thiên hạ, làm một con rối của hần... Trận chiến này ta không thể buông tay sớm như vậy, nhưng ta cần phải làm gì? Âm toán ư, nhưng ta cần phải nghĩ kỹ xem?! Trong người ắt hẳn bị tịch thu hết ám khí cùng độc dược, trong phòng lại giăng kết giới ngũ hành không dễ phá... May ra mỗi ngày tích trữ một loại thực phẩm, lâu ngày bào chế ra độc dược?!...

Lúc ta sắp uống hết bát canh sâm, mấy tên nô bộc khác khênh vào một thùng nước nóng, lại thêm hai cung nữ đi theo, kẻ cầm giỏ hoa, kẻ cầm khay y phục... Ta vốn là công chúa điện hạ, vốn không có gì xa lạ với cách hầu hạ này...

Chỉ là, ả cung nữ kia mang đến y phục, ta liếc qua mới giật mình: Một bộ hi phục đồ theo kiểu hạ giới, một tấm khăn trùm đầu thêu uyên ương... ả cung nữ đó nói với ta:

- Thiên Đế bệ hạ có lệnh, lúc nào nương nương tỉnh dậy thì lập tức chuẩn bị cho người, đem nay bệ hạ muốn thị tẩm!

Tay ta làm tuột bát canh xuống đất, âm thanh vỡ vụn lại một lần nữa vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ta Không Hiểu Người, Người Không Hiểu Thấu Ta

Suốt trong một khoảng thời gian, bản thân ta cứng ngắc như một con rối gỗ, tùy ý để đám hạ nhân tắm gội, gội rửa, bọn chúng làm tí mĩ cho đến từng kẽ ngón tay...

Một nữ nhân khoác lên người ta tấm vải bông lớn, một kẻ vén lấy mái tóc dài của ta lau khô... ả cung nữ bên phải mang đến một khay đựng các lọ tinh dầu, bọn chúng nói với nhau:

- Nên dùng mùi gì cho ngày hợp phòng? Nương nương có dị ứng mùi nào không? Thiên Đế bệ hạ sẽ thích mùi gì...

- Muội đoán thiên đế sẽ thích làn da trắng như tuyết, mịn màng tự nhiên của nương nương, như vậy là đủ...

Bọn chúng thân nhiên cười nói, chỉ có ta cõi lòng hoang mang, hai tay gặt phẳng mấy lọ đựng tinh dầu, lại những tiếng vỡ nát sinh ra, lũ nô tài sợ sệt, không hiểu nguyên nhân nhưng cũng cúi xuống xin tội, kẻ thì luống cuống dọn dẹp...

Hắn có nào phải làm như vậy? Có nào phải làm như vậy?

Giá trị chưa khai thác mà hắn nói, là cái thân thể này ư? Hắn muốn cưỡng đoạt, muốn vũ nhục hay muốn tiêu khiển? Tại sao còn đem những thứ kí ức của năm vạn năm trước ra nhắc lại, là muốn nhắc nhở, giầy vò cho ta hiểu, trước đây ta đã phản bội hay ám hại hắn như thế nào?

Năm vạn năm trôi qua, còn không có đối thoại trực tiếp, hà cớ một ngày sau trận quyết đấu cuối cùng, kẻ cô nhân kia muốn cưỡng đoạt ta...

Ta chính là không hiểu. Không, chính là ta đang bận tâm đến điều gì đó... Tình cảm, cách mà hắn đối đãi, chăm lo cho Hàn Hương Nguyệt năm vạn năm qua, cánh tay đã sớm không còn thủ cung sa của nàng... Thậm chí trên Chính điện, bản thân hắn không quan tâm đến trình tiết của ta, vẫn có thể đem ra đùa cợt... Nếu hắn cũng chỉ coi Hàn Hương Nguyệt như đồ chơi thì cũng có nghĩa hắn đơn thuần chỉ là một nam nhân thủ đoạn tỉ mỉ, tuyệt đối ta không muốn hắn đụng vào...

Đám hạ nhân không thể tiếp tục chạm vào ta, không thể tiếp tục trang điểm hay bắt ta mặc vào hi phục kia... Mãi đến khi có một ả tỳ nữ dũng cảm lên tiếng nói:

- Nương nương, chẳng lẽ người định cứ như vậy gặp Thiên Đế bệ hạ...!

Không sai, ta lúc này chỉ quấn một chiếc khăn bông lớn...

- Các người mau trở về Vân Đài cung mang y phục của bốn công chúa đến!

- Nương nương, xin đừng làm khó dễ chúng nô tỳ. Xin hãy thương chúng nô tỳ! – Bọn chúng đồng loạt quỳ xuống...

- Thương người? Bốn cung vốn không có thứ đó! Các người dứt hết cho ta! – Ta tàn nhẫn mắng.

Bọn chúng khép nép lùi đi, vẫn để lại trên giá thứ y phục màu đỏ chướng mắt... Đám cung nhân rời đi chưa lâu, gió lạnh lại ập tới do cánh cửa bị mở tung... Ta cả kinh, vội giật lấy tấm màn quấn lên người đồng thời lui về sau phòng thủ...

Hàn Lăng Nhiên một thân hoàng bào cười cười bước vào... Suốt năm vạn năm, chưa từng có kẻ nào gây cho ta cảm giác uy hiếp như vậy. Ta, vốn là một kẻ tự hào về pháp lực của bản thân, hiện tại vô dụng không khác nào một con mèo bị tước móng vuốt...

- Đứng lại đây!

- Không muốn mặc hi phục, cũng không muốn trang trí hi phòng... – Hắn không quan tâm đến lời ta nói, cứ từng bước từng bước lại gần, giọng trầm đều không rõ ràng ngữ điệu. – Người không thể trách bản đế khô khan, bỏ qua thứ tự các bước...

Ta thấy phảng phất mùi men nồng, có lẽ hắn vừa uống một chút rượu...

Đến khi bị ép vào cây cột sắt đầu giường, ta hỗn loạn nhận ra mọi sức mạnh, quyền lực, sự tự tôn bấy lâu xây dựng đều đã sụp đổ. Giống như năm đó lão hồ ly còn sống, Bạch Hồ tộc nhất thời không thể can thiệp bảo vệ mẫu thân và ta, ta bây giờ cũng có cảm giác tương tự như khi ấy bị ném vào trong căn hầm tối đầy sợ hãi... Bóng tối sẽ tấn công ta, cũng như hắn hiện tại...

Mọi thứ lại quay vòng, ta hiện tại, một lần cố ngoi lên lại trở về với sự nhỏ bé và không có năng lực kháng cự...

Một cánh tay của ta bị hắn túm lấy, cánh tay còn lại cố sống cố chết giữ tấm màn bao bọc thân thể. Hắn lạnh buốt nói:

- Đối với người, ta đáng kinh tởm vậy sao?

- Người... cướp tất cả của ta... – Ta vô thức nói.

Hàn Lăng Nhiên đến gần, ánh mắt đen thẫm xoáy sâu vào mắt ta, bàn tay nóng bỏng lướt qua da cổ, ôm lấy một bên sườn mặt:

- Ngoài ngai vị Thiên Đế ta không thể để cho người, tự do nhất thời cũng không thể cho người để người làm phiền loạn, cái gì ta không thể cho người?

Thân nhiệt đặc biệt từ bàn tay hắn khiến làn da run rẩy của ta cảm nhận rõ ràng được, nhất thời tỉnh táo một chút. Có kẻ từng nói với ta, nếu muốn vươn lên, đôi lúc phải bỏ qua tiểu tiết, đôi lúc phải nhường, phải hạ mình, tất cả đều phải tính toán... Chẳng qua là bấy lâu sống ở vị thế cao, ta đã chóng quên vị thế yếu đuối ngày trước...

- Thiên Đế, ta sai rồi! – Ta nhìn hắn, không phải một mực chân thành nhưng cũng có chừng mực nói – Ta và Bạch Hồ tộc không nên đắc tội với người, cũng không nên ảo vọng làm phản. Ta muốn thương lượng, người tha tội cho Bạch Hồ tộc, ta và gia tộc sẽ vĩnh viễn phục dịch người...

Hắn im lặng, thái độ không rõ. Ta thuận miệng nói thêm:

- Đúng là như vậy... – Ta có chút gãy ra – Người để ta mặc lại phục trang nghiêm chỉnh diện kiến ngài...

Hắn nhìn ta đầy khắc nghiệt thêm một giây, ngay tức khắc ôm lấy ta, ném lên chiếc giường phía sau, nhát thời trái tim và đầu óc ta hỗn loạn, không hẳn chỉ là sợ hãi, sâu thẳm còn phảng phất nỗi đau và tuyệt vọng... Giữa hắn và ta, cứ xử từ đối địch cho đến nguội lạnh, cuối cùng sao lại về cái dạng này?

Bị hắn đè ép xuống, lần đầu tiên ta biết nếu không có pháp lực, khoảng cách thể lực giữa nam và nữ là xa như vậy. Hắn cao lớn nhưng thân thể cân đối, trông không giống mấy kẻ đồ sộ ục ịch, không hiểu sao lại nặng đến vậy.

Ta xoay đầu, vô tình đối diện với gương mặt rất gần của hắn, hơi rượu bắt đầu quán quít lấy ta, đầu óc hơi lằng lằng.

Không biết là đang đe dọa hay phẫn nộ, cũng không nhìn thấu lý do tại sao hắn lại có thái độ đó, ta nghe tiếng hắn nói:

- Hàn Tuyết Lạc, ta nhắc lại cho ngươi biết, ngươi họ gì? Bản đề họ gì? Bạch Hổ tộc chỉ là ngoại thích của ngươi... Ta trước hết cũng là thân nhân, trưởng bối của ngươi, sau này vĩnh viễn là chủ nhân của ngươi, trượng phu của ngươi. Người mà ngươi nên toàn tâm toàn ý không phải là Bạch Hổ tộc...

Ta mơ hồ suy nghĩ, cho hết năm vạn năm dai dẳng tranh đoạt rồi trôi qua trong loạn lạc, đến bây giờ ta vẫn không hiểu, vô cùng mông lung, giữa ta và hắn rốt cuộc là cái thể loại gì? Có cái gì lạ mắt, có cái gì vĩnh viễn chôn vùi... Hàn Lăng Nhiên, hay là chính ngươi cũng đang cuồng quay hỗn loạn như ta? Ai nên hận ai? Sống tiếp như thế nào?

- Ngươi... – Ta mơ hồ nói – Rốt cuộc ngươi có biết, giữa chúng ta là cái dạng gì không? Không phải là tranh đoạt, không phải là oán hận sao? Ta vĩnh viễn không hiểu được ngươi, tại sao lại như vậy?

- Ta cũng muốn biết... – Hắn cười khế, trong ánh mắt dường như nồng đậm một cỗ hỏa khí bí ẩn – Nhưng hiện tại không quan trọng, ta đã đợi chuyện này năm vạn năm rồi...

Hắn cúi xuống hôn ta, mạnh mẽ tràn ngập khát vọng. Hơi men xông đến làm ta chao đảo quay cuồng, thoát nghĩ thứ rượu gì mà hơi men còn sót lại trong hơi thở cũng nặng như vậy? Phải chăng là Vong Sầu từ trong truyền thuyết hai mươi vạn năm trước?

Môi hắn thoát đầu chỉ miết lấy hai cánh môi ta, sau đó ngậm chặt hơn, day chặt hơn. Chán đay nghiền, lưỡi hắn nửa cưỡng ép nửa dụ hoặc ta mở ra hàm răng, luồn lách vào, giống như không thể chờ đợi thêm một khắc mà vội vã tìm kiếm, cuốn lấy lưỡi nhỏ của ta. Hôn sâu đến mức ngạt thở, lồng ngực rất tức...

Ta nhớ nụ hôn đầu tiên của chúng ta vào thời niên thiếu cũng là khi cả hai lên uống rượu, bằng không một Hàn Lăng Nhiên nhút nhát sẽ không bao giờ dám hôn ta...

Hắn tha môi ta, ta lập tức thở được, in trong đôi mắt hắn là khuôn mặt ta mụ mị phiếm hồng. Lồng ngực vì tranh thủ không khí mà phập phồng co dãn. Hàn Lăng Nhiên đột nhiên lại cúi xuống ép lên ngực ta rất nặng, từng chút từng chút hôn lấy mỗi mảnh da cổ và da trước ngực ta, tham lam mút cắn... Một tiếng vài vốc xé rách nhanh chóng tan biến, toàn thân khí lạnh ập đến, bàn tay bấm sinh thân nhiệt ấm áp của hắn nhanh chóng lan đến.

Ta nhớ năm vạn năm trước, hắn cùng lắm chỉ biết cầm bút lông tập viết chữ, lòng bàn tay không có những vết chai sạn như này... Năm vạn năm qua, có lẽ hắn đã luyện đao kiếm rất nhiều, cũng như ta luyện đàn đến rách cả da đầu ngón tay...

Bàn tay nóng và hơi ráp lại vô tình kích thích làn da mỏng và nhạy cảm. Ta trong lúc có hơi men phảng phất, tự động ngậm lên những tiếng khe khẽ mỗi khi hắn xoay xoay, nắm lấy đỉnh núi tuyết... Đóa hoa trên đỉnh núi tuyết cũng vì sự ướt át từ môi hắn mà nở rộ, máu dồn đến, người ta cảm thấy rất bức bách... Không chỉ gương mặt, mà làn da như nước tuyết của ta cũng nhuộm màu phiếm hồng...

Bàn tay vượt qua đỉnh núi, dọc theo bình nguyên eo nhỏ, muốn tìm đến một khe suối tư mật. Hắn ngọt ngào dụ dỗ, lách lách từng chút, từng chút một...

- Thật khó chịu... – Ta than lên.

- Năm vạn năm qua, bao đêm ta nhắm mắt hình dung đến ngươi như thế này... – Giọng hắn khàn thấp đặc biệt. – Đợi một chút, Lạc Nhi...

Một hồi sau, ta chỉ còn cảm thấy mình đang trôi nổi giữa những con sóng dập dềnh nào đó... Hắn bỗng vươn tay, vòng qua lưng ta, nâng lên, ép chặt ta và lồng ngực rắn chắc. Ta nghe thấy trái tim hắn đập loạn nhịp rồi...

Một tay Hàn Lăng Nhiên luồn xuống, tách tách rộng hai chân ta, sau đó hông hắn dường như đẩy đẩy một chút, có cái gì đó cường bạo, cứng nhắc và nóng gắt, thậm chí còn nóng hơn da hắn đang cọ lên vào bên trong ta. Mới đầu chỉ là đâm vào một chút, nhưng ta đã cảm thấy một nỗi đau đón khủng khiếp bắt đầu ập đến, ta lập tức giật mình thanh tỉnh.

Ta, là đang làm cái chuyện gì với hắn? Ta sợ hãi đến cứng ngắt, hoàn toàn kinh hoàng.

- Lạc Nhi... thả lỏng một chút mới được...! – Ta nghe bên tai thanh âm của kẻ tà ác Hàn Lăng Nhiên, khàn đặc và nồng đậm tình dục...

Mảnh vật cổ xông tới, hắn sau lưng ta đột nhiên vuốt ve, nhằm để ta mềm người trở lại. Nhưng dĩ nhiên với sự sợ hãi dâng cao, tất cả những gì ta phản ứng là đột ngột cắn mạnh vào vai hắn, hai tay cố đẩy hắn ra khỏi người...

Ta điên rồi sao? Nãy giờ bị hắn dụ hoặc đến bước này...

- Tránh ra, mau tránh khỏi ta! – Ta hét lớn.

Hắn gương mặt cũng mê mị, đỏ bừng vì dục vọng cũng như hơi men, buông ta ra một lát, nghi hoặc nhìn ta...

- Lạc Nhi, Lạc Nhi, đừng quấy phá, ta sẽ cố không khiến ngươi tổn thương... – Hắn không tỉnh táo nói, muốn vồ lấy ta một lần nữa.

Một tiếng chúa chát vang lên, ta trước hết tát hắn một cái mạnh, lùi lại về sau, túm lấy tấm mền bao bọc cơ thể lại.

- Hàn Lăng Nhiên, ta đánh cho ngươi thanh tỉnh! Đừng chạm vào ta!

Hắn bị một cái tát của ta, thoát đầu là tự gõ gõ vào đầu mình, hàng lông mày nhăn lại. Một vài giây sau, đôi mắt mông lung của hắn chợt lóe sáng, đôi mắt thâm sâu đáng sợ như bình thường... Hắn tỉnh lại rồi...

- Mau ra khỏi đây! – Ta lạnh lùng.

Hắn quét mắt qua bối cảnh một lượt rồi dừng lại trên người ta:

- Đây là chuyện gì...?

- Ngươi say rượu loạn tính, mau cút khỏi đây!

Không gian yên lặng đáng sợ, giống như trời xanh yên ả trước ngày bão. Hàn Lăng Nhiên sau đó tàn nhẫn cười:

- Ta dù say nhưng cũng không làm việc sai mục đích... – Nói rồi không nhanh không chậm tiến đến – Tỉnh táo xem ra tốt hơn chẳng?

- Hà có... phải làm thế? – Khóe mắt ta nhìn hắn chán ghét, trong lòng vốn đã dâng lên nỗi sợ hãi một lần nữa.

Cho dù trên võ đài trực tiếp đối mặt với hắn, ngay cả khi nhận ra mình đã thua cuộc, ta cũng không hề run rẩy, có sao bây giờ lại cảm thấy kinh hoàng đến thế?

- Đừng quên hiện trạng của ngươi, Tuyệt Lạc, mọi thứ đã thay đổi rồi... – Hắn kéo ta lại, bàn tay cổ bài trừ tấm mền ta đang quấn chặt – Không phải ta đã nói với ngươi, mọi thứ trên đời đều phải trả giá và chấp nhận trách nhiệm? Đối với ngươi, từ nay về sau tốt nhất yên lặng nằm trong lòng bàn tay ta...

Tấm mền một hồi co kéo cuối cùng cũng bị lấy ra, ánh mắt Hàn Lăng Nhiên như trước dày đặc dục vọng sở hữu... Hắn biết trước ta dù nhắm tâm cũng không thể hi sinh đến ngoại công và toàn bộ gia tộc, đối với mẫu thân trên cao làm ra chuyện bất nghĩa bất hiếu...

Tại sao năm xưa ta không nghĩ rộng hơn mà dự trù cách uy hiếp hắn bằng Bích Song thái hậu? Thậm chí là cả Hàn Hương Nguyệt...

Trong lòng ta một mối, trong cuộc chiến dai dẳng này, không ngờ có một ngày phải để mắt không phải là một vài thuộc hạ mà chính bản thân mình vào tay địch...

Hàn Lăng Nhiên lại bắt đầu trên người ta xâm đoạt, lúc này tỉnh táo cảm thấy mỗi cái hắn động chạm vào thực ghê rợn đến đâu, mà hắn cũng không còn từ tốn, cổ tình mạnh tay khiến ta đau...

...

...

Một hồi ta cứng ngắc, hắn xem như không còn bao nhiêu kiên nhẫn, ta nghe thấy tiếng thở và nhịp tim dồn dập của hắn...

Ta vờ như bám vào người hắn, thực tế là bàn tay mỗi chút mỗi chút sờ loạn trên tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của hắn... Nơi nào chân khí tụ nhiều nhất? Nếu đó là tử huyệt, đâm trúng ta có cơ hội không?!...

- A! – Ta bất ngờ kêu lên, hai mày nhú chặt.

Có dị vật đột nhiên đâm chọc vào hạ thân khô khốc buộc chặt. Không đợi ta định thần, hắn tàn ác nhét thêm một ngón tay nữa khiến cơ thể ta đau nhức vô cùng. Ánh mắt hắn đáng sợ, miệng thâm độc cười:

- Tuyệt Lạc, ngươi muốn biết tử huyệt của bản đế? Nó vốn không ở trên người ta.

Không ở trên người hắn thì ở đâu, theo lý thuyết làm sao có thể đem chân khí tụ ở ngoài? Ta chính là không hiểu. Không kịp suy nghĩ, thân thể đã lo đối phó với sự hung bạo của hắn.

- Nữ nhân nguy hiểm ở chỗ, trên giường cũng có thể tính toán sao? – Hắn đột nhiên rút cả hai ngón tay ra rồi lại đột ngột đâm vào, đem lại cảm giác đau và căng rất vô cùng.

Ta nhú mày, cắn răng gắng sức chịu đựng, hắn nhân nhợt nói bên tai ta:

- Năm vạn năm trước, một lần trở về từ cõi chết, đã vốn không còn tử huyết đó... Hàn Lăng Tuyết, lần cuối cùng bản để nhắc người, đừng vọng tưởng phản bội tiêu diệt ta.

- Đừng mất thời giờ nữa... - Ta cũng tàn nhẫn đáp lại - Mau làm nhanh thỏa mãn thú tính của ngươi rồi rút đi!

Ta biết rằng, dù hấn kích thích như thế nào, thân thể và trái tim của ta vẫn mãi khô khan, không thể tiếp nhận. Vậy thì làm nhanh một loáng còn hơn, đằng nào cũng là chịu đựng...

- Muốn uống rượu phạt!

Hắn nói, không ngờ sau câu nói không phản nộ đó là cả sự trả thù dai dẳng. Hắn bỗng rời khỏi ta, thản nhiên ngã người dựa vào tường vách, âm hiểm nói:

- Muốn vậy thì tự mình tới đi!

Ta ném một cái gối, hấn khẽ tránh.

- Hàn Tuyết Lạc, ta không đùa giỡn... - Ánh mắt hấn nồng đậm, cả dục vọng, cả ác ý dọa người - Không phải ngươi rất nhiều việc có thể làm sao? Bản lĩnh đối mặt với ta lúc này còn không đủ, ngươi làm sao thắng được ta? Muốn diệt ta, ngươi phải nhẫn tâm hơn nữa, nhẫn tâm với chính cả bản thân mình... Ngươi biết không, kẻ có thể chà đạp lên bản thân mình mà không đau khổ thì mới có thể chà đạp lên kẻ khác...

Năm vạn năm qua, ta tuyệt nhiên chỉ học cách lợi dụng, chà đạp, nhẫn tâm với người khác nhưng hấn lại tự nhẫn tâm và chà đạp lên chính bản thân hấn sao? Đó là lý do tại sao, ta đến cùng vẫn kém hấn một nước sao?

Cũng là thất thân, làm một lần với nhiều lần có gì khác nhau? Ngày hôm nay mất đi tâm thân, vĩnh viễn sau này không thể bị uy hiếp như vậy...

Lần đầu tiên ta giết người, cũng có cảm giác tương tự, sau đó mỗi lần giết người, dần dần thành vô cảm, xuống tay không hối tiếc sợ hãi...

Ta dần dần đến, không nhìn vào gương mặt hấn, không bận tâm đến chuyện gì khác, quá khứ, ân tình oán hận đều vứt lại phía sau, trấn an bản thân, không hoảng sợ, không hổ thẹn...

Hắn nhìn ta không rời, ta biết kiên nhẫn của hấn cũng sắp đến giới hạn... Nhiều vạn năm trước, ta từng ảo tưởng tìm kiếm ở ánh mắt đó một chút chân tình còn sót lại...

Ta trước hết nhắm mắt ngồi lên chân hấn, chống tay lên bụng hấn... Nâng người lên, run rẩy mồ mẫm. Vẫn rất khó để chấp nhận chuyện này, mẫu thân ta từng đau khổ nói rằng, một nam nhân hoan ái với nữ nhân không nhất thiết vì yêu, hai cơ thể dù có kết hợp nhưng linh hồn vẫn lạc lõng...

Tìm đường lối, từng chút một thử nhẫn hạ thân xuống, ngay từ lúc quái vật hung hãn bóng rât của hấn mới xuyên một chút vào ta, ta đã đau đến mức không chịu nổi... Dục vọng của hấn quá lớn, sự nhẫn tâm của hấn cũng vô biên, còn cơ thể ta chẳng thể nào tiếp nhận được... Cửa huyết khô khốc, tuyệt nhiên không thể dễ dàng dung nạp nữa... thoáng qua suy nghĩ muốn bỏ chạy... Hạ thấp cơ thể thêm một chút nữa, cảm thấy bản thân sắp nứt vỡ đến nơi, vô thức sống mũi cay cay, mắt ướt, lệ chỉ chờ rớt xuống...

Những giọt lệ lặng lẽ rớt xuống bụng dưới của hấn, không phải chỉ là do cơ thể đau, trong lòng dù tự nhắc mình phải lạnh lùng tàn nhẫn nhưng cũng mơ hồ nhớ nhói...

Hắn thở ra một hơi thở nặng nhọc khó chịu, sự chán chường của ta với hấn cũng như một sự dày vò... Hàn Lăng Nhiên hai tay túm lấy eo nhỏ của ta, không báo trước ấn mạnh xuống, chỉ một nhát đứt khoát kinh hoàng, mảnh vật xỏ xuyên qua tất cả...

Có tiếng thở ra của hấn, có tiếng thét hoảng loạn vỡ vụn của ta, dưới hạ thân ta còn có âm thanh xé rách, đau phé tâm can.

Ta đau đến mức không trụ nổi nữa, cũng không thể bận tâm được điều gì, ngã gục vào người hấn, cổ họng muốn nứt vỡ... Dưới hạ thân, máu tươi thành dòng ảm áp chậm chậm, lặng lẽ chảy xuống... Ta rõ mồn một cảm nhận được dục vọng của hấn còn kinh hoàng hơn cả một thanh kiếm đâm sắc bén vào ta... Không chỉ cái lá chắn trinh tiết nào đó bị phá đi, phải chăng từng vách thịt cũng nứt vỡ rồi... Hạ thân rất trướng căng, chỉ muốn bài xích dị vật của hấn, không chỉ bởi nơi đó chật chội khô khốc mà còn vì một trái tim không thể tiếp nhận...

Ta từng vô tình lật qua một vài cuốn sách không công khai, trong đó có viết khi làm chuyện hoan ái này, lần đầu sẽ đau, nhưng không viết đến mức đau kinh hoàng như này... Phải chăng cơ thể của ta khác với bình thường một chút... Giao Long năm đó nói ta có nhiều điểm không giống bình thường, cho nên y vẫn luôn thèm khát ta...

- Lạc Nhi... - Ta nghe thấy tiếng rít của Hàn Lăng Nhiên qua kẽ răng, âm điệu của hấn nhiều phần chật vật - Tại sao... ngươi chật đến vậy...

Hắn một tay phía sau lưng ta vuốt ve dọc sống lưng, một tay luồn xuống xoa nắn chỗ hai thân thể kết hợp... Hàn Lăng Nhiên thở nặng nhọc, âm điệu vừa khàn đục vừa khó chịu:

- Đừng buộc chặt ta như vậy... mau thả lỏng! - Hấn sai khiến.

Cảm thấy hơi thở của hấn nóng rực sát bên tai, Hàn Lăng Nhiên cố gắng dụ hoặc ta, mong đợi sự xâm chiếm này sẽ dễ dàng hơn... Hấn lại đem cổ, vai và ngực ta tỉ mỉ cắn nuốt...

Ngoài đầu ra, ta chỉ có oán hận... Không nên dồng dài nữa, sự tra tấn này tốt nhất là mau kết thúc... Ta biết dù hấn làm gì, hôn ta hay âu yếm ta, cõi lòng và thân thể ta cũng không thể dễ dàng tiếp nhận hấn, cũng là đau, vậy thì nhanh còn hơn...

- Đừng dồng dài, kẻ kinh tởm kia, mau làm nhanh!

- Xem ra đúng là người chán ghét ta đến vậy...

Hấn đem ta đẩy ngã xuống giường, như cũ đè lên ta. Ta hận mình không thể ngắt đi, đành với lấy một mảnh chăn, đưa lên miệng cắn chặt lấy...

Dục vọng của hấn trong người ta càng lớn kinh hoàng, giống như muốn đem cả ta nổ tung... Những giọt mồ hôi trên trán hấn thành từng dòng nhỏ xuống, có vẻ như hấn không thể nhẫn nại, dù chỉ thêm một giây.

Hấn dùng sức cố rút ra một chút rồi lại cố chậm rãi đâm vào, hai ba lần vẫn thật khó khăn... Tra tấn nhau như vậy không khoái hoạt gì, tại sao hấn không bỏ cuộc đi?

Sau đó, thấy hấn rút khỏi ta hoàn toàn, ta thở nhẹ nhõm ra một hơi... Thấy hấn bước xuống giường, ta mừng thầm trong lòng, hấn cuối cùng cũng buông tha cho ta... Một kẻ như ta không làm hấn cảm thấy lạc thú...

Nào ngờ sau một thoáng hấn quay lại, cầm theo một cái lọ... Đây là cái gì? Ta rút người né tránh, đó là thứ gì để đối phó với ta chứ? Hấn Lăng Nhiên, hấn không buông ta cho ta... Tác phong của hấn chính là không làm chuyện dở dang, hấn nhất định ra tay đến cùng sao?

- Không, không, người rút đi! – Ta co chặt người lại, di chuyển lùi về phía sau, cảm thấy bên dưới thân thể còn đang đau vô cùng.

- Không muốn thuận theo, ta vẫn bất chấp làm, lúc đó người càng khổ sở.

Hấn bắt lấy cổ chân ta kéo lại, một lần nữa chèn ép ta. Ngón tay hấn đem thứ tinh dầu quái dị đó bôi xung quanh hạ thân ta, chất lỏng nhờn nhớt chảy cả vào mắt huyệt, mát lạnh xoa dịu đi một phần đau nhức... Được chắt từ từ ngâm, giống như đánh lừa giác quan, trong chốc lát dần dần khiến ta mất đi cảm giác đau, không còn cảm thấy chuyện gì...

Hấn lại giữ chặt ta xuống, động thân tiến vào, tuy vẫn chặt chẽ nhưng nhờ được vật, lối đi trơn tru hơn, có thể di chuyển được. Hấn lập tức không quan nhượng, từng cái từng cái nông rồi sâu rút ra đâm xuống, hơi thở quấn quanh ta mỗi lúc một gấp gáp dần. Ta nhất thời không thấy quá đau rát nhưng vẫn rất trướng và khó chịu, chỉ mong cực hình này mau chóng kết thúc...

Ta đem mặt giấu vào trong một góc chăn, chờ đợi qua đi... Quanh tai ta không còn đối thoại, chỉ còn tiếng thở nặng nề của hấn, tiếng thở khó chịu đứt quãng của ta, có cả tiếng hai cơ thể va đập vào nhau khi hấn hưng bạo tăng tốc độ, cọt kẹt những tiếng từ giường gỗ đàn hương bị rung chuyển...

Mệt mỏi đến sắp ngắt đi, ta vốn không theo kịp tốc độ và sự hưng bạo của hấn, cũng không hi vọng cầu xin hấn dừng lại. Nào ngờ hấn lại xốc ta lên, nhất thời lại bị phá ngang con đường dẫn đến hôn mê... Hấn nhất định là muốn tra tấn ta.

Ta phó mặc tất cả, cho đến lúc nghe thấy tiếng hấn thở đột ngột gấp, tiếng gầm qua kẽ răng hấn, mảnh vật trong cơ thể ta cũng đã chuyển động kinh hồn nước rút rồi, ta cho rằng sắp kết thúc...

Hấn Lăng Nhiên cuối cùng rút ra, kết thúc rồi sao? Ta thở dài...

Nhưng... Hấn quả nhiên là cảm thú, tuyệt đối là cảm thú. Chưa phải là hết, hấn lật người ta lại, khiến ta một lần nữa quỳ sấp trên giường, giữ lấy hông ta, từ đằng sau lại một lần nữa vọt vào, lại lặp lại quá trình chậm rồi đến nhanh, mãi vẫn không thấy hấn thỏa mãn mà phóng thích ra... Ta không thể chịu nổi nữa, cứ như vậy mà ngắt đi...

Ngắt lên ngắt xuống mấy lần, không biết là đêm hay bình minh, ta thấy bản thân mình vẫn trong tay hấn chà đạp, phải chăng hấn đem mọi ân oán chịu đựng tích lũy trong năm vạn năm để một đợt này thanh lý trên người ta?

Trên giường đến cái bàn trà, rồi lại gần giá treo y phục, cạnh cây cột nhà, rồi lại quay về giường, có lẽ tròn một ngày đêm, ta không nhớ hết hấn đã làm những gì, cũng không đếm nổi rốt cuộc hấn đã làm bao nhiêu lần...

Chỉ nhớ lần cuối cùng, dưới nền đất lạnh, lúc cơ thể ta cảm thấy từng mảnh đã rời ra, hấn một phen đem phóng thích trong người ta, sau đó đứng dậy nhặt y phục, không nói một lời rồi đi...

Ta nằm ngón ngang dưới nền đất, mái tóc xõa tung, hai mắt trơ trơ nhìn bầu trời hoàng hôn qua ô thoáng cửa sổ... Gió lạnh tấp vào cơ thể, ta không buồn đứng dậy... Đầu óc trống rỗng một phen...

Ta lại muốn thiếp đi ngay dưới nền nhà, chỉ tiện tay vợ lấy tấm mền gần đó cuộn mình lại...

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Dung Nhan Thật

Khi ta tỉnh lại đã là nửa đêm... Phát hiện ra trong căn phòng này không còn kết giới, ta nặng nhọc khó khăn ngồi dậy. Mỗi bộ phận trên cơ thể ngoài đau rã rời hay tê liệt còn có cảm giác như đã không còn là của ta.

Ta vịn vào cây cột gần đó đứng dậy, vận một chút chân khí điều dưỡng cơ thể. Khoác tấm mền rồi nhanh khỏi căn phòng xa lạ, lết trở về phía Vân Đài Cung. Vốn là muốn đằng vân, dùng tốc độ nhanh nhất mà bay đi nhưng khi vừa đứng lên, hai chân bủn rủn không thể trụ nổi, đành bám theo từng dãy hành lang mà bước... May mà nơi này không hề xa Vân Đài Cung...

Ta thả mình xuống suối nước nóng phía sau cung điện của mình, chỉ mong tẩy rửa đi những dấu vết hoan ái này...

Rửa sạch vết máu khô đọng giữa hai bắp đùi nhưng những dấu vết bầm tím này, cho dù có nước nóng xông hơi cũng không thuyên giảm được là bao... Ta cũng không còn mặt mũi chạy đến Âm Dương Thái Tuế điện lấy thảo dược... Khắp thiên giới hiện giờ chỉ còn toàn địch nhân và những người xa lạ. Lão già Thái Ất Chân Nhân trước giờ vốn là người ta đánh giá cao duy nhất trên Thiên giới vì phẩm chất trước sau không hoen ố của lão, giờ đây lão cũng theo chiều gió ủng hộ Thiên Đế...

Phe cánh của ta trên triều đình, có lẽ kẻ nào cứng đầu thì sẽ bị Hàn Lăng Nhiên thanh trừng, kẻ nào sợ chết thì thể nào cũng dập đầu bái lạy góc áo hần. Hàn Lăng Nhiên không thanh cao đoan chính đến mức nói một câu từ chối kiểu “người đã phụ được ả thì sau này cũng phụ được bản đế”, hần ắt vẫn mỉm cười đón nhận các vị thần tiên lầm lỗi biết quay đầu, vất kiệt lợi dụng chúng đến mức có thể, sau đó vô tình đẩy chúng đến một cái kết cực tàn khốc...

Quân chủ lực Bạch Hổ tộc của ta đã bị hần tóm gọn, nếu như Thiên Giới không còn đồng minh, thì trong ngũ giới còn lại, có nơi nào có tiềm năng để liên kết? Làm sao để liên hệ?

Ta nếu còn sống, một ngày cũng không thể tha thứ cho những nhục nhã hần vừa gây cho ta...

Tiếp tục thanh tẩy bản thân, ta đột nhiên lo ngại, mấy lần Thiên Đế hần phóng thích mầm họa trong người ta, nếu như lỡ tạo ra một đứa trẻ nghiệt chủng giống như ta, mọi việc sẽ khó định đoạt. Ta không mong có một đứa trẻ như thế, không mong nó bước vào con đường của ta, còn ta lại dẫm lên con đường của mẫu thân...

Ta tự khí, dùng áp lực, chỉ mong ép được những thứ kinh khủng của hần để lại ra ngoài...

Không đến nửa đường, áp lực ta cố gắng tạo ra quá mạnh, không chỉ làm kinh mạch một phen hỗn đảo mà còn khiến độc chất hàng vạn năm còn lưu trên người lại tái phát...

Độc chất ngấm vào cơ thể ta này, là lúc nhiều vạn năm trước thanh trừng Giao Long bị y hạ trúng, tuy ta thường xuyên ép độc, dùng một loại dược có thể triệt tiêu hầu hết các loại độc để chữa trị nhưng độc tính chỉ thuyên giảm, loại bỏ được phần lớn chứ chưa hết hẳn. Thịnh thoảng, có thể là mười năm, ba năm mới phát một lần. Mỗi lần phát chỉ một hai canh giờ, sau khi vượt qua được thì cũng không ảnh hưởng gì...

Có mặt mặt cũng phải đến Âm Dương Thái Tuế điện lấy nguyên liệu chế giải dược tạm thời, dù cho lão già Thái Ất không nể mặt, ta không tin không thể lừa cướp được.

Ta cố gắng điều khí, định đằng vân đến Âm Dương Thái Tuế điện nhưng khi đứng trên mây, hai chân như cũ vẫn không thể trụ vững...

Cộng với độc phát từng đợt đau đớn gia tăng, thân thể ta đã muốn ngã gục... Âm Dương Thái Tuế Điện ở rất xa, ta không thể lẻ bước đi tới nữa...

Tuyết ban sớm rơi rơi, phủ trắng xóa cảnh cây ngọn cỏ, ta nằm sấp gục trên nền tuyết, cơ thể mất đi cảm giác, dù tuyết phủ ngang người cũng không còn biết lạnh nữa. Cứ như này mà chết đi sao? Sâu thẳm trong lòng còn ngổn ngang nỗi uất hận xen lẫn không cam tâm...

Người sắp chết thì thường trông thấy ảo giác sao? Ta nghe bên tai tiếng cười ngạo nghễ mãn nguyện và đầy châm biếm của Giao Long, mở mắt còn có hư ảnh trập trùng, trong làn tuyết trắng có bóng người bước tới, tay cầm một chiếc dù...

Đúng là ta đã hoang tưởng thật rồi, cơ sao thiếu niên khờ khạo đó còn xuất hiện trước mặt ta? Hần là đến nhạo báng, trả thù ta sao Hàn Lăng Nhiên? Nếu người không oán hận ta nhiều đến thế, hẳn là đến đón ta đi?

Bóng người đó bước đến sát trước mặt ta, đôi mắt mờ mịt của ta thấy thấp thoáng một đôi giày vải màu xám ướt vì tuyết, là loại giày mà chỉ có Hàn Lăng Nhiên năm vạn năm trước mới đi... Bóng dù che trên đầu ta, cũng giống như từng ấy năm trước, có người đến bên ta mà nói: “Lạc Nhi, nàng có lạnh không? Chỉ cần có ta ở bên cạnh nàng, ngày đêm ta sẽ thấp lửa, ngày đêm sưởi ấm nàng, vĩnh viễn không thấy lạnh lẽo hay cô độc...”

Trong đầu nhớ rõ ra câu nói này, ta biết là ta sắp chết rồi...

Ta giống như trong dĩ vãng, cố vươn ngón tay ra một chút, người đó liền nắm lấy tay ta... Cũng là ta hoang tưởng một chút trước khi chết sao, bàn tay này có độ ấm và còn rất chân thật nữa... Thế cũng tốt, thế là quá đủ...

...

...

Lúc ta mơ màng tỉnh dậy, thấy thân thể bốn phía được ủ ấm bằng chăn bông dày, khắp phòng còn tản ra mùi hương liệu thảo dược dịu dịu... Ta từ từ mở to mắt, đảo quanh phòng đánh giá. Là thư phòng của ta tại Vân Đài cung, thì ra cái mạng này vẫn được bảo toàn.

Có tiếng cửa phòng mở ra, bước vào là cung nữ Ngọc Hà. À vẫn còn ở đây sao? Thiên Đế kia vẫn còn tha cho ả ở lại làm việc tại đây? Trong lòng ta nảy sinh một chút nghi hoặc.

Ngọc Hà thấy ta tỉnh thì mừng rỡ như điên chạy lại, vội vã hỏi thăm tình trạng. Ta lạnh nhạt trả lời qua loa, liếc qua thấy trên tay ả cầm một hòn Thọ Sơn Thạch. Ngọc Hà nhanh ý đáp:

- Công chúa điện hạ, cái này là Thọ Sơn Thạch ở Chu Tước thánh địa, là một loại đá dung nham, chỉ cần để trong phòng, quanh năm sẽ ấm áp...

- Người lấy nó ở đâu vậy?

- Là... là nô bộc bên Thái Dương điện mang tới... – Ngọc Hà ấp úng trả lời.

Ta bật cười một tràng lạnh ngắt, cầm lấy hòn đá vuốt ve trong tay. Thái Dương điện? Thì ra Thiên Đế kia đã tính cả cho ta, Thọ Sơn Thạch này hỏa tính rất mạnh, tuy dễ trong phòng có thể giữ nhiệt nhưng sẽ có khả năng khiến khí huyết khó lưu thông, đối với nữ nhân còn khó thụ thai, nếu là nữ nhân mang thai thì rất dễ chết non hoặc sảy... Xem ra ta đã ngu ngốc tính thừa, Hàn Lăng Nhiên cũng chỉ muốn nhục nhã ta, hẳn đâu muốn lưu lại một đứa bé nghiệt chủng? Một cổ chùa chất sâu thẳm trong lòng vừa dâng lên lại bị ta gắng dìm xuống...

Ta định bảo Ngọc Hà tìm một cái giá thật đẹp trưng nó lên để trong thư phòng, song nghĩ bụng để hiệu quả tốt nhất như hần muốn, cứ cất nó trong chiếc hộp bên đầu giường đi...

Trong lúc Ngọc Hà hầu hạ ta rửa mặt chải đầu, ta hỏi ả tại sao và như thế nào ta được đưa về đây. Ngọc Hà vội giải thích, trong cơn mất của ta thì thái độ của ả không mấy lưu loát:

- Bẩm công chúa điện hạ, là nô tỳ thấy người ngã trong tuyết... bèn đưa người trở về cung, còn nhờ Thái Ất Chân Nhân đến bắt mạch kê đơn... còn như thường lệ xin cho người chỗ thảo dược để điều chế giải độc...

Ngọc Hà thấy ta không nói gì, cúi đầu tiếp tục chải tóc cho ta. Nào ngờ ta vỗ mạnh tay lên bàn, chỉ một chút nội lực vừa hồi phục cũng đủ khiến tấm gương nứt vỡ thành nhiều mảnh, Ngọc Hà tím đập chân run, ngã nhào ra đất...

- Công chúa điện hạ, nô tỳ... nô tỳ đã làm gì sai?

Ta xoay người đứng dậy, hướng ả đi tới. Bộ dạng của ta có lẽ thập phần dọa người, cộng với mái tóc đang xõa tung trên vai này, càng tăng thêm vẻ u ám giống âm hồn, chẳng thể mà ả không ngừng đổ mồ hôi lạnh...

- Tại sao ta không sớm cảnh giác, người lấp liếm một lần thì cũng có thể nói dối lần hai... – Giọng nói ta giận dữ rét buốt – Sẽ sớm có ngày người phản bội ta. Nói, Hàn Lăng Nhiên đã làm gì để mua chuộc người?

Ngọc Hà gương mặt chuyển sang trắng bệch tựa như không còn một chút huyết sắc, điều đó càng chứng tỏ ả đã phản bội làm trái ý ta. ả đáp đầu thưa:

- Công chúa điện hạ, nô tỳ tội đáng muôn chết, nhưng xin hãy nghe nô tỳ nói một lời, có như vậy, nô tỳ chết không hối tiếc...

- Người còn gì để nói?

- Công chúa điện hạ, nô tỳ đi theo người nhiều năm, ân lớn công chúa ban cho không đếm xuể, mặc dù người luôn nghiêm khắc nhưng nô tỳ cũng không có nửa điểm oán thán... Trái lại, nô tỳ âm thầm quan sát, lại càng thương cảm cho người... chính người đang sống lừa dối bản thân, người đang dày vò mình, dày vò cả Thiên Đế bệ hạ...

Ta tức giận vùng tay, theo nội lực của ta, một chiếc bình hoa trang trí trong phòng lại rơi xuống vỡ tan tành... Âm thanh của ta đầy phẫn nộ, chỉ thiếu chút nữa muốn đem cả căn phòng này nổ tung thành tro bụi:

- Người nói cái gì? Người biết gì mà nói? Hần đã mụ mị gì người? Há?!

- Công chúa, công chúa... – Ngọc Hà lết đến gần, bám lấy gấu áo của ta – Thiên Đế bệ hạ không hề đem vàng bạc trân bảo gì cho nô tỳ, cũng không hề uy hiếp gì nô tỳ. Chỉ là nô tỳ không kim lòng được khi chứng kiến... Công chúa người không biết đâu, nhiều lần người uống được an thần rồi ngất đi... thật ra... thật ra là bệ hạ tự tay ôm người trở về, lần trước cũng vậy, bệ hạ còn nói... sau này không cần cho người uống được nữa, vì tất cả sắp kết thúc rồi...

Ta ngồi bệt xuống nền đất, một chút bàng hoàng qua đi, trái tim ta lại thanh tỉnh và khắc nghiệt như cũ... Nếu hần thực sự có lòng như thế, phải chăng năm vạn năm qua là vô nghĩa? Những oán hận trùng trùng của ta chỉ là hư vô? Rõ ràng không phải... Ta chưa từng quên ánh mắt hần năm đó chuyển biến, nhìn ta lạnh lẽo vô tình đến thế nào, chuyển sang ấm áp nhìn Hương Nguyệt đến đâu. Rồi ánh mắt âm ngoan nham hiểm của hần sau khi đã dứt tình,

thủ đoạn và sự nhẫn tâm vô tình của hắn sau đó đã đẩy ta đến đường cùng ra sao, đến mức ta phải bán linh hồn cho quỷ, làm một cái giao dịch với Giao Long mới có thể tiếp tục sinh tồn... Ta cười vang:

- Ngọc Hà ơi là Ngọc Hà, ngươi thực sự ngây thơ! Chỉ như vậy mà ngươi đã bị hắn lừa, kết quả đem bán mọi thông tin cho hắn sao? – Ta nắm lấy tóc nàng, cắn hận nói – Chính ngươi đã đẩy ta và Bạch Hồ tộc đến đường này, đất sống không còn, thanh danh và thân thể đều ô nhục, tại sao ngươi lại ngu ngốc đến vậy hả!

Ta đẩy nàng ngã ra đất, lại tiếp tục cười lạnh. Nàng ta đã quên Hàn Lăng Nhiên là loại người thâm độc đến đâu ư? Đã quên Hàn Lăng Nhiên từ một chút thế lực cũng không có làm sao ngồi lên vị trí Thiên Đế ư?

- Công chúa, công chúa điện hạ... – Ngọc Hà mặt đầy nước mắt, còn cố tỏ ra ủy khuất nói – Thiên Đế bệ hạ trước giờ không hề lấy thông tin gì ở chỗ nô tỳ, cũng không hề hỏi gì nô tỳ, chỉ thỉnh thoảng hỏi một ngày công chúa ăn bao nhiêu, luyện công bao nhiêu, tâm tình người ra sao... Chỉ duy có lần trước sau khi người đầu pháp lực thua còn muốn làm phản, nô tỳ cảm thấy công chúa đã đi quá xa nên mới đến nhắc bệ hạ...

Ta giáng một bạt tai, nàng lần nữa ngã ra đất. Ngọc Hà cắn môi, một lần nữa liều mạng tiến đến nói:

- Công chúa, nếu như người không hiểu được tâm ý của nô tỳ, không thể cùng Thiên Đế bệ hạ gương vỡ lại lành, coi như nô tỳ ngu ngốc đã phản bội người, xin ban cho nô tỳ cái chết!

Ta ánh mắt nhìn xuống, lạnh giọng nói, lúc này đã bình tĩnh hơn:

- Gương vỡ... vĩnh viễn không thể lành. Chẳng trách ngươi si ngốc, căn bản ngươi chưa từng theo ta vào quãng thời gian đó... Ngươi nhìn gương mặt này của ta xem, thử nói xem, có đẹp không?

- Công chúa... người nói thế là sao?

Ta cười lớn thêm một tràng, gương mặt này của ta, chính là mỹ lệ kinh thiên như ngàn người ca tụng... nhưng sự thật là...

Ta đưa tay lên gương mặt thao tác một chút, phía nửa bên trái gương mặt, sau khi tháo một lớp da giả trắng mịn tinh tế như da thật xuống, có thể thấy một chiếc vảy rồng lớn đắp lên, sau khi gỡ xuống chiếc vảy rồng, vốn là để cố định lớp da giả và chỉnh hình cho gương mặt, tất cả sự thật có thể phơi bày... Sau miếng vảy rồng của Giao Long, phần da bên dưới bị tổn thương nhão nhoét thâm đen, máu tụ vĩnh viễn không thể tan được, chưa kể đến xương mặt cũng đã bị thương tổn. Nếu không có miếng vảy rồng kia, có lẽ gương mặt này lỗi lôm kinh dị đang sợ muôn phần...

Ngọc Hà phát hoảng, đến miệng cũng không thể khép lại được. Ta nhàn nhạt cười:

- Đây mới là gương mặt thật của ta... Năm vạn năm trước, dung nhan của ta đã vĩnh viễn bị hủy rồi... Giờ ngươi đã hiểu, lý do tại sao vĩnh viễn vết thương trong lòng cũng như trên gương mặt vĩnh viễn không thể lành lại, vĩnh viễn oán hận không thể tiêu tan... Còn nữa, mọi sự đẹp để phô bày ra bên ngoài, không kẻ nào có thể lường trước sự thật bên trong...

Ta bình thân đem vảy rồng đặt lại, từ từ chỉnh lại gương mặt. Chớp mắt sau, dung nhan bên ngoài lại đẹp đẽ như cũ, bên trái cũng như bên phải, trông không hề có tỳ vết. Ngọc Hà có vẻ thức tỉnh ra, lần nữa dập đầu than:

- Công chúa, nô tỳ ngu ngốc, xin ban cho nô tỳ được chết!

- Ta thành toàn cho ngươi!

Ta đưa bàn tay lên trước đầu nàng, có một chút không nhẫn tâm nhỏ nhất khiến ta do dự, tuy nhiên ta đã mặc định từ lâu, quân cờ không còn giá trị không thể sử dụng, huống hồ còn là một quân cờ phản chủ. Chính vì thế, ta từ từ tụ khí vào lòng bàn tay, sẽ để nàng ta ra đi một cách nhẹ nhàng nhất, biến thành tro bụi mà không hề đau đớn...

Khi ta đem chưởng lực giáng xuống, bỗng từ đâu một luồng hàn quang xuất hiện ngăn cản chưởng lực của ta. Hai luồng kinh lực giao nhau, vô tình khiến ta bị bật ra phía sau, chân đạp trúng một mảnh sứ chảy máu.

Hàn Lăng Nhiên vừa vịn bước vào, tư dung đẹp đẽ, khắp người được bao bọc bởi hào quang màu bạc dành riêng cho Thiên Đế, môi hắn nở một nụ cười:

- Hàn Tuyết Lạc, xem ra ngươi xử nhẹ nhàng cho kẻ phản bội mình rồi!

Ngọc Hà có chút bàng hoàng nhìn ra, Hàn Lăng Nhiên tiến vào nói:

- Nàng cũng không còn là thuộc hạ của ngươi mà đã về dưới trướng bản đế, chưa kể đến, khắp Thiên giới này, không loại trừ cái gì, mọi thứ, người hay vật đều đã thuộc về ta... – Hắn tàn nhẫn thâm hiểm nhấn mạnh về cuối chằm chọc ta – Hàn Tuyết Lạc, bản đế thấy nên để nàng ta luân hồi thêm một kiếp, sống khổ sở đầy đọa dưới hạ giới một phen mới phải!

- Ngươi quả nhiên thâm độc hơn người... – Ta nhìn hắn, lạnh lùng nói.

- Thiên Đế bệ hạ, xin ban cho nô tỳ được chết, nô tỳ đã bất lực...

- Cũng phải... – Thiên Đế kia nhìn nàng một chút, tỏ ra thương cảm, hàm ý sâu xa nói – Chủ nhân đã không cần ngươi, ngươi sống cũng không bằng chết. Bị một người quan trọng nhất ném đi, thực sự ngươi là đồ vô dụng, không còn đáng sống tiếp...

- Đa tạ bệ hạ! – Ngọc Hà hướng hân quý lạy.

Ảnh mắt ta trước sau vẫn lạnh như băng, để che dấu việc mình đâm trúng mảnh vỡ chảy máu đứng không vững, ta nhanh chóng ngồi xuống ghế. Thanh âm của Hàn Lăng Nhiên lại vang lên:

- Có điều, bản đế cũng thông cảm cho ngươi, hãy một lần nữa sống như một con người mới đi! – Hân hướng ra thuộc hạ phía ngoài phân phó – Người đầu, mang nàng ta đến Luân Hồi Đài.

Đám nô tài nhanh chóng kéo Ngọc Hà ra, có lẽ nàng ta sẽ bị ném xuống hạ giới đầu thai. Ta không còn muốn quan tâm đến chuyện đó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thân Lừa Ưa Nặng

Ngọc Hà đã bị đem đi rồi, ta như cũ ngồi trên ghế, không nhìn đến Hàn Lăng Nhiên, trong lòng cố bình tĩnh và ản nhẫn. Bao năm qua đối mặt với hân, có bao giờ ta run sợ? Hà có chi vì một trận thất thế nhục nhã này...

- Thân thể đã khỏe hơn rồi chứ? – Hân đột ngột cất giọng hỏi, bước dần về phía ta.

Hàn Lăng Nhiên là muốn châm biếm sỉ nhục ta sao? Ta tiếp tục nhẫn nhịn, không muốn biểu lộ ra sự tức giận, bởi kẻ tức giận luôn là người thất thủ, kẻ bình tĩnh mới khiến đối phương không thể đoán biết được.

Thấy ta bình tĩnh, Hàn Lăng Nhiên vẫn như cũ, thái độ không có nửa điểm bất mãn, cũng không tỏ ra suy xét xem ta đang tính toán gì, hân bình thản đi tới ngay trước mặt ta, tự tiện vươn tay vén lọn tóc trên trán ta. Hành động này khiến ta bất giác giật mình:

- Ngươi làm gì?

- Ta ghét thái độ giả tạo của ngươi... – Hân bỗng đưa bàn tay lên ôm lấy sườn mặt ta mà nói – Không phải ngươi đau sao?

- Ngươi muốn nhìn thấy ta đau đớn nhục nhã hay khuất phục? Đừng mơ tưởng... – Ta lạnh ngắt nói.

- Sau đêm trước, dường như Hàn Tuyết Lạc ngươi vẫn không tỉnh ngộ ra được... – Hân vô liêm sỉ nói.

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, ngươi với ta vĩnh viễn là như vậy. Hàn Lăng Nhiên, oán hận của ngươi ta đã trả lại rồi. Năm vạn năm trước là ta sai trước, nhưng ta cũng đã trả đủ cho ngươi rồi, sau này ta nhất định đòi lại những thứ đáng thuộc về mình... – Ta gạt phăng bàn tay hân.

Hàn Lăng Nhiên không giận cũng không tỏ vẻ âm hiểm thách thức, trái lại hân bất ngờ ngồi xuống nền đất, cầm bàn chân bị thương của ta lên...

- Đúng vậy, phải chăng mọi thứ nên trở về điểm bắt đầu là tốt nhất... đã đi xa đến thế rồi, liệu những cố gắng trong hiện tại và tương lai, sẽ lấy lại được thứ gì, những thứ gì vĩnh viễn mất... – Âm điệu của hân có phần khó hiểu.

Hân bỗng tháo giày của ta, nhìn rõ được bàn chân ta rướm máu. Hân đã phát hiện ra rồi? Hân định làm gì?

- Buông tay, Hàn Lăng Nhiên! Ngươi định làm gì?

- Thay vì suốt ngày nghi hoặc ta định làm gì, tại sao ngươi không ngồi một chỗ, im lặng sáng suốt mà nhìn! – Hân ngắt lời ta, đến lúc này lại tỏ ra muốn đối chọi.

Hân lấy ra lọ tinh dầu quen thuộc đã dùng trong đêm hôm đó, khiến ta có phần bất ngờ e ngại, nghĩ đến chuyện đó, da mặt liền hơi nóng lên... Hân giữ chặt chân ta, định đem tinh dầu đổ lên miệng vết thương.

- Không cần! – Ta lớn tiếng nói, bất giác tay đưa xuống một chương lực, định bụng đẩy hân ra xa.

Hàn Lăng Nhiên tránh được chương pháp đó nhưng lọ tinh dầu đã vỡ tan. Hân âm điệu ghê lạnh, đáy mắt tối đen, đứng dậy nói:

- Người đầu, mau vào dọn dẹp! – Hân nói rồi vùng ông tay áo đi trước.

Hắn đi rồi, ta tự lấy những thảo dược Ngọc Hà vừa xin ở chỗ Thái Ất Chân Nhân để chữa trị cho mình. Hắn muốn bôi thứ tinh dầu ghê tởm này lên người ta, một lần nữa cũng đừng hòng...

Năm vạn năm qua, ta đã học được rất nhiều thứ: thủ đoạn, cách luyện công, dùng độc dược, kể cả dùng thảo dược chữa trị một số thương tật đơn giản... mà phần lớn đều từ Giao Long... Từ nhỏ, ta vẫn luôn là một kẻ khó gần, sau rạn nứt không thể cứu vãn với Hàn Lăng Nhiên, ta càng trở nên lạnh lùng, không thích kẻ khác tùy tiện chạm vào ta...

Chỉ vì muốn vươn lên, ta phải đánh đổi với Giao Long, nhiều lần nhắm mắt để y đụng chạm. Sau cùng ghê tởm y đến không thể chịu nổi, ta thanh trừng y trước khi bị y chiếm đoạt hoàn toàn trong sạch... Giao Long là kẻ háo sắc đê tiện, luôn tìm cách chạm vào người ta, cho dù là lúc luyện công hay ta bị thương nhẹ, y đều lấy cớ như truyền thụ công lực, băng bó vết thương... Chỉ cần nhìn ánh mắt nồng đậm hau háu của y, ta đã lập tức muốn buồn nôn...

Khi này Hàn Lăng Nhiên chạm vào ta, ta không chỉ có bề ngoài kháng cự do oán hận, mà sâu thẳm trong lòng vẫn còn một nỗi hoang mang vô cớ... Ta sợ điều đó...

Sau khi ta băng bó xong vết thương, định tĩnh tại luyện công một chút, lũ tỷ nữ lại bước vào phá đám.

- Bẩm nương nương, Thiên Đế bệ hạ dặn dò chuẩn bị cho người, đây là lễ phục của nương nương. Một canh giờ nữa là buổi triều chính thức đầu tiên của bệ hạ, theo lệ nương nương cũng phải đến ra mắt văn võ bá quan...

Đám tỷ nữ cầm lễ phục dâng lên cho ta nhìn. Một bộ phượng y vàng óng, lấp lánh vạn phần, đúng là phục trang truyền thống của Thiên Hậu... Chỉ có điều, cô áo rất thấp, nếu như ta mặc cái này vào, ắt hẳn hàng ngàn con mắt sẽ thấy được những dấu tích cắn mút xanh tím chưa phai mà Thiên Đế kia dấy vò để lại. Hắn làm vậy ắt có mục đích nhục nhã ta một cách công khai trước chư tiên, để cho thiên hạ thấy được, bản công chúa đã bị khuất nhục bởi hắn, bị chiếm đoạt bởi hắn, Thiên Đế hẳn có thể làm được nhiều việc đến đâu. Đó cũng có thể là lời nhắc nhở đe dọa những thần tiên còn mang ý đồ bất mãn với hắn khi thủ lĩnh của họ – chính ta đã nằm trong tay hắn.

- Mang y phục đó ra ngoài! – Ta lạnh lùng nói.

- Nhưng nương nương... – Đám tỷ nữ e ngại nhìn nhau.

- Ta nói các ngươi không nghe sao? – Ta dần giọng – Bỏn công chúa sẽ đến bằng y phục của mình.

Đám tỷ nữ luống cuống lui ra, ta trong lòng nghĩ thầm nhất định mình sẽ đến xem trong triều đã xáo trộn đến đâu...

Ta như cũ mặc y phục của trưởng công chúa, một màu tím sang trọng, đầu cài trâm bích ngọc. Một mình đường hoàng chậm rãi đến Chính điện, không có bất cứ nô tỳ nào theo hầu. Hoàn cảnh cũng đã thay đổi, chính là như vậy, khi còn quyền lực, theo sau có thể là cả đám nô tài, bây giờ một kẻ tâm phúc cũng không có.

Khi ta bước vào chính điện, Hàn Lăng Nhiên chưa lên điện nhưng các vị đại thần đã tề tựu đông đủ. Vừa trông thấy bóng dáng ta từ cửa lớn, trăm ngàn ánh mắt của họ đã đổ dồn vào ta, có soi mói, có ngờ hoặc, có chửi rủa, có thương hại, có khinh thường, có oán thán... Nhìn qua thấy vẫn đông đủ những gương mặt cũ, có lẽ ngày hôm nay Hàn Lăng Nhiên mới tuyên bố về những thay đổi lớn lao trong chính quyền Thiên Giới.

Một số trong những ý kiến xì xào to nhỏ ta nghe được từ đám đại thần phe đối địch là:

“Tại sao nàng ta lại ở đây? Nghe đồn Thiên Đế phong nàng ta làm hậu? Chẳng hay trưởng công chúa còn dùng bữa ngái quyền rũ được ngài? Nghe nói bệ hạ ở bên nàng ta một ngày đêm, chẳng hay công chúa có tuyệt kỹ phòng the cao siêu mị hoặc gì?”

“Thật tội nghiệp cho nhị công chúa đoan trang theo bệ hạ bấy lâu, ta nghe đồn thái hậu muốn lập nhị công chúa làm Thiên Hậu, không biết lát nữa bệ hạ tuyên bố ra sao?”

“Các ngươi thì hiểu gì mà phán đoán lung tung? Sự uyên thâm của Thiên Đế bệ hạ không ai có thể lường được! Dụng ý thực sự sau việc làm của bệ hạ chúng ta còn chưa rõ...”

“Ha ha, dù sao trưởng công chúa cũng là đệ nhất mỹ nhân lục giới, so ra nhị công chúa vẫn nhạt sắc hơn, Thiên Đế bệ hạ thần thái phong lưu, hoa thom đánh cả cụm cũng là lẽ thường, nếu ta mà là ngài, cũng không dễ gì bỏ qua nữ nhân như thế. Nàng ta âm hiểm thì đã là gì? Đàn bà vẫn là đàn bà, chỉ nằm dưới thân nam tử hán thôi! Chính phục một con hồ cái biết đâu rất thú vị đi?”

Ta làm một bộ mặt vô cảm lạnh lùng, cố không để những lời trần tục đó làm sao động tâm can, lặng lẽ đường hoàng trở về phía đồng minh cũ của mình. Nào ngờ ta cũng không còn nhận được là bao sự thông cảm của chúng.

“Công chúa tư thông với Thiên Đế, hay nàng ta sợ chết mà đã hiến thân, bán đứng luôn cả chúng ta rồi? Nàng ta quả nhiên qua cầu rút ván!”

“Nghe nói năm xưa nàng ta phá hồng phong ấn, triệu hồi Giao Long, mê hoặc lợi dụng rồi giết bỏ y, lẽ ra ta nên cảnh giác sớm có ngày nay. Biết vậy ta đã theo phe Thiên Đế, giờ tính mệnh đã không đành treo chuông như vậy...”

Trong lòng ta có chút ít hụt hẫng, đã lường trước được sự quay lưng của không ít kẻ, nhưng cũng tự thấy nực cười thay vì những kẻ năm xưa cùng cắt máu ăn thề... Những kẻ ham sống sợ chết quay lưng vì ta thất bại đã đành, lại còn những kẻ thân tín bỗng nhiên khinh thường dị nghị chỉ vì Thiên Đế kia đột ngột sắc phong và hoan ái cùng ta?

Hàn Lăng Nhiên kia thực thâm độc, thực biết cách cô lập và đẩy người khác vào đường cùng, đây hẳn là những điều hắn muốn ta nhìn thấy sao?!. Nếu lúc này ta mặc y phục hắn sai người mang tới, còn lộ ra những dấu vết kia, chúng tiên sẽ còn nhìn ta bằng con mắt gì?

Ta định thần, từ từ tìm chỗ ngồi của mình. Nhìn lên trên đài cao ba bậc đã không còn ghế nhiếp chính cho trưởng công chúa, chỉ có ngai Thiên Đế trạm trở họa tiết thái dương, tỏa ra hào quang sáng lạn. Bên trái phía dưới thấp một chút là hai ghế mới được bày đến, tuy nhiên dựa theo cách trạm trở đặc trưng, có thể nhận ra đó là ghế dành cho Thái Hậu cùng Thiên Hậu dự triều.

Ta xoay người đi về phía ghế trưởng tộc Bạch Hồ, với tư cách là Bạch Hồ Thánh Nữ, đương nhiên ta có quyền ngồi đây.

- Thái hậu nương nương giá đáo!

Theo sau âm thanh kéo dài của tên tiên quan canh cửa, bóng dáng Bích Song thái hậu tiến vào. Đi kè kè bên bà ta, một tay cẩn thận thân thiết đỡ lấy tay bà ta, không ai khác là muội muội cùng cha khác mẹ của ta – Hàn Hương Nguyệt. Nàng hôm nay mặc một bộ lễ phục Ngọc Vũ Sương Y, yếu điệu mà không mất đi phần dịu dàng duyên dáng.

Khi họ tiến vào, ta vẫn như cũ lạnh lùng, cũng không đứng lên chào hỏi. Chẳng phải là bây giờ, mà kể từ khi người đàn bà này xuất hiện lần đầu tiên năm vạn năm trước ta đã không ưa như thế... Khi đó bà ta trở về Thiên giới, ta đã hiểu ra tất cả, tại sao mẫu thân của Hương Nguyệt, một người đàn bà xuất thân tầm thường lại được nhận nhiều sự sùng ái của lão Tiên đế đến thế, đó là vì mẫu thân của nàng trông rất giống người đàn bà này.

Bích Song thái hậu tiến về phía ghế ngồi của mình rồi ngồi xuống, bà ta đánh mắt liếc qua ta nhưng không nói gì, sau đó quay sang bảo Hương Nguyệt:

- Còn đứng đó làm gì? Hương Nguyệt, con mau ngồi đi! – Ánh mắt bà ta hướng rõ về phía chiếc ghế dành cho Thiên hậu bên cạnh.

Hương Nguyệt trước chúng tiên tỏ ra e thẹn ngại ngùng sợ thất thố, nàng ta cũng ngằm nhìn ta, giống như lo sợ ta muốn tranh giành cùng nàng ta chiếc ghế đó mà ném cho nàng ta một ánh mắt phần nộ ngằm đe dọa. Ánh mắt ta không hề lưu động, vẫn như vậy hững hờ lạnh nhạt. Bích Song thái hậu nhắc lần hai, nàng ta mới thận trọng ngồi vào chiếc ghế đó. Theo sau đã có một ít lời bàn tán qua lại...

Ngay sau đó, lại một tiếng tiên quan truyền vào, báo tin người quyền lực nhất Thiên giới – Tần Thiên Đế đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đối Phó Trên Triều

Hàn Lăng Nhiên từ lối đi dành riêng cho Thiên Đế tiến vào, phía sau còn có bốn tiên quan cùng hai tiên nữ theo hầu. Sau năm vạn năm tranh đoạt quyền lực không từ thủ đoạn, ngày hôm nay hắn đã chính thức được khoác lên mình bộ hoàng bào cao quý tối thượng, đầu đội đế quan, được sự soi sáng của thập nhị tinh tú, nắm trong tay quyền năng pháp lực vô biên... Thiên Đế được ví như vầng thái dương sáng lạn, cho nên một khi đã đăng vị nhập thần, bản thân kẻ đó sẽ sinh ra hào quang màu bạc bao bọc, tạo thành một tầng nguyên thần hộ thể không dễ gì xâm hại được...

Cái thứ gọi là Nguyên Thần Hộ Thể đó, trong truyền thuyết nhiều vạn năm về trước, chỉ có một vị Thiên Đế – Đế lục Thiên Đế vì si tình mà đem nguyên thần hộ thể tối cao đó trao cho nữ nhân mình yêu để bảo vệ nàng, mặc dù khi đó nàng đã trở thành Ma Hậu - vợ của kẻ thù. Sau cùng mối tình đó vĩnh viễn không thành, Thiên Đế hồn tiêu phách tán, Ma Hậu trước khi tự sát đã thả tám nguyên thần hộ thể đó xuống dòng sông Tử Tuyền. Nguyên thần không bị hủy hoại mà trôi xuống cõi Atula, lạc vào một con suối, Atula hậu một hôm đi tắm trở về liền hoài thai một hoàng nam. Nam tử đó, tục danh gọi là Hàn Tích, chính là hoán sinh của nguyên thần hộ thể – một phần của Đế lục Thiên Đế. Người sau này lại trở về Thiên giới làm vua, cũng chính là tổ tiên của ta và Hàn Lăng Nhiên.

Hàn Lăng Nhiên tiến về phía ngai Thiên đế, chúng tiên đều đứng nghiêm chỉnh theo hàng lối, tất cả cùng quỳ xuống tạo thành một không khí trang nghiêm trên Chính điện. Ta trong lòng bất mãn, động tác chậm chạp hơn họ, thực lòng không muốn trước mặt hắn thi lễ nhưng lại càng không muốn tiếp tục trở thành tâm điểm bàn tán chú ý của đám người xung quanh. Khom người xuống cho có lệ, ta đứng sau Thái Ất Chân Nhân, lại bị ông ta và pháp bào rộng thùng thình của ông ta che khuất, cho nên tư thế của ta so với đám người kia thực không nghiêm chỉnh cung kính bằng họ.

Hàn Lăng Nhiên từ lúc tiến vào, ánh mắt đã đảo qua một vòng đại điện, cho đến lúc này ngồi xuống để vị, ánh mắt của hắn vẫn chưa thu hồi. Ta cảm tưởng hắn cố tình lưu lại ánh mắt phía trên đầu ta, do đang cúi xuống nên ta không biết rõ đó sẽ là ánh mắt châm biếm hay thâm hiểm gì. Chúng tiên quỳ một hồi, hắn vẫn chưa ban lời “Miễn lễ bình thân”. Phải chăng hắn muốn thị uy một chút, khiến những kẻ đang khom cúi như ta ý thức được bản thân mình hơn?

- Các vị đại thần hãy miễn lễ! – Cuối cùng hắn cũng cất lời.

Các vị đại thần lui về vị trí của mình. Theo như cách sắp xếp của Thiên giới, đại thần trên tam phẩm được phép ngồi dự triều, còn lại thì đứng phía sau. Người đứng đầu Tử Đại Thần Tộc bao gồm Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hồ, Huyền Vũ có vị trí ngồi ngay gần nhất với Thiên Đế. Lúc này khi trở về ghế ngồi của mình bên phía tay phải Hàn Lăng Nhiên, ta cảm thấy trong lòng hỗn tạp, trước hết là một chút cảm giác bất an...

Hàn Lăng Nhiên sau đó đánh mắt sang phía Thái Hậu cùng Hương Nguyệt. Bích Song Thái Hậu vô tư gật đầu với hắn, tuy nhiên hắn lại dò ánh mắt qua bà ta, nhìn thẳng sang phía Hương Nguyệt. Hương Nguyệt cúi đầu vừa e thẹn vừa có chút run run, hai tay cầm chặt vạt áo mềm mại. Đáng người mỏng manh khẽ run rẩy đó có lẽ càng khiến người ta có cảm giác như đang nhìn vào bóng liễu, lập tức muốn yêu.

Phía sau ta có những âm thanh xì xào bắt đầu nổi lên. Ta như cũ làm bộ mặt lạnh ngắt kiêu kì. Năm vạn năm qua chuyện tình son sắt dòi non lấp bể của hắn với Hương Nguyệt không phải đã được đồn đại rất nhiều sao? Nàng ta tự rời bỏ Thiên giới theo hắn đến nơi chinh chiến, ngay việc nhỏ nhất cũng vì hắn mà làm ví dụ như phục vụ nấu nướng quần nhu, khâu vá sửa áo giáp cho binh tướng, đàn hát giúp họ nâng tinh thần...

Hàn Lăng Nhiên quả nhiên muốn giữ hình tượng trong ngày đầu tiên lên triều, hắn dò mắt khỏi vị trí của Hàn Hương Nguyệt, khéo léo đến mức ánh mắt không vương nhiều dục dăng cảm tình như bình thường, trái lại có một phần hồ hững. Khi mắt hắn hướng đến chúng tiên, ánh nhìn trong mắt đã trở lên lạnh lùng nghiêm nghị rồi... Đám thần tiên lại tự động im lặng, chính tề như cũ. Quả thực nực cười.

- Ngày hôm nay bản đế lần đầu chấp chính, các vị đại thần tiên nhân đã có mặt đông đủ tại đây, bản đế trong lòng thực cảm kích. – Hàn Lăng Nhiên giả tạo khoan thai nói.

- Thiên đế bệ hạ quang minh! – Lập tức hàng trăm cái miệng đập khuôn hô khẩu hiệu.

- Bản đế mới chấp chính, còn nhiều điều chưa thông thuộc với triều chính, sau này hi vọng các vị đại thần đây can gián góp ý thêm rồi! – Tần Thiên Đế khiêm nhường, nở một nụ cười tựa ánh dương rồi nói – Mọi việc chính sự trước đây khi Tiên đế đồ bệnh không thể chấp chính đều do trưởng công chúa cáng đáng, nay bản giao lại cho bản đế, bản đế phải tham khảo từ chỗ nàng nhiều rồi...

Hắn bỗng có ý nhắc đến ta, ánh mắt có nhìn ta một chút, tuy nhiên ngữ điệu thể hiện ra lại vô cùng chuẩn mực hợp lý, công tư phân minh, không có gì bất thường. Chính vì vậy, sau một vài giây bất ngờ, ta cũng tỏ vẻ thoáng mỉm cười trang trọng rồi khẽ gật đầu đáp lại...

Giống như trước đây, khi có dịp chạm mặt trước chúng tiên, ta và hắn đều sắm những vai rất hoàn hảo, tương chừng cả hai trước đó không có bất cứ ân tình hay oán hận nào.

Hàn Lăng Nhiên trong mắt thu vào nụ cười giả tạo của ta, hắn như cũ không có nửa điểm bất thường, lại hướng đến chúng tiên tuyên bố:

- Bản đế mới kế vị, cũng chưa tỏ tường việc triều chính, cho nên trước mắt các chức vụ, vị trí trên triều đình cũng không có bất kì thay đổi nào. Sau này bản đế sẽ từ từ dựa vào năng lực và hiệu quả công việc của các thần tử mà bổ nhiệm lại hay luân chuyển chức vụ vậy...

Sau lời tuyên bố bất ngờ của hắn, phía sau chúng tiên bắt đầu thì thầm bàn tán tiếp. Ai nấy đều kinh ngạc không dám tin, Thiên Đế lại giữ nguyên các chức vụ trên triều, một điều vô cùng khó hiểu. Thường thì một kẻ lên ngôi sau khi chiến thắng một đảng phái đối lập cũng tâm cơ, việc đầu tiên kẻ đó nên làm là thanh trừng đối địch, loại bỏ các chức vụ quan trọng của kẻ địch trên triều. Phe cánh cũ của ta, hầu như đều chung một cảm xúc: vừa ngạc nhiên, vừa muốn thờ phào nhẹ nhõm nhưng lại vừa nom nớp lo sợ sẽ bị trả thù khốc liệt thâm độc hơn...

- Các vị công thần là quá lo lắng rồi, bản đế thực tâm muốn các vị tiếp tục phụng sự, chấn hưng Thiên giới... – Hàn Lăng Nhiên trên cao thẳng thừng tuyên bố – Chỉ cần các vị đồng lòng, mọi hiểm khích hiểu lầm nhỏ bé trước đây nếu có đều không cần nhắc đến!

Tuyên bố một cách hoàng hoàng như vậy của hắn vẫn khiến nhiều kẻ như ta không thể tin mà càng phải đề phòng sự đức độ giả tạo của Thiên đế. Thậm chí mẫu hậu hắn ngồi gần và Hương Nguyệt kia cũng biểu lộ thái độ phân vân nghi hoặc...

Hàn Lăng Nhiên dồn sự chú ý về phía ta, âm hiểm nói:

- Trưởng công chúa điện hạ – Bạch Hồ Thánh Nữ thấy bản đế nói như vậy có phải đạo lý không?

Ta thoáng bất ngờ, trong lòng chưa hết cảm giác đề phòng chán ghét hắn, song cũng nhanh chóng ra một mặt nạ công thần liêm chính, ả nhẵn cúi đầu nói:

- Bệ hạ đương nhiên anh minh, thực hợp tình hợp lý!

- Trưởng công chúa suy nghĩ thấu đáo cũng rất hiểu thời thế, thực đáng khen ngợi... – Hắn đầy thâm ý nói, cố ý nhấn mạnh ba chữ “hiểu thời thế”.

Một câu này của hắn đã vĩnh viễn chia cắt ta với đồng minh cũ của mình, trong mắt bọn chúng, ta xác thực là một kẻ ham sống sợ chết đã chạy theo bám lấy hắn, hay như chúng xi và, chịu nhục nằm dưới thân hắn mà hầu hạ...

Nếu không phải ta hoa mắt, thì khóe môi Hàn Lăng Nhiên vừa cong lên mỉm cười, là hướng về ta mà cười... Hắn thực giáo hoạt đến ghê tởm.

Khi ta còn đang tính cách đối phó với hắn, Hàn Lăng Nhiên đột nhiên lại quay sang chuyện khác, bất ngờ là lần này hắn nhìn qua chỗ Hàn Hương Nguyệt khá lâu khiến tim nàng ta cũng đập nhanh hơn, hai má giống như đang nóng ran lên, chuyển màu đỏ hồng xinh đẹp tựa trái đào. Hắn tiếp tục lưu ánh mắt ở chỗ nàng thêm vài giây rồi mới rời đi, điều này khiến trong mắt Bích Song thái hậu hiện rõ một sự kì vọng...

- Tuy nhiên, trong Thiên giới cũng có một sự thay đổi... – Thiên đế trên cao lại tiếp tục tuyên bố, lần này cũng khiến chúng tiên hồi hộp không đứng yên.

Mỗi lời hắn nói sau đó, cùng với ánh mắt khẽ nhìn qua Hương Nguyệt kia đều khiến mọi người nghĩ rằng, Thiên Đế sẽ ban cho hồng nhan tri kỉ một danh phận tương xứng, thậm chí có thể đoán rằng đó chính là vị trí Thiên Hậu đi?

- Hương Nguyệt Tiên Từ... – Hàn Lăng Nhiên hoàn toàn giữ vững tư cách một Thiên đế trên Chính điện, gọi nàng ta trang trọng mà tuyên bố – Năm vạn năm qua, bản đế hết sức cảm kích ân tình của nàng. Trước là tình cảm thân thích, sau là những gì nàng đã hi sinh vì bản đế nói riêng và Thiên giới nói chung. Những điều đó bản đế vĩnh viễn không quên, cũng đem ghi lòng tạc dạ...

- Biểu ca... – Hương Nguyệt cảm động nhỏ nhẹ thốt lên, nhất thời quên đây là Chính điện trang nghiêm, phải một lúc sau mới ngộ ra mà cúi đầu. – Thiên Đế bệ hạ, Hương Nguyệt thất thố...

Hàn Lăng Nhiên năm vạn năm qua trong cách cư xử với Hương Nguyệt không hề thay đổi, đối với nàng ta vô cùng dịu dàng. Chính vì vậy, cho dù đây là Chính điện, cho dù nàng ta đã lơ lơi một chút và tỏ ra run sợ e ngại, hắn vẫn tìm cách trấn an nàng, tình tế bằng một nụ cười thoáng qua nhẹ nhàng mà chân tình không chút虚伪. Không hề giống cách hắn cười trước ta, nếu không phải châm biếm khắc nghiệt thì cũng là thâm hiểm tính toán.

Hắn hướng ra phía toàn thể nói tiếp:

- Bản đế nhận thấy nàng không những có tâm mà còn có có đức có tài, vừa hay vị trí chủ trì Bách Hoa điện, đứng đầu các hoa tiên còn trống, cho nên muốn đề cử nàng vào vị trí đó, các khanh có ý kiến gì chăng?

Muốn nàng ta ngồi vào vị trí Bách Hoa Tiên Từ? Thực sự là một sự ưu ái lớn, thậm chí trước kia lão hồ ly còn sống có phần thương xót Hương Nguyệt cũng không dám đề cử nàng ta ngồi vào vị trí này, bởi không chỉ pháp lực và tu vi của Hương Nguyệt không đủ, mà vì mẫu thân nàng ta chỉ là một hoa nô thấp kém nhất được lão ban ơn mưa móc. Cho dù nàng ta là nhị công chúa nhưng chung quy lại, giao cho vị trí quan trọng đứng đầu một tộc chỉ lớn sau Từ Đại Thần tộc e rằng có phần khập khiễng và khiến nhiều người không phục.

Tuy nhiên, bọn đại thần đã biết thời thế đổi thay. Không cần nhắc đến người phe hắn đương nhiên là không phản đối, mà những kẻ từng chống đối hắn lại càng không dám nữa lời ho he khi tính mạng và địa vị của chúng còn đang mong manh như mảnh treo chuông. Vậy là tất cả kẻ đồng thanh tán thành.

Hàn Lăng Nhiên mỉm cười, nhìn qua Hương Nguyệt rồi nhìn về chiếc ghế trống của trưởng Hoa tộc, vui vẻ nói:

- Hương Nguyệt Tiên Từ, vậy nàng đến vị trí đó ngồi đi, từ giờ đó sẽ là vị trí của nàng!

- Dạ? – Hương Nguyệt có phần ngỡ ngàng, Hàn Lăng Nhiên muốn nàng ta thăng đến vị trí đó ngồi mà tạm rời bỏ cái ghế Thiên Hậu cạnh hắn sao?!

Ta vẫn quan sát nàng ta, trong lòng chưa đưa ra được phán đoán gì. Nhìn qua Thái hậu, bà ta cũng bắt đầu cau mày.

- Lăng Nhiên, cứ để nàng ngồi đây là được rồi! – Bà ta thẳng thừng nói.

Thiên Đế quay xuống phía đó lần nữa, đẹp đẽ hiêu hiếu cười:

- Không thừa mẫu hậu, hãy để Hương Nguyệt Tiên Từ về chỗ đó trước, bản đế sẽ nói tiếp. – Nói rồi lại dịu dàng với Hương Nguyệt – Nàng có thể trở về chỗ của mình rồi, Tộc trưởng Hoa Tộc, từ nay bản đế ban cho nàng danh hiệu Bách Hoa Tiên Từ!

Muội muội của ta ánh mắt nhiều phần hỗn loạn, song trước mệnh lệnh công khai của hắn cũng đành chậm chạp tỉ mỉ nhắc xiêm y bước khỏi chiếc ghế đó, dáng người cùng bước chân thanh thoát mềm mại từ từ tiến về ghế trưởng Hoa tộc.

Ghế đó cách ghế của ta hai vị trí, nàng ta bắt buộc đi ngang qua ta. Chỉ là ta không ngờ đến, hoặc là tại ta đã quá đa nghi rồi? Tại sao Hương Nguyệt bao vạn năm luôn yếu đuối sợ hãi trước ta, lúc này đi ngang qua ta, bộ dáng như lúng túng vì đuôi áo dài và rườm rà quét đất, vô tình đến hoàn hảo đâm trúng bàn chân của ta, lại là bàn chân vừa băng bó... Ta khẽ nhủ mảy, chớp mắt sau nàng ta đã đi qua.

Con ranh này, không phải từ bao giờ đã bắt đầu muốn phản kháng ta chứ? Chẳng hay năm vạn năm qua ta đã không để tâm ngó? Nếu như thực sự ả ta nghĩ ra kẻ trước mặt thiên hạ dựa vào xiêm y rườm rà quét đất che đi việc đâm trúng chân của ta thì thực sự ả cũng trưởng thành rồi, cũng là do ham muốn và sợ mất cái ghế Thiên Hậu đến phát điên rồi... Người không tự tin vào tình cảm của mình và hắn đến thế ư? Còn lo sợ một kẻ đã tuyệt tình với hắn năm vạn năm trước quay lại tranh giành ư?

Hàn Lăng Nhiên ánh mắt quét qua ta, dường như đôi đồng tử thăm lại một phần, rất nhanh sau khôi phục bộ dáng, trước mắt chúng tiên diễm nhiên nói:

- Bản đế chưa chính thức tổ chức lễ đăng cơ như một sự kiện lớn để mời lục giới cùng đến dự. Tuy nhiên mấy vạn năm nay, nguồn tài nguyên dự trữ của Thiên Giới không được dư thừa là mấy, bản đế muốn lễ đăng cơ cùng hôn lễ của mình đồng thời tổ chức để tránh hoang phí... Có điều, Tiên đế vừa mới băng hà, theo thông lệ khi phụ mẫu qua đời thì con cái không được có hi sự trong vòng nửa vạn năm sau, đối tượng bản đế muốn lập hậu lại chính là hậu duệ của ngài, cho nên việc tổ chức này tạm hoãn lại cho đến lúc đó...

Hắn nói vậy rồi ngưng lại. Mấy kẻ phía sau ta lại tiếp tục bàn tán, cho rằng hậu duệ của lão Tiên đế mà hắn muốn lấy phải chính là Hương Nguyệt chứ không phải ai khác, và hắn cũng vừa phong cho nàng ta một danh phận cao quý cơ mà...

Hàn Lăng Nhiên cười một nụ cười nửa vờ, một lần nữa nhìn qua theo dõi thái độ của ta một chút.

Dù trong lòng ta rất nhiều suy nghĩ và toan tính, sâu thẳm vẫn còn một chút gì đó như thói quen đồ kị vẫn vương, song gương mặt vẫn như cũ, rất vô cảm...

- Hôm nay nếu các khanh không còn việc gấp để bẩm tấu, vẫn triều tại đây, nếu có công sự, buổi chiều có thể đến thẳng Thái Dương điện trực tiếp tấu lên bản đế. Hiện tại bản đế muốn đi thị sát một vòng Thiên giới cũng như đến doanh trại quân đội để gặp mặt các binh tướng, cũng như có một số sự

điều chỉnh nhỏ trong quân ngũ...

Ngày hôm nay bọn thần tiên đều chỉ quan tâm đến chuyện trên triều đình trước hết có chính biến hay cải cách gì, làm gì có kẻ nào có lòng mang tấu sớ đến. Chính vì vậy, sau khi chúng tiên đồng loạt đứng ra thì lễ với hần, hần cũng khoát tay làm hiệu văn triều...

Hần sau đó bước nhanh xuống, không đi theo lối riêng dành cho Thiên Đế mà nhằm hướng cửa chính đi ra, cũng là hướng đi qua mặt ta. Trước mặt nhiều kẻ còn đứng đó, hần dừng lại ở chỗ ta một lát.

Trong lòng ta lại buộc phải cảnh giác và phán đoán, như in hiện lên bốn chữ “hần muốn làm gì?”...

- Xem ra có vẻ... – Hần thâm ý nói – Vị trí này cũng phải thay đổi một chút rồi, trường công chúa nhiều năm vất vả, cũng không cần ngôi chỗ này nữa rồi...

Trong lòng ta cười lạnh, sớm muộn hần cũng sẽ bãi miễn vị trí Bạch Hồ Thánh Nữ của ta không phải sao? Sau đó bổ nhiệm một kẻ phe hần lên vị trí đó, cũng là lẽ tất nhiên.

Hàn Lăng Nhiên cúi xuống thấp chỗ ta đang ngồi, ta cảm nhận được ánh mắt của hần ngay trên đầu mình. Cũng có nhiều ánh mắt và lời nói bắt đầu đàm tiếu về mối quan hệ không minh bạch của chúng ta, cho rằng ta vô liêm sỉ câu dẫn hần để thoát tội...

Bên tai ta truyền đến thanh âm bí mật của hần, ngữ khí lạnh buốt, hàm ý thâm sâu:

“Luôn làm trái ý ta, người thực thích uống rượu phạt!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Truyện viết ở ngôi thứ nhất nên chủ yếu là cái nhìn 1 phía của nữ chính, còn rất nhiều khúc mắc mà nàng không hiểu được...

Sau buổi triều kết thúc, ta trở về cung điện của mình. Hiện tại ta chưa nghĩ ra đối sách cụ thể nào, ngoại công còn trong tay hần, phe cánh thì đã bị cô lập. Có lẽ ta không thể trông đợi vào thế lực trên Thiên giới nữa, kể cả là chút lực lượng dự phòng của Bạch Hồ tộc còn trốn thoát đầu đó.

Ta trầm lặng uống trà một mình, trong lòng rất trống trải, ta biết, đó không chỉ là sự cô độc xung quanh bản thân mình, còn là nỗi cô đơn sâu thẳm trong lòng... Ta tự hiểu, nhưng vẫn có những lúc tự lừa dối bản thân mình... Rõ ràng, kể cả là Bạch Hồ tộc đã đứng sau lưng ta bao năm qua, vĩnh viễn không mang lại cho ta cảm giác ấm áp của tình thân thực sự...

Có lẽ tất cả đã nhuộm màu bởi những toan tính và âm mưu quyền lực, cho nên không còn thứ tình cảm nào là thuần khiết. Thứ tình cảm thuần khiết nhất mà ta từng có, đáng cay lại là thứ mong manh dễ vỡ nhất, và nó đã bị ta hủy hoại trước, bị Hàn Lăng Nhiên một lần nữa dẫm nát lên, không còn bất cứ hi vọng...

Ta thay một bộ y phục đơn giản hơn, ngồi trước gương chải lại tóc, có phần thần thờ... Không phải lần đầu ta nghĩ rằng, thứ mình yêu thích nhất thực sự là quyền lực sao? Hay là trả thù báo oán? Kẻ mà ta hận nhất là lão hồ ly đã chết, bây giờ những gì ta muốn chỉ là quyền lực và hạ bệ Hàn Lăng Nhiên sao? Muốn dim hần xuống, chứng minh cho hần thấy một cái gì đó?

Nếu nói là ta hận hần, điều đó cũng không chính xác. Ta vốn chỉ hận lão hồ ly, căm ghét mẫu thân hần, những kẻ trực tiếp hay gián tiếp đẩy mẫu thân ta vào cái chết u uất... Mẫu thân đã yêu một người mà bà không nên yêu, những thứ bà có được chỉ là sự lợi dụng của lão hồ ly...

Xét đến oán hận của ta và Hàn Lăng Nhiên, lẽ ra ta không có quyền hận hần, bởi khởi đầu là ta sai trước, là ta lựa chọn một con đường khác. Lo sợ thứ tình cảm của chúng ta sẽ là phù phiếm và không đi đến đâu, lúc đó ta muốn gạt hần đi khỏi, thậm chí có ý nghĩ không muốn một gã ngốc như hần làm vương chân...

Nhưng sau khi mất đi chân tình đó, ta đã hối hận và đau khổ đến đâu. Sự thức tỉnh thành một con người tuyệt tình nhẫn tâm khác của hần càng làm ta đau khổ và rơi vào một cú sốc lớn... Chính thứ độc được ta cho hần uống đã nuốt nửa lấy mạng hần, nhưng cũng vô tình vô hiệu hóa thứ thuốc lú mẫu thân hần cho hần uống...

Dù thế nào, ta cũng đã giết đi người ta yêu thương nhất...

Còn hần, dù thế nào hần cũng đã đẩy Hàn Tuyệt Lạc năm đó vào tuyệt vọng cho đến chết... chính bằng sự thay đổi quay lưng của hần...

Ta nhìn vào gương, cho dù gương đang phản chiếu một khuôn mặt rất đẹp, không ít lần ta giật mình khi trong mắt cứ liên tưởng ra khuôn mặt thật ghê tởm của mình...

Ta chống tay lên trán, ngón tay vô thức tự giầy vò tóc mình...

Năm đó, ta ngu ngốc còn hi vọng một chút tình cảm vương lại của Hàn Lăng Nhiên, nhưng sự hoang tưởng đó đã hại ta...

Năm đó, bị người của ma tộc bắt cóc cùng với Hương Nguyệt. Ta từng hi vọng hán vẫn còn lưu tình, đã hi vọng hán xuất hiện cứu ta đến đâu... Nhưng hán chỉ duy nhất nghĩ đến Hương Nguyệt, chỉ cứu một mình nàng ta...

Ta sau đó bị trúng độc chưởng của ma tộc, vĩnh viễn hồng dung nhan...

Khi được toán quân cứu viện của Bạch Hồ tộc đem về, lúc tỉnh dậy cầm lên chiếc gương ta đã hoảng loạn đến đâu... Lúc đó, ta làm rơi chiếc gương, một thanh âm vỡ vụn vang lên, ta cũng hiểu ra, giữa chúng ta đã vĩnh viễn giống như vậy...

Ta đau khổ chạy khỏi Bạch Hồ tộc, mãi miết đi, không biết là đã đi đâu, cho đến khi kiệt sức dừng lại mới nhận ra mình đang đứng giữa một nơi hoang vắng tĩnh mịch, bốn phía tràn ngập tuyết trắng thê lương... Dường như ta đã chạy lên phía bắc, vượt qua cả lãnh địa Thanh Long tộc, rơi vào một vùng cấm địa nào đó...

Dưới hồ băng sâu trăm trượng, có một con rồng tội lỗi bị phong ấn, chính là Giao Long...

[Thiên giới có một truyền thuyết, nhiều vạn năm trước có một thiếu niên tuấn tú dòng dõi Thanh Long tộc – Bạch Yên Thần Quân vì lỡ tu luyện theo cấm thuật mới tẩu hỏa nhập ma, tâm tính cũng thay đổi, từ một long thần trở thành một con Giao Long gây họa, khiến cả thiên giới phải tìm cách trừ khử y. Tuy nhiên lúc đó y đã nuốt Băng hồn – bảo vật trấn tộc Thanh Long, nếu chưa tái tạo lại băng hồn mà giết y thì toàn bộ băng giá Thanh Long tộc sẽ tan chảy, cả Thiên giới và hạ giới lúc đó đều gặp tai họa. Cho nên họ phong ấn y, nhốt dưới một hồ băng vĩnh cửu. Nhiều năm trôi qua, tưởng chừng đã không còn ai nhớ đến sự tồn tại của y, Băng hồn cũng được tái tạo, thiên giới như cũ bình an...]

...

...

Sau buổi trưa, ta muốn tìm một chỗ yên tĩnh để luyện công. Pháp thuật một ngày không tu luyện lập tức sẽ trì trệ, lâu ngày sẽ thoái lui. Tuy chưa xác định kế hoạch tiếp theo của mình, ta cũng biết rằng làm gì cũng cần phải có pháp thuật cao cường.

Hơn một vạn năm trước, để luyện âm luật, ta thường cùng Giao Long ra một con suối vắng vẻ nằm ở một góc phía nam thiên đình. Gã Giao Long đó vừa vặn cũng am hiểu âm luật, đối với cầm thuật cũng là một cao thủ.

Buổi trưa hôm nay không nắng, thật thích hợp để luyện công. Ta đem đàn đến phiến đá lớn cạnh dòng suối nhỏ ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt, tập trung tinh thần...

Đang phiêu trong dòng thanh âm, đột nhiên đàn kêu lên một tiếng khô khốc, là một sợi dây đàn đã đứt.

Ta giật mình, trong lòng có chút âu lo, đây vốn là điềm báo không lành. Cây đàn này của ta là cực phẩm, nào có thể dễ dàng đứt dây như vậy... Chỉ có nhiều vạn năm trước, khi ta ôm đàn đi chơi, đàn cũng tự đứt dây, vừa vặn có kẻ đến báo mẫu thân đang hấp hối...

Ta tự trấn an tinh thần mình, ta đến giờ cũng chỉ còn một cái mạng nhỏ, đến bản thân còn thực sự không xem trọng là mấy, liệu có điều gì khiến ta sợ hãi như năm đó? Cũng không còn một ai thân thích quan trọng với ta được như mẫu thân...

Đem đàn đặt xuống, ta lại gần dòng suối, muốn rửa mặt một chút cho tỉnh táo lại... Ta tháo giày, lội xuống dòng suối, bước từng bước nhỏ. Nước ngập chỉ đến đầu gối, ta cúi xuống vớt một vục nước...

Mây trời dày đặc đột nhiên rẽ ra một mảng, ánh nắng mùa đông nhợt nhạt lộ ra xuyên xuống mặt nước, khúc xạ tạo ra những mảng sáng lấp lánh mơ hồ.

Một con gió lạnh và khô quét qua, mặt nước khẽ rung, lá xào xạc rớt xuống.

Ta mãi mê rửa mặt... Vốn là chẳng có gì bất thường, chỉ là khi vuốt hết nước trên mặt, vô tình nhìn lại vào trong nước, ta mới phát hoảng giật mình...

Bóng nước mờ mờ, mặt hồ dường như không chỉ có hình ảnh của ta, mà còn có một hư ảnh khác...

Không thể nào! Hơn một vạn năm qua, dù đã tự tay giết chết y, ta cũng chưa từng bị ám ảnh đến như vậy...

Ta hỗn loạn, hai mắt mở to, theo thói quen quay lại phía sau. Xung quanh vẫn như cũ tịch mịch, không có bất cứ bóng dáng ai.

Lại một con gió khác thổi đến, mây trên trời lại mù mịt... Ta trong thâm tâm không chỉ thấp thoáng một nỗi sợ hãi đơn thuần, sự kinh hãi đó ngày một lớn dần khi nhìn dưới mặt hồ, bóng ma đó vẫn chưa tiêu tán.

Dáng người cao gầy, mái tóc dài xoắn tung, thân thái bí ẩn, đem lại cảm giác mập mờ như sương khói, xuất quỷ nhập thần...

Không thể nào, hẳn không thể nào còn sống, cả linh hồn cũng không còn! Nhất định là ta hoa mắt sinh ra ảo giác...

Ta vung tay đập loạn xạ vào nước, bọt nước bắn tung tóe... Bỗng dừng ta sợ nước, bởi con Giao Long đó cũng mang đặc tính thủy...

Mặt nước vẫn bị xáo tung bởi ta, ta lập tức chạy lên bờ, ngay lúc đó chợt cảm thấy có một thanh âm ngay trong đầu mình:

“Đồ nhi ngoan, chẳng phải ta đã nói với ngươi, nhất định ta sẽ trở lại sao?”

- Không! – Ta vô thức hét lớn – Ngươi nhất định không thể còn sống!

Độc chất trong người bắt ngờ bị kích phát, đây là điều bất thường, bởi không bao giờ độc lại phát hai lần gần nhau như vậy...

Ta gục xuống bờ suối, khó nhọc vươn tay vào túi áo lấy giải dược chế sẵn... Cầm được giải dược lên, nào ngờ một cơn đau tê buốt kéo đến, tay ta run rẩy làm rớt viên dược, nó lăn về phía bờ suối...

Ngay cạnh mép nước, ta phải đến lấy... Ta cau mày, lết đến phía đó, sắp cầm được viên dược, nào ngờ nước trong hồ cuộn lên, cuốn trôi viên dược của ta.

- Chết tiệt! Nếu ngươi còn sống, nếu ngươi còn có danh dự thì mau lộ diện ra đây... Hà có phải lén lút như vậy? – Ta tuy đau đớn nhưng vẫn phần nộ nói.

Ảo ảnh dưới mặt nước khẽ rung rung, tựa như bóng dáng Giao Long mỗi lần cười. Lại một thanh âm hư ảo khác như đang nói ngay bên ta:

“Đừng vội... ta đã sống lại rồi... nhưng ta vẫn chưa khỏe lắm, đồ nhi, ngươi hãy đợi đi, ta sẽ sớm đến bên ngươi thôi...”

Không còn giải dược, ta đành cố ngồi dậy điều khí. Ta có chết cũng không thể tin ngày hôm đó tưởng chừng đã ra tay gọn ghẽ mà lại còn sơ sẩy để y sống lại. Kẻ mà ta phải đối phó không chỉ còn là Hàn Lăng Nhiên mà còn có Giao Long. Lần này y ắt hẳn có một tầng oán hận với ta...

Ta chặt vật điều khí, tuy nhiên tình trạng không mấy cải thiện. Bóng ma dưới nước như hứng thú mà nhìn...

Một hồi sau, đau đớn đột nhiên biến mất, cơn độc phát đã ngừng. Thanh âm ma quỷ lại vọng đến, nhiều phần chế giễu:

“Chắc chắc... nơi này thật nhiều kỉ niệm... Tự nhiên nhớ đến, ta lại không nỡ nhìn ngươi chặt vật trong đau đớn...”

Ta ngồi dậy, trong lòng chưa hết bàng hoàng. Là ta đã xem thường Giao Long, gã ma quỷ đó hiển nhiên vẫn còn một đường bí mật để sống lại. Nhưng y không sống lại ngay mà đợi đến lúc này, liệu có lý do nào chăng?

Ta nhòm xuống nước, bóng y vẫn hiện dưới đó. Ta cố bảo trì bình tĩnh, tỏ ra lạnh lùng nói:

- Ngươi đang ở đâu?

“Ta không ở gần ngươi, tuy nhiên thông qua mặt nước có thể thấy ngươi... tiểu công chúa, ngươi quả nhiên càng trưởng thành càng âm ngoan hơn rồi. Ngươi đã đâm ta một nhát thực đau, đến bây giờ vẫn còn thân tàn ma dại... Dọa ngươi một chút như vậy cũng hao tổn nguyên khí lắm, ta phải tiếp tục tinh dưỡng rồi...”

Bóng y dưới nước chợt mờ đi, ta vội nói thêm:

- Giao Long, đợi đã... – Thấy bóng y tạm thời đình chỉ, ta lại chú ý dùng âm điệu lạnh lùng tàn nhẫn – Nếu ngươi quay lại để trả thù hay đòi nợ, bản công chúa cho ngươi biết, thứ mà ngươi cần đã không còn nữa, không cần tiếp tục vọng tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bên Bờ Suối [16+]

Chớp mắt sau thấy nước trong hồ lại cuộn lên dữ dội, một con sóng hung hăng lao tới ta, kèm theo là thanh âm phần nộ của Giao Long:

- Nữ nhân đề tiện! Ngươi còn không biết xấu hổ! Thực sự ngươi đã thất tiết sao? – Y gầm lên – Nói, là kẻ nào? Hàn Lăng Nhiên hay ai khác?

Ta đoán trước được nên đã nhanh chóng lùi ra sau cố thủ, mục đích của ta chính là khiến y nổi giận mà hao tổn nguyên khí. Qua thanh âm ban nãy của y,

ta cũng đoán được tình trạng suy yếu của y đến đâu. Chưa kể đến, lúc nhất thời tức giận tạo nên sóng lớn này, y cũng đã phá bỏ kết giới quanh mình để tấn công đến đây. Mặt nước lại vô tình hóa thành một cánh cửa thông đến chỗ y.

Ta chỉ chờ có vậy, tức khắc vận công, đánh một mũi Hủ Độc Thực Sát xuyên xuống nước, chưa đợi y phản ứng, tung thêm một chiêu thức liên hoàn khiến những phiến lá xung quanh hóa thành trăm ngàn mũi tên sắc nhọn lao đến. . .

Ta nghe tiếng thét đau đớn sau mặt nước vọng đến. Sau một hồi y thở gấp gấp suy kiệt, ta cho rằng có thể mọi thứ đã kết thúc. . . Tuy nhiên không thể chủ quan lần nữa, ta đứng lại, trong thế thủ nghe ngóng.

Dưới mặt nước phản chiếu một thân ảnh hư nhược, nằm sấp thoi thóp của y. . . Mái tóc màu bạc của y rơi tán loạn, khắp mình ghim đầy những mũi tên độc của ta. . .

Giao Long gần từng chữ:

- Nói. . . là ngươi bị hấn cưỡng bức, không phải ngươi chủ động dâng hiến! Mau nói. . . bằng không ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi. . .

- Vậy ngươi một là tự lừa dối bản thân, hai là ôm mối hận đó mà chết đi! – Ta dùng âm điệu vô cùng tàn nhẫn nói, trong tay cầm lên thanh trủy thủ, chuẩn bị ra một đòn chí mạng khác.

- Tuyệt Lạc, ngươi đừng vọng tưởng. . . ngươi không còn có thể giết được ta đâu. . . – Giao Long ánh mắt đục ngầu nhìn ta – Ngươi trong người trúng kịch độc của ta, chỉ cần ta hiệu lệnh, bất cứ lúc nào độc có thể bộc phát phá hỏng lục phủ ngũ tạng của ngươi. . .

Ta tạm thời đình chỉ động tác, trong lòng có phần dè chừng. Y có thể chủ động điều khiển độc phát nhanh hơn sao? Đó là loại độc gì mà tính vi đến vậy, trước giờ y chưa từng truyền thụ cho ta.

Trải qua một vài giây yên lặng, thân hình y run rẩy gắng gượng một lần nữa ngồi dậy, tựa vào phiến đá phía sau. Nơi y đang ẩn nấp có vẻ như là một thủy động nằm dưới lòng sông suối. . . Trên gương mặt tái nhợt của Giao Long nở một nụ cười bi oán, kết hợp với vầng trán lấm tấm mồ hôi cùng đôi môi thâm đen vì trúng độc kia càng làm bộ dáng y thêm chật vật:

- Ngươi có biết. . . vì sao ta không giết ngươi không? Lúc này ta muốn trả thù ngươi hơn bao giờ hết. . . oán hận ngươi hơn bao giờ hết. . . Nếu bây giờ ta dùng chú thuật kích phát độc trên người ngươi, cả hai chúng ta sẽ đồng quy vu tận (*). . .

- Giao Long, ngươi muốn gì? – Ta lạnh lùng nói.

- Ha ha. . . – Y yếu ớt bảo trì nụ cười trên môi – Có lẽ ta sai rồi. . . Suốt gần bốn vạn năm nhìn ngươi trưởng thành, nhìn ngươi dưới bàn tay ta dần dần trở thành cái dạng gì. . . giờ ta mới biết. . . thực là sai lầm. . .

Thanh âm của y mang ý tứ vạn phần khó hiểu, ta chưa lo lắng dè chừng, vẫn cầm chặt thanh thủy trủy thủ trong tay. Y giương đôi mắt mệt mỏi nhìn ta một lần nữa, trong mắt không còn đục ngầu do con nóng giận bùng phát nhất thời, lúc này ánh mắt y như tán ra một làn sương mỏng manh và cô lạnh bao vây lấy ta. . .

Ta có chút mơ hồ, thoáng sau y đã nhân cơ hội biến mất. Mặt suối lại tĩnh lặng và trong trẻo như thường. . .

Trúng chiêu lần này, y hẳn là chưa thể gượng dậy ngay, ta vẫn có thể tranh thủ thời gian giải quyết mọi việc xung quanh trước. . .

Ta ôm đàn trở về, trong lòng nghĩ rằng vĩnh viễn sẽ không trở lại con suối này một lần nữa. Chẳng phải vì Giao Long đã xuất hiện lại từ đây mà nhân đó, còn có một việc đáng ghê tởm vừa nhất thời gọi lại. . .

[Năm đó, ta bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành, đồng thời cũng đang tiếp tục học cách trở thành một kẻ lạnh lùng thủ đoạn. . .

Chiều hôm đó, Giao Long cùng ta ra bờ suối này luyện công. Hắn nhân hạ nằm ngửa dưới một tán cây, nhắm mắt mơ màng thư giãn. . .

Ta ngồi trên một phiến đá cạnh bờ suối, một mình tập trung tự luyện điệu Mê Tâm Phiêu Hương Khúc. Thanh âm dưới ngón tay ta phát ra lúc du dương khi réo rắt, mục đích câu hồn đoạt phách người nghe. . . Ta đã nghĩ rằng chiêu thức này của ta đã gần chạm tới tầng cao nhất. . .

Giao Long như cũ nằm vắt chân, gối đầu lên cánh tay, bộ dáng hưởng thụ, có vẻ như không có phê bình gì. Chính vì vậy, ta lại chuyển qua điệu khác. . .

Y có vẻ nhàn rỗi đến mức còn thản nhiên ngắt hoa cỏ xung quanh bện thành vòng. . . Trong lúc chuyên tâm, một vài đóa hoa màu vàng nhạt bé nhỏ vương vãi trên vai và tóc y. Thình thoảng nhìn sang phía y, ta cũng có một chút đánh giá. . .

Kẻ này thân không ra thân, ma không ra ma. . . chính là một vị thượng thần sa ngã. Gương mặt và ngoại hình của y còn rất trẻ, màu da trắng và hơi nhợt nhạt là đặc trưng của những kẻ sinh trưởng trong Thanh Long Tộc. . . Chỉ có điều, nhiều vạn năm trước do tàu hỏa nhập ma mà tóc đã chuyển thành màu bạc trắng, thậm chí móng tay cũng đã trở nên trong suốt. . . Nếu trong trạng thái bình thường, khi không phẫn nộ hay tỏ ra thâm hiểm, y sẽ khiến người khác nhìn vào có cảm giác như trông thấy một làn sương khói mập mờ quanh quẩn. . .

Ta luyện xong cả bảy năm xướng khúc, không thấy y có phản ứng, đơn thuần nghĩ rằng y muốn nghỉ ngơi tại đây, cho nên ta ôm đàn định một mình ra về.

Vừa định bước xuống phiến đá, y đã đột ngột đứng lên, chớp mắt sau đã hiện ra ngay phía sau lưng ta, cánh tay vòng qua phía trước ta ngăn cản:

- Đợi đã! – Đường như y cố tình nói ngay sát vành tai ta, hơi thở phả vào bên gáy ta có phần ướt át.

Ta đã nhiều lần cảnh giác vì thói quen bất thành linh áp sát và loi là của y, cho nên ta vừa né tránh vừa dứt khoát bước xuống, lạnh giọng nói:

- Có việc gì?

Thân ảnh của y cũng rất nhanh nhẹn bước theo, ngay từ phía sau nắm lấy eo ta:

- Còn chưa nhận xét về cảm thuật của ngươi, đồ nhĩ, ngồi lại đi...!

Miệng gọi ta là đồ nhĩ nhưng chân tay y thì không đường hoàng như vậy, trước sau chỉ muốn nhanh chóng chiếm đoạt ta để đạt được sự bất tử như trong lời nguyên đề cập...

- Có chuyện gì mau nói, ta cũng không còn nhiều thời gian! - Ta bước ra xa y, ngồi xuống một tảng đá khác.

Giao Long rút ra một vài chiếc lá thừa thải trên vòng hoa đã tắt, chân đi vòng vòng quanh ta, miệng chậm rãi nói:

- Thanh âm của ngươi có độ sâu nhưng không có độ dày, như vậy hiệu ứng không thể đạt kết quả tốt nhất... Ở quãng tám, từ nốt trầm này...

Y tranh thủ lúc ta chú ý vào lời y nói mà bất ngờ áp sát lần nữa, chụp vòng hoa lên đầu ta hệt như đặt lên một con rối hay hình nộm. Ta có phần bức bối, vút vòng hoa xuống, cau mày nói:

- Đừng mất thời giờ và làm những việc vô nghĩa, ta ghét mùi hoa dại này!

- Thật làm người khác mất hứng! – Giao Long càng tiến tới, một tay như ma trảo bất thành linh vòng qua ôm chặt người ta, một tay đồng thời túm lấy cổ tay phải của ta, ngăn cản ta phản kháng bằng cách rút độc châm. Y dùng âm điệu đe dọa mà nhắc nhở - Đừng quên giao ước của chúng ta là gì, ngươi muốn có sức mạnh, ngươi muốn dẫm lên đầu kẻ khác... cái giá là bán thân thể này cho ta, ta muốn đùa cợt hay làm gì là quyền của ta...

Có lẽ từ trước lúc đó, trong đầu ta đã có ý định sẽ giết y sạch sẽ rồi... Tuy nhiên lúc đó ta biết, ta chưa đủ mạnh...

- Tuyệt Lạc, nuôi dưỡng ngươi cũng đầy đặn lắm rồi... ta thực không muốn đợi nữa... - Môi y miết trên cổ ta, say mê hít ngửi trong lúc bàn tay thoắt nát đó trên người ta xoa nắn, sờ loạn.

- Buông ra, Giao Long... Ngươi đã nói đợi đến lễ trưởng thành... - Ta thoái thác chống cự, trong lòng thầm nghĩ trước lúc đó làm sao giết được kẻ này.

Ta và y giằng co một hồi, y không dễ dàng thỏa mãn chỉ với vài cái ôm áp dụng chạm. Vừa lúc đó phía xa xa truyền đến thanh âm thánh thót vui vẻ:

- Biểu ca, là chỗ này, mau lại đây! – Ta nhận ra là tiếng của Hương Nguyệt, lẽ nào ả và Hàn Lăng Nhiên cùng đến đây.

Ta giật mình, trong lòng có phần hỗn loạn. Giao Long thâm độc nhìn thấu tâm can ta lúc đó, y bi ối tàn ác cười:

- Hàn Lăng Nhiên đến sao? Trong lòng ngươi còn có hấn không? Ta càng cảm thấy hứng thú... - Y bất thành linh điểm huyệt ta.

Ngay tức khắc, y đè ta xuống phiến đá, hung bạo hôn... Mái tóc của y xõa tung, rơi xuống hai bên vai ta, che đi một phần gương mặt ta. Qua khe hở giữa những lọn tóc của y, ta thấy bóng dáng Hương Nguyệt vui vẻ chạy đến bên bờ suối, thanh âm từ hồn nhiên ngọt ngào chuyển sang kinh ngạc:

- Biểu ca, mẫu hậu đã nói là lấy nước ở suối này pha trà... - Nàng ta tròn to mắt, đưa tay lên che miệng, gương mặt đỏ gay gắt như trái mận chín – Ô... họ đang làm gì? Người đó... có phải là tỷ tỷ?

Ta không thể cử động, trong lòng và khắp toàn thân dâng lên nỗi kinh tởm. Càng ghê rợn hơn khi Giao Long chủ ý luồn tay vào vạt áo rồi xé rách một bên y phục, lộ ra một mảng da thịt nơi bờ vai trắng hồng... Bàn tay y không kiêng nể trước mặt hai kẻ mới đến, mân mê dọc từ vai ta xuống, thọc vào mảnh yếm sờ soạng...

Hương Nguyệt trần trần hải hùng rồi vội vã quay đầu đi, Hàn Lăng Nhiên đứng đó, đáy mắt đen thẫm lại...

Ta đoán rằng hấn có bao nhiêu phần xem thường ta...

Hấn xoay người bỏ đi, có phần vội vàng thô lỗ kéo tay Hương Nguyệt ra khỏi con suối tràn ngập không khí thối nát...]

Chương 12: Bánh Mứt Táo

Ta trở về Vân Đài Cung, lúc xế chiều bọn tỷ nữ đem điểm tâm đến, thực đơn đã thay đổi toàn những món ta không thích hoặc không thể nuốt nổi. Ta vốn quen ăn rau củ thanh đạm, ngày hôm nay ngư thiện lại mang lên toàn cá thịt, cho nên một miếng nuốt cũng không trôi. Từ ngày Thiên giới đổi chủ, mọi thứ hoàn toàn không kiểm soát nổi...

Bảo bọn chúng đem đi, lát sau lại có cung nữ đến làm phiền. Lần này là đám cung nữ mang hương liệu và y phục đến, theo sau còn có mấy nô tài khiêng bồn gỗ đến. Gọi lại chuyện kinh tởm đêm đó, ta lập tức quát đuổi chúng đi:

- Mang đi, bồn công chúa không cần các ngươi hầu hạ!

Lúc này ả tỷ nữ lạ mặt bê y phục, trông cũng là kẻ trông già dặn nhất bình tĩnh bước lên. Âm điệu của ả khác với những tỷ nữ khác luôn phải sợ sệt ta, ả này vô cùng danh thép, hẳn là người Hàn Lăng Nhiên đã chọn lựa để đối phó với ta:

- Nương nương, đây là Thiên Đế bệ hạ đã hạ chỉ, nương nương không tắm rửa thay y phục cũng không sao, có điều lát nữa vẫn phải đến Thái Dương điện... Nương nương không đến thì Thiên Đế bệ hạ cũng đến, tốt nhất nương nương nên tự mình qua đó...

Ta dùng ánh mắt lạnh ngắt khắc nghiệt nhìn ả, ả này miệng lưỡi lợi hại tiếp tục nói, thực sự đúng là một cánh tay nguy hiểm của Hàn Lăng Nhiên:

- Nương nương không cần lo nghĩ nhiều, Bệ hạ trước là muốn trao đổi với người một số việc triều chính, một số việc cũng liên quan đến Bạch Hồ tộc, cho nên tiện tỷ thấy nương nương nên đến thì hơn... - ả khẽ ngẩng đầu một chút, âm điệu tỏ ra chừng mực hơn mà nói - Tiện tỷ tên Lục Tranh, từ nay thay Ngọc Hà làm chủ quản tỷ nữ ở đây, trực tiếp hầu hạ nương nương...

- Lục Tranh? Họ Lục, người xuất thân Huyền Vũ tộc? - Ta nhìn kỹ hơn ả.

- Vâng thưa nương nương, nô tỷ là ái nữ thứ ba của Huyền Vũ Thánh Quân. - ả đáp.

Đem cả một tiểu thư danh giá của Huyền Vũ Tộc đến đây chỉ để làm một nô tỷ giám sát ta, xem ra Hàn Lăng Nhiên đã dùng đến tâm cơ rồi. Nếu là ái nữ của Huyền Vũ Tộc, ả này cũng không phải một hạ tiện tầm thường...

- Các ngươi không cần đi theo ta! - Ta lạnh lùng nói rồi rời khỏi Vân Đài cung.

Lần cuối cùng ta đến Thái Dương điện là lúc lão hồ ly qua đời, đến nay nó đã trở thành cung điện của Hàn Lăng Nhiên. Mà lần đầu tiên ta nhìn thấy hẳn cũng chính là ở đây, dưới một gốc cây quế trắng...

Ngày hôm nay có vẻ hẳn đã chính thức muốn xử lý chuyện của Bạch Hồ Tộc rồi... Cái giả hán đem trả cho những ai tiếp tay cho lão hồ ly giết chết phụ thân hẳn và muốn loại trừ mẹ con hán năm xưa là gì? Chưa kể đến còn là những kẻ phản nghịch vừa mới công khai chống đối hán... Nếu không phải là thắng tay trừ khử, chẳng lẽ hẳn lại còn gì muốn trao đổi hay đợi diễn một màn kịch cho ta xem?

Bọn tiên quan hầu ở ngoài đại sảnh nói hẳn đang ở thư phòng xem công văn. Ta bước qua tầng tầng hành lang trắng lộng lẫy của Thái Dương điện, vừa đến gần thư phòng đã thấy bóng Bích Song Thái Hậu đứng ngoài cửa, bà ta đang nạt nộ một vài cung nữ nào đó.

Lại gần hơn để xem, ta thấy hai cung nữ đó quỳ rạp không dám nhúc nhích, dưới đất là những khay điểm tâm vương vãi... Ta nhận ra, trong số đó có một vài miếng bánh mứt táo lăn lóc...

Bánh mứt táo? Có lẽ quân sự ngư thiện phòng mới được thay còn kém hiểu biết, không hiểu rằng năm vạn năm nay, bánh mứt táo là thứ Hàn Lăng Nhiên căm ghét nhất...

Bởi năm vạn năm trước, chính hẳn đã ngây thơ không lường trước miếng bánh mứt táo ta đem cho hẳn ăn lại chưa đọc được đủ để lấy mạng hẳn... Cho nên sau này, hẳn không những không muốn đụng vào mà còn không muốn trông thấy chúng. Thậm chí trước đây, có một vị thần giữ đảo tâm huyết đem công nạp cho thiên giới rất nhiều sản vật, trong đó đặc biệt có mứt táo. Trong bữa tiệc công khai, lão hồ ly nói mỗi người hãy cùng thưởng thức một miếng rồi nhận xét... Lúc đó không thể khước từ, nhưng Hàn Lăng Nhiên có vẻ chật vật mới nuốt xuống miếng mứt đó. Sau đó nhân lúc mọi người không chú ý, hẳn vội ly khai khỏi tiệc, ta lên đi theo, bên thấy hẳn lại một góc khuất, ép mình nôn ra hết thứ mứt táo đó... Dù đó là sản vật quý và không hề có độc, hẳn vẫn hoàn toàn muốn bài xích...

Thanh âm to tiếng quát nạt lần nữa của Bích Song thái hậu đánh thức ta khỏi sự hồi tưởng:

- Các ngươi chán sống rồi sao, còn không mau dọn dẹp! - Bà ta không ngại lớn giọng, cũng không cần giữ hình tượng đẹp để thường ngày - Từ giờ nếu trên Thiên đình còn thấy thứ bánh trái này, tất cả các ngươi tự đến lãnh hải làm nô dịch đi!

Năm vạn năm trước, Hàn Lăng Nhiên báu vật của bà ta đã khó khăn đến đâu mới thoát khỏi cái chết, ắt hẳn bà ta cũng như hắn, ác cảm với thứ bánh mứt này... Mà ta sau năm vạn năm, cũng không còn sở thích làm bánh mứt đó nữa...

Thái Hậu vừa đi dò tìm mắt đã trông thấy một kẻ đầy liên quan, chính là ta. Ánh mắt bà ta lập tức đánh lại, ngập tràn hận ý tiến tới phía ta.

- Người đến đây làm gì? Nhớ đến thứ bánh mứt từng nuốt lấy được mạng Lăng Nhiên, hẳn là người vẫn còn rất vui đi...

Ta trong lòng nhất thời không suy nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần muốn đáp trả bà ta, thực sự không để ý đến Hàn Lăng Nhiên đang từ trong thư phòng bước ra.

- Nếu đã lấy được mạng thì tốt rồi, còn đã không lấy được thì còn gì đáng nói...

Bích Song Thái Hậu chướng mắt với sự ngang ngược và thái độ không kiêng nể của ta. Chắc bà ta nghĩ rằng, dầu gì địa vị của bà ta cũng cao hơn, bị một đứa trẻ ranh đối xử như vậy thực không thể chấp nhận.

- Hàn Tuyết Lạc ti tiện kia, chẳng hay người vẫn còn ảo tưởng quyền rũ được Lăng Nhiên, ảo tưởng nó sẽ còn vì thứ cảm xúc ngộ nhận năm vạn năm trước mà lưu tình với người, bôn cung cho người biết, chính người là người đâm lén nó một nhát đau thế nào, Lăng Nhiên không bao giờ phạm thêm sai lầm, cho nên đừng vọng tưởng!

- Thái hậu toan tính sâu sắc như vậy mà còn phải lo lắng, chẳng hay việc đó chính là một chuyện thực sự có khả năng nên mới để người hao tâm tổn trí đến vậy? – Ta chỉ là thuận thế đối đáp lại bà ta, trong lòng không thực sự nghĩ vậy – Đa tạ người đã nhắc nhở một cách hay, bản lĩnh của ta so với Thái hậu lúc trẻ cũng không thua kém là bao, đều có thể rất giỏi làm mê muội nam giới đi...

Thái hậu tức giận muốn tát ta, dĩ nhiên ta thân thủ nhanh nhẹn hơn bà ta, ta xoay người né tránh được, chỉ không ngờ lúc đó lại vừa vận động thấy bóng dáng Hàn Lăng Nhiên. Hắn đã đứng đó từ bao giờ, âm u như một bóng ma, mà đôi mắt cũng đen thẫm lại.

- Lăng Nhiên... – Thái hậu cũng có phần bất ngờ, nhanh sau đó lại nhìn hắn tìm kiếm sự đồng tình – Lăng Nhiên, con đã thấy chưa, thấy rõ sự đê tiện và nanh nọc của ả chưa, nhất định không thể mê muội!

Ta nhanh chóng hồi phục bình tĩnh, chỉ nghĩ rằng trong lòng hắn, ta đã sẵn đề tiện đáng ghét rồi...

Hàn Lăng Nhiên lạnh giọng nói, không thèm nhìn qua ta:

- Vâng, nẫu hậu, hài nhi không hề cho phép mình khinh suất như vậy...

Hắn đến bên bà ta, thân mật đỡ lấy:

- Hài nhi đưa người về cung điện nghỉ ngơi...

- Còn nàng ta? – Thái hậu nhìn ta đứng đó, muốn hoàn toàn phân hơn thua.

- Hài nhi tự biết xử trí...

...

...

Bóng hắn và Thái Hậu vừa đi khỏi, ta cũng định trở về Vân Đài cung ngay, nào ngờ bọn tiên quan đến trước mặt ngăn lại, lát sau còn có ả Lục Tranh cũng đi đến chặn đường...

- Thiên Đế chưa có lệnh bảo nương nương rời đi, tốt nhất người nên nán lại, chuyện của Bạch Hồ tộc còn đó, nương nương hẳn cũng ít nhiều quan tâm? ...

Ta xoay người vào thư phòng, tỉ mỉ quan sát một lúc xem những gì Hàn Lăng Nhiên đã thay đổi ở Thái Dương Điện, cũng lục xem một số công văn chính sự xem hắn giải quyết như thế nào. Chỉ cần xem một chút cũng có thể định hình, Hàn Lăng Nhiên là kẻ kỹ lưỡng, sẽ chọn cách cân bằng thế lực trong triều, không để phe phái nào phát triển quá mạnh lấn át hắn.

Đem chồng văn thư nhắc lên xem đến tờ cuối mới thấy có một tấm khăn thêu phía dưới bị chèn lên. Chỉ thêu còn mới, hơn nữa đường thêu tinh tế này đủ để nhận ra là sản phẩm của Hương Nguyệt. Thêu hình một mảnh long thăng thiên, chắc là quà tặng của ả nhân dịp Hàn Lăng Nhiên kế vị...

Ta buông khăn thêu xuống, lại nhìn qua một lần thư phòng làm việc của Thiên Đế. Mọi sách vở, thơ từ, tranh vẽ cá nhân năm xưa của lão hồ ly đã được dọn đi, thay thế bằng vật dụng của Hàn Lăng Nhiên.

Cũng là một chồng dày những tập thơ, một ngăn đựng những cuộn tranh, nhưng tất cả đều là những thứ ta chưa từng xem qua. Có vẻ như không còn thứ gì sót lại của năm vạn năm trước, ắt hẳn đã đem đốt sạch sẽ rồi... Những áng thơ ngâm ngô, những quyển tập viết còn vụng về năm đó nào có thể đem sánh với những thứ tuyệt phẩm mà hắn tạo ra sau khi khôi phục thành một kẻ cơ trí sáng suốt...

Xem qua một vài cuộn tranh, chỉ thấy toàn là tranh phong cảnh, ta lại đem cất trả về chỗ cũ...

Lúc ta từ những giả văn kiện quay trở ra cũng là lúc hấn lù lù trở về. Ta hơi nheo mắt, chậm rãi cảnh giác quan sát hấn.

Cánh cửa phía sau hấn chợt đóng lại, không còn ánh đèn lồng hắt vào, trong phòng bỗng u ám tối tăm hơn. Ta bất ngờ thấy có kết giới ngũ hành bắt đầu được tạo ra, cảm tính không ổn, ngay lập tức mắng rủa hấn:

- Hàn Lăng Nhiên, ngươi muốn làm gì?

Hấn mặt lạnh ngắt như băng, từ từ bước vào, một lời thô lỗ nói:

- Ta không thích nhiều lời, cớ y phục ra!

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 13

Ta dùng ánh mắt kinh tâm lẫn khinh bỉ nhìn hấn, tự trấn an bản thân phải kiên nại như cũ. Ta ngoan cố đáp trả:

- Ta cũng không thích nhiều lời và làm những việc thừa, Hàn Lăng Nhiên kia, nếu có gì muốn thỏa hiệp thì mau nói!

- Hàn Tuyết Lạc, ngươi sợ sao? – Ánh mắt hấn xoáy sâu vào ta, lạnh lẽo dần chuyển thành châm biếm, sâu thẳm còn phảng phất có dục vọng – Chẳng phải ngươi vừa rồi còn một lời tin vào mị lực của mình sao? Muốn đạt thỏa hiệp tốt chẳng phải nên lấy lòng bản đế?

Ta có phần cứng họng, ta không cố ý nói như vậy, chỉ là muốn hạ bệ mẫu thân hấn. Nhưng lúc này lại không thể lên tiếng biện giải và ta cũng không muốn biện giải trước hấn, ta vốn không phải một kẻ tốt đẹp.

Hàn Lăng Nhiên như ma quỷ nguy hiểm từng bước không kiêng nể lại gần. Âm ảnh về đêm nhục nhã đau khổ đó chưa tan đi, ta như một con mồi thất thế chỉ biết lùi về phía sau, cho đến lúc lưng chạm vào một giá sách.

Vì không để ý, ta va vào giá gỗ, những cuộn giấy trên đó lăn lóc rơi xuống dưới chân, một vài cuộn giấy bung ra, trải ra nền đất ... Ngay gần bên bàn chân là tranh vẽ một gốc quế hoa...

Bấy giờ ta mới để ý, đồng tranh đó chỉ là tranh họa phong cảnh không có người, nhưng tất cả đều rất quen thuộc... Dường như mỗi chỗ đều từng đặt chân qua rất nhiều năm về trước...

Ngẩng đầu nhìn lên Hàn Lăng Nhiên, đáy mắt hấn có phải là đang thấp thoáng nỗi ưu tư và hỗn loạn? Không thể nào, chớp nhoáng sau nhìn thấy đã là ánh mắt âm thầm phần nộ và tràn đầy uy hiếp...

Cách ta chừng năm bước chân thì hấn dừng lại. Hấn không động chân tay nhưng ngữ khí khác nghiệt đủ uy hiếp:

- Biết là không chạy khỏi ta, cũng không đầu lại, cũng không chống cự được, phải chăng ngươi nên tự biết chấp nhận một chút?

- Hàn Lăng Nhiên... – Ta khinh miệt độc miệng nói – Làm nhục ta thì ngươi thấy rất vui sao? Ngươi muốn phát tiết sao, Hàn Hương Nguyệt giờ không đủ cho ngươi sao? Tiên nữ trên Thiên Giới này không đủ cho ngươi sao?

- Không vui... – Hấn giọng hấn chuyển sang trầm trầm – Làm chuyện đó với ngươi, thân thể dù nhất thời rất thỏa mãn nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn như trước, không bao giờ thanh thản... Nhưng dù trong lòng không được thoải mái như vậy, ta vẫn muốn chiếm giữ lấy ngươi, cho đến khi nào tìm được thanh thản thực sự và có một lời giải đáp...

Ta không hiểu được hết ý tứ của hấn, nghĩ một thoáng tạm cho là hấn sẽ làm nhục ta cho đến khi nào hấn chán, đến khi nào hấn trút hết mọi oán hận thì thôi, đến khi nào hấn thấy thanh thản thì thôi...

- Ngoại công của ta ở đâu? Ngươi muốn làm gì với Bạch Hồ Tộc?

- Ta tính cho ông ta một hòn đảo yên tĩnh để dưỡng lão, mấy người chủ chốt trong tộc đi canh lăng mộ cũng tốt lắm, những kẻ còn lại nếu không có đe dọa tiềm tàng gì thì có thể giảm một vài phẩm cấp rồi ở lại Thiên giới như cũ... – Hấn âm ngoan nói ra tính toán.

- Hại chết cha ngươi, nhiều lần muốn ám hại thái hậu và ngươi, gây cản trở cho ngươi suốt bao vạn năm qua chỉ có vậy thôi sao? Không có xử lăng trì hay hòa thiêu? Không có đầy đọa đến súc giới?

Hàn Lăng Nhiên bình thản nhìn ta, miệng cười mà nói:

- Đánh đổi lấy bản thân ngươi là đủ rồi.

Ta liền hiểu ra, trên đời không có cái gì dễ dàng đến vậy, thỏa hiệp chính là mua vui cho hắn? Tay ra run run cầm vào nơ thắt trên cổ áo, trong đầu vẫn tự nhắc mình bảo trì tự tôn:

- Vậy chừng nào ngươi cảm thấy thỏa mãn, chừng nào lòng ngươi được coi là thanh thản?

- Muốn ta sớm thoái mái, tốt hơn ngươi nên thành tâm mà đón nhận ta chăng? Nếu không thể kháng cự, tốt nhất là chấp nhận và hưởng thụ...

Ta nhắm mắt lấy bình tĩnh, chậm rãi rút chiếc nơ, vạt áo buông xuống rồi cả tấm áo ngoài tuột xuống chân... Thêm lớp áo lụa mỏng bên trong rơi xuống, cồi lòng cũng như bị chặt đứt rồi rơi theo vậy...

Hắn là cố nhân trong tim rồi trở thành thù địch, đến nay lại miễn cưỡng làm chuyện hoan ái này, không còn tình yêu chân thật, một chút nghĩa lý cũng không có...

Còn lại mảnh yếm và chiếc khố nhỏ, ta đành chỉ không thể tự tháo xuống tiếp, ánh mắt cũng không thể nhìn đến hắn. Trên thân thể và trái tim cùng cảm thấy lạnh lẽo...

Nhưng Hàn Lăng Nhiên thì không chán chừ như thế, cánh tay dài nhanh chóng vươn đến tóm lấy ta, đem ta đẩy đến bên bàn. Những chồng văn kiện cùng nghiên bút rơi tung tóe, cả chiếc khăn của Hàn Hương Nguyệt cũng rơi theo, bị một vãi giọt mực đen vấy bẩn...

Hắn thì không quan tâm đến nhiều như thế, trong lúc này mắt hắn tràn lên dục vọng, không một lời nói thừa thãi, tay vừa tự tháo bỏ y phục của mình, sau đã lập tức xé bỏ mọi thứ vải vóc còn trên người ta, kéo ta ngồi lên một cạnh bàn. Kéo mở bắp chân của ta, hắn hung hăng tiến vào, giống như muốn đem ta đắm nghiền nát...

Rất đau... Mặc dù không trở ngại như lần đầu nhưng lại khiến ta vô cùng đau rất khó chịu. Cơ thể ta chênh vênh, cánh tay vịn vào mép bàn chống đỡ, bị hắn túm lấy vòng qua cổ hắn, ngay sau đó không lưu tình mà chà đạp trong thân thể ta... Rong ruổi lúc nhanh lúc chậm, khiến cho ta không thể hình dung bao giờ cực hình này mới kết thúc...

Chỉ vì Bạch Hồ tộc mà một đời mẫu thân tâm huyết ta mới gánh lấy cái giá này... Còn mẫu thân năm xưa thì sao? Trong lòng người cũng thực sự yêu thương lão hồ ly? Những lần lão phát tiết cũng không thương hoa tiếc ngọc, trái tim người có thương tổn như ta bây giờ không?

Nghĩ đến mẫu thân, nhất thời sống mũi lại cay, mắt phủ một tầng sương lệ, tuy nhiên ta gắng gượng không để nước mắt chảy xuống, ngẩng cao đầu một chút... Cũng không còn bận tâm Hàn Lăng Nhiên trên thân thể ta sẽ làm gì, ta nhắm mắt, cắn chặt răng...

Bên tai như cũ chỉ còn tiếng thở gấp gấp, tiếng bàn gỗ rung chuyển như muốn gãy sập... Đột nhiên lại nghe tiếng hắn gầm bên tai, một tay nắm chặt cầm ta:

- Đừng có như một xác chết! Mở miệng cho ta!

- Ngươi thực ghê tởm! – Ta nhìn hắn oán hận nói.

- Được thôi, ngươi cũng cần được thỏa mãn... – Hắn độc ác nói – Không cần trừng phạt, vậy thì cùng nhau hưởng thụ đi...

Hắn rời khỏi thân thể ta, thay đổi phương thức, không hung tợn chiếm lấy nữa mà tay môi chậm rãi kiên nhẫn khiêu khích. Ta càng sợ hãi khi thân thể bắt đầu xuất hiện phản ứng... Trong lòng thực sự đau đớn cùng ghê tởm, có sao thân thể lại có khát vọng như vậy...

Ta sinh ra phẫn nộ, không an phận甘愿 dựa vào hắn, ta không cần như vậy... Hàn Lăng Nhiên đem ta xuống nền nhà, dùng dây lưng trói lấy hai tay ta, lại tiếp tục một cuộc hành xác... Nhưng lần này vừa tiến vào, bàn tay hắn vừa xoa nắn xung quanh cửa huyết, kết hợp với vận động từ tốn trong thân thể ta, một lần nữa khiến ta sinh ra cảm giác lạ lẫm không tự chủ được... Phía dưới hạ thân đã thấy ướt át, trong thâm tâm càng muốn甘愿 dựa vào hắn... Hắn là ma quỷ độc ác tàn nhẫn...

Ta sau một hồi bất lực vứt bỏ tự chủ, cùng hắn thở gấp rên rỉ... Mồ hôi cùng những lọn tóc của cả hai hòa trộn vào nhau khó phân biệt, thân thể kề cận, trái tim lại chôn vùi ở nơi rất xa... Lúc hắn trong cơn trào kích liệt, ta mệt mỏi ngất đi, lảng vảng bên tai còn tiếng gầm của hắn, kêu gọi tên ta “Lạc Nhi, Lạc Nhi...”. Không thể nào, hắn là ta chìm vào mộng rồi mới sinh ra mơ hồ...

Mộng của năm vạn năm trước...

Ta thấy mình như cũ cô độc ngồi dưới gốc cây phong khóc. Bình thường ta kiêu ngạo không bao giờ khóc, nhưng năm nào vào ngày mất của mẫu thân vẫn lén lút rơi lệ. Năm nay đi thăm lăng mộ thấp hương cho người ta không hề rơi lệ, chỉ khi về đến cung điện mới lặng lẽ trút ra cảm xúc...

“Lạc Nhi, Lạc Nhi, nàng ở đâu?”

Nghe thấy từ xa có tiếng gã khờ gọi mình, ta vội quệt ngang mặt, như cũ làm ra bộ dáng bình thản... Thiếu niên Hàn Lăng Nhiên ngốc nghếch đó chạy tới, ngồi xuống gốc cây cạnh ta, hắn đem cho ta một ít trái cây, vui vẻ nói:

- Lạc Nhi, nàng làm bánh mứt đi, ta có rất nhiều trái cây, là sư phụ cho...

Ta nhất thời im lặng, hần quan sát kĩ hơn gương mặt ta, vội vàng lo lắng hỏi:

- Lạc Nhi, nàng khóc sao?

- Không có! – Ta liền chối – Là bụi rơi vào mắt, ta làm sao có thể khóc?

- Thật sao? – Hàn Lăng Nhiên ngẫm nghĩ một thoáng rồi nói – Hôm nay chẳng phải là ngày giỗ mẫu hậu nàng sao, nàng nhớ mẫu hậu nên khóc phải không?

- Đùng hồ đồ, ta không khóc! – Ta to tiếng mắng hần – Ta bây giờ không muốn chơi với ngươi, mau đi đi!

Hàn Lăng Nhiên khò đó gương mặt tội nghiệp nhưng vẫn ngoan cố muốn ở bên ta, hần tiếp tục lái nhai:

- Lạc Nhi, khóc không phải chuyện xấu, thương nhớ phụ mẫu mà khóc lại là thể hiện hiếu lễ, tại sao nàng phải che giấu chứ? Ta cũng đâu cười nàng, ta sẽ chia sẻ với nàng...

- Ngươi thực phiền phức! – Ta quát lên, thuận tay lấy những trái táo ném xua đuổi hần – Ta đã nói không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi mau cút đi!

Thấy ta phát hỏa, hần tiếc nuối đan xen lo sợ nhìn những trái cây lăn lóc. Sau cùng cũng lùi thui bỏ đi.

Hần đi rồi, ngồi một mình ta lại cảm thấy khó chịu và trống trải. Nước mắt ta rớt xuống... Đồ ngốc đó, ngươi chẳng phải nói sẽ không rời bỏ ta dù ta đối xử với ngươi thế nào sao? Tại sao lúc này lại dễ dàng đi như vậy...

Ta chỉ là không muốn hần nhắc đến chuyện đó, yên lặng ngồi với ta là được rồi...

Tốt thôi, đi đi, hần thực sự là kẻ ngốc...

Lá phong rơi rơi, ta khóc trong cô độc...

Bỗng Hàn Lăng Nhiên sau gốc phong lộ mặt ra, không dám lên tiếng, chỉ dám nhìn ta... Ta lại gạt đi nước mắt, nhìn hần có phần lạnh lùng. Hần lúc này mới toét miệng cười, cao hứng nói:

- Lạc Nhi, rõ ràng là nàng cần ta phải không?

Ta lườm hần, hần vội xua xua tay:

- Được rồi, ta không nói lung tung nữa.... nhưng cho ta ở đây với nàng được không?

Ta yên lặng không đáp, không đuổi hần đi đã có nghĩa là biểu hiện đồng ý. Hần mừng rỡ ra mặt, ngồi xuống cạnh ta. Hần nhặt những trái cây bắn dưới đất lên và nói:

- Lạc Nhi, nàng đợi ta, ta đem rửa những trái cây này, lát nữa cùng nhau làm bánh mứt nhé!

Bóng dáng ngờ nghệch chất phác của hần chạy đi... Khung cảnh trong giấc mộng xưa cũ cũng trở nên mập mờ dần.

Trong lòng ta lập tức trống trải và sợ hãi, ta nửa tỉnh nửa mê không thể ý thức được, không rõ là mình đã cất tiếng gọi trong mộng hay đã gọi thành tiếng ngay ở bên ngoài...

- Lăng Nhiên, Lăng Nhiên, đừng đi!

Trong mộng nhập nhằng, hư ảnh đã kết thúc, không còn thấy bóng dáng hần nữa. Ta rơi lệ, sồn mặt cảm thấy ướt át. Không phải là giọt lệ rớt thẳng xuống sao? Tại sao bên vành tai, bên những lọn tóc cũng ướt át như vậy?

Ta choàng tỉnh, mở mắt ra thấy cánh tay mình cũng lơ lửng trên không trung, giống như trong mộng mà đưa tay ra với theo bóng hần. Nhưng đây là hiện thực rồi...

Ta tỉnh lại trong căn phòng xa lạ, nhìn quanh thấy đó là tấm điện của Thiên Đế, còn mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái sang trọng bậc nhất. Ta ngồi dậy, tâm thần rớt xuống, thân thể lơ lửng lập tức gặp lạnh... Đầu óc tỉnh táo lại, lập tức cảm thấy nhục nhã...

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14

.....

Cánh cửa tấm điện mở ra, ta giật mình đem chăn bao bọc lại cơ thể.

Là à Lục Tranh cùng hai tỷ nữ khác mang áo choàng đến. Lục Tranh cúi đầu nói:

- Nương nương, chúng nô tỳ hộ tống người hồi Vân Đài Cung. Thiên Đế bệ hạ đã lên triều từ sớm, lát nữa cũng không trở lại Thái Dương Điện mà đến Linh Thiên cung dùng bữa cùng thái hậu...

Kể từ ngày được phong hàm vương quân, Hàn Lăng Nhiên không còn sống chung với mẫu thân hần và Hương Nguyệt tại Linh Thiên Cung nữa nhưng vẫn thường xuyên qua lại. Mẫu thân của Hương Nguyệt qua đời sớm, lúc Bích Song thái hậu trở về Thiên Giới đã tình nguyện chăm sóc Hương Nguyệt. Có thể nói, nàng ta và Hàn Lăng Nhiên lớn lên cùng nhau, vì thế đã sớm quen hơi hần, trong lòng cũng chỉ biết có hần...

Ngày hôm nay, có lẽ là một ngày đoàn tụ thân mật như thường lệ của họ...

Lúc ta rời khỏi Thái Dương Điện thì ra đã quá trưa, chậm rãi trở về Vân Đài Cung... Trong lòng vương vãi một số suy nghĩ, rằng ở nơi này mình đã thực sự lạc lõng và cô lập, rốt cuộc là nên đi đâu?

Trong tương lai dù có thoát khỏi bàn tay Hàn Lăng Nhiên hay không, có lật đổ được hần hay không, ta liệu sẽ có gì hơn là những kẻ đồng minh lợi dụng nhau tạm thời? Cuộc sống của ta chính là như vậy...

Đi gần về Vân Đài cung bỗng thấy một lão già thấp bé, râu tóc bạc phơ, mặt mũi phúc hậu, tay ôm một giỏ trái cây lớn lạch bạch đi tới. Ta nhận ra đó là lão thần canh giữ Huyền Tích đảo, so với mấy vạn năm trước thì lão xem ra càng chậm chạp hơn. Đến gần hơn lão mới trông thấy ta, bèn hoan hỉ hô lên:

- Ô, đại công chúa!

Ta dừng bước đợi lão đi đến, lão già quanh năm vô lo vô nghĩ này lúc nào cũng hồ hồ khi gặp các vị thần tiên khác trên Thiên giới, gặp ai cũng chào hỏi và muốn kéo lại để trò chuyện, không để tâm người ta có bận rộn hay có thích lão không.

- Đại công chúa, mấy vạn năm không gặp đã trưởng thành như thế này, người quả nhiên rất đẹp, rất giống mẫu hậu người...

Nhắc đến mẫu hậu ta liền âm ỉ không vui, cho nên ánh mắt chuyển sang lạnh buốt. Lão già này trước nay không biết cái gì gọi là nhìn thái độ người khác cho nên thường hay vô duyên thất thố, cuối cùng bị lão hồ ly đẩy đến hòn đảo xa xôi, vậy mà còn cứ nghĩ đó là đặc ân ban thưởng...

- Công chúa điện hạ, ta đến Vân Đài cung chơi đi! – Lão hồn nhiên nói.

- Ta đang bận rộn, đề dịp khác. – Ta lạnh nhạt từ chối một câu.

Nào ngờ lão vẫn níu lấy ống tay áo của ta, miệng tiếp tục lải nhải, lời nói của lão khiến ta có phần không ngờ đến:

- Thiên Đế bệ hạ nói công chúa rảnh rồi lắm mà, còn bảo ta lúc nào đến thăm công chúa cũng được...

Mới thoát nghĩ rằng lão già này đã bá kiến Hàn Lăng Nhiên rồi sao, còn nghe hần nói đều như vậy mà cũng tưởng thật...

- Thiên Đế bệ hạ bận rộn nên không thấu rõ mọi chuyện, cho nên người cũng tưởng ta nhàn rỗi vậy thôi...

- Không phải chứ đại công chúa? Nghe Thiên Đế nói người thường cùng công chúa bầu bạn hàn huyên qua đêm, còn nói gần đây da dẻ công chúa hơi nhợt nhạt, cho nên bảo ta nếu có đem sản vật đến thì đem qua tặng công chúa hết đi. Thật tình ta định chia chỗ trái cây này thành nhiều phần để đem biếu, nhưng đem đến chỗ Thiên Đế, Thái Hậu thì họ có vẻ không thích, nhất là Thái Hậu, không hiểu sao người ghét chúng ra mặt...

Ta nhìn kỹ vào giỏ trái cây của lão, thì ra phần lớn là táo, có táo xanh, táo đỏ, cả táo mất mèo... Thảo nào bảo đem đến chỗ ta, cũng là để nhắc cho ta nhớ chuyện oán hận cũ... Ta thâm ý cười đẹp đẽ, nhận lấy chỗ trái cây mà nói:

- Vậy thì ta phải nhận hết rồi... Huyền Tích Đảo Chúa này, lần trước lão mang đến mút táo rất ngon, song mẫu thân ta từng lưu lại một cách làm mút cũng rất độc đáo, không bằng lão đến xem thử đi...

Dĩ nhiên người tung cũng phải có kẻ hứng, lát nữa ta có lẽ sẽ sai lão mang mút táo đến biếu Thiên Đế và Thái Hậu...

Ta dẫn lão đến Vân Đài cung cùng làm mút. Lão giúp ta trộn nguyên liệu, trong lúc đó nhớ ra chuyện gì, lại hào hứng kể:

- Công chúa, lão còn nghe Thiên Đế bệ hạ nói, cựu Bạch Hổ Thánh Quân ngoại công của người cũng muốn đến Huyền Tích đảo an dưỡng tuổi già. Lão nghe vậy mà rất vui, quanh năm không phải cô độc lủi thủi hay chỉ biết có lũ tiểu yêu tinh để trò chuyện rồi. Bạch Hổ Thần chính là vị đại huynh năm xưa

ta rất ngưỡng mộ, lần này huynh ấy đến ở cùng, sáng tối đều có thể cùng nhau uống trà đi dạo....

- Vậy sao? – Ta thầm suy tính trong lòng, thì ra là hấn đẩy ngoại công ta đến nơi hẻo lánh đó, bề ngoài là đi an dưỡng nhưng hấn phía sau âm thầm phái người theo dõi giám giữ.

Làm xong bánh mứt, ta lặng lẽ ném thử. Hương vị so với năm vạn năm trước không có gì sai khác, luôn ngọt ngào như vậy...

Năm vạn năm trước...

Lão hồ ly đột nhiên nói sẽ ban hôn cho ta và Hàn Lăng Nhiên. Đó là một nước cờ đôi của lão, dù thế nào lão cũng không thiệt.

Thứ nhất, đem trường công chúa báu vật của Bạch Hồ tộc gả cho một gã ngốc, chính là một sách lược kim hãm sự bành trướng của Bạch Hồ tộc. Bạch Hồ tộc không thể từ tính đem công chúa liên hôn với một thế lực mạnh khác. Mặc dù có dòng máu vương thất nhưng Hàn Lăng Nhiên trước sau chỉ là một kẻ khờ dại, việc này chẳng khác nào bôi nhọ Bạch Hồ tộc.

Thứ hai, nếu Bạch Hồ tộc vì muốn chống đối mà ngầm sát hại Hàn Lăng Nhiên thì lão sẽ nhờ đi được một cái gai trong mắt – con của tình địch, Bích Song kia chỉ của một mình lão mà thôi. Nàng ta sẽ oán hận Bạch Hồ tộc chứ không có cơ oán hận lão, đến lúc đó lão vờ như giúp nàng trị tội Bạch Hồ tộc ắt sẽ được cảm kích từ nàng. Bề ngoài là ưu ái Hàn Lăng Nhiên mới ban hôn trường công chúa báu vật cho nhưng bên trong lại là toan tính thâm độc.

Và trường hợp thứ hai đã xảy ra, ngoại công và những người trong tộc đã không để yên.

Ta năm đó vẫn luôn cho rằng hấn trong lòng mình như một bao cát trút giận, ta cần hấn nhưng chưa bao giờ thừa nhận là thích hấn. Nhưng Hàn Lăng Nhiên thì hạnh phúc hồ hởi lắm, hấn thực sự muốn làm phu quân của ta....

Bạch Hồ tộc trước triều đình công khai phản đối, còn lôi kéo thêm nhiều vị thần khác lên tiếng, nói rằng Thiên Đế không có nam tử, hôn sự của trường công chúa lại càng phải chuẩn bị kỹ lưỡng, nói rằng phải tổ chức tuyển chọn thi đấu tài năng công khai, nếu không những nam tử từ các danh gia vọng tộc khác từng ái mộ ta ắt không phục...

Hàn Lăng Nhiên không biết trời cao đất dày, vì muốn họ thừa nhận, tự đứng ra trước Chính điện nói sẽ tham gia thi đấu.

Ta nghĩ hấn sẽ thua cuộc thôi...

Nhưng hấn ngày ngày chăm chỉ tập luyện, tập luyện đến quên ăn quên ngủ, giống như một kẻ ngốc cố chấp. Hấn mình đầy mồ hôi, gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười nói với ta: “nhất định ta sẽ thắng, vì trên thế gian này ta là người yêu thương nàng nhiều nhất, cho nên ta không thể thua...”

Trong phút chốc, ta vì câu nói đó mà xao động tâm can...

Nhưng đêm hôm sau mọi việc lại khác...

Ngoại công đến nói với ta, ta không thể lấy Hàn Lăng Nhiên, bất cứ giá nào cũng không thể. Người nói với ta vì gia tộc gì đó, vì tương lai của ta gì đó, rồi cái gì mới tốt... Ta không hề để tâm nhiều, chỉ trừ một chuyện kinh hoàng...

Ngoại công nói với ta, mẫu thân ta không phải đột nhiên mà chết, chính là lão hồ ly sát hại... Lão đã tuyệt tình, chán ghét mẫu thân ta đến đỉnh điểm, muốn đón Bích Song về làm thiên hậu nên đã tìm cách loại bỏ mẫu thân...

Cho nên dù thế nào, ta cũng không thể lấy con trai của người đàn bà là nguyên nhân mẫu thân chết. Và nhất định không để lão hồ ly toại nguyện...

Phải giết lão, phải trả thù, phải ngồi lên để vị...

Cho nên dù là một cơ hội nhỏ cũng không để Hàn Lăng Nhiên thắng...

Ta lúc đó phân vân và đau khổ, song nhanh chóng nghĩ rằng, Hàn Lăng Nhiên thuần khiết đó không phù hợp với ta, cũng không thể chung đường, ta thà dứt khoát một lần này, sau này hấn cũng không vô tình bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt... Hấn có đau lòng nhưng còn hơn là mất mạng, và ta cũng không còn vướng bận.

Ngoại công đưa cho ta một gói dược, nói là thuốc xô, chỉ khiến hấn đau bụng mà không thể đi thi đấu. Ta tin tưởng người, cẩn thận hơn cũng tự ném thử gói bột đó, đúng là chỉ gây đau bụng một hồi...

Ta tâm huyết làm bánh mứt ngon và đẹp mắt, tối hôm đó đem đến chỗ hấn...

Hấn vẫn say mê tập luyện cung kiếm, ta nói hấn dừng tay một lát...

Chúng ta ngồi dưới một gốc liễu, ta vươn tay thăm mồ hôi cho hấn, nghĩ rằng đây là lần cuối thân thiết với hấn... Hàn Lăng Nhiên ánh mắt vô tư chìm trong hạnh phúc, giọng hấn đầy quyết tâm nói:

- Lạc Nhi, nhất định ngày mai ta sẽ đường hoàng giành lấy hôn ước với nàng... Lạc Nhi, sau khi nàng kết hôn, nàng muốn đi đâu ta đều đưa nàng đi...

Ta mỉm cười nhưng mi mắt trùng xuống, mở giỏ lấy bánh mứt đưa hân:

- Ta tự tay làm cái này cho ngươi, mau ăn đi!

- Ôi, bánh mứt! Lạc Nhi, ta thật hạnh phúc! – Hân vội vã cầm lấy bánh mứt, định bụng ngấu nghiến ăn.

Hân chưa bỏ vào miệng, ta trong lòng đã phân vân. Đột nhiên ta ngăn hân lại, nhìn hân nhưng không biết nên nói gì...

Hân nhìn ta chằm chằm một hồi, đơn thuần cho rằng hành động của mình thô lỗ, cho nên cười hi hi, xé nhỏ bánh mứt ra rồi chậm rãi đưa lên miệng. Đáy lòng ta cũng dần chìm xuống... Đúng vậy, đây là một việc không thể khác...

- Lạc Nhi, nàng cũng ăn thử đi!

Nhìn hân thuần khiết đến vô tội như vậy, ta lại có phần tự trách bản thân.

Thế sự khó lường, Hàn Lăng Nhiên, ta luôn cảm kích tấm lòng của ngươi nhưng thực sự không thể chung đường... Ngươi là mảnh đá thô nhưng tinh khiết, còn ta là mảnh ngọc sắc bén nhưng đã nhuộm màu...

Ta đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ trong sự hoan hỉ của hân, bất ngờ dán môi lên môi hân...

Hàn Lăng Nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, ngây ngô cứng đờ đề ta tùy ý định đoạt. Chắc hân không nhớ, lần trước cả hai say rượu hân đã chủ động hôn ta trước, đó mới là nụ hôn đầu...

Ta dùng lưỡi nhỏ khẽ đẩy ra hàm răng hân, hân cũng từ từ phối hợp mở ra miệng, khiến ta dễ dàng dùng lưỡi đẩy miếng mứt ngọt ngào kia vào cổ họng hân... Miếng mứt và nụ hôn trong khoảnh khắc đều ngọt ngào thấu tận tâm can...

Nhưng đây là nụ hôn từ biệt...

...

...

Một lúc sau ăn mứt, Hàn Lăng Nhiên sắc mặt trắng bệch ngã lán ra đất, thân thể co quắp giãy dụa... Hân vươn đôi mắt sợ hãi kinh hoàng và vô tội nhìn ta, giống như tự hỏi ta đã làm gì...

Ta thoát đầu chỉ nghĩ là hân đau bụng do thuốc xổ, cho nên vẫn bình tĩnh đứng dậy, làm một bộ dáng lạnh lùng tuyệt tình nhìn hân nói:

- Xin lỗi, nhưng ta không muốn lấy ngươi...

Hàn Lăng Nhiên run rẩy, mắt hân vì được phát hành hạ đã lòi cả ra nhưng vẫn cố gắng nhìn ta, cố chấp mong từ ta một lời giải thích, và vẫn còn thấp thoáng hi vọng...

Ta trong lòng dâng lên bất an, chẳng hay hân ăn quá nhiều nên ngộ độc? Bản thân ta đã tự thử, không thể nào phản ứng thái quá như vậy, chỉ là đau bụng vặt vả một lúc, sau khi đi ngoài thì sẽ hết, nằm nghỉ ngơi bồi bổ một ngày là sẽ bình thường...

- Lạc Nhi... Lạc Nhi... tại sao? – Hàn Lăng Nhiên gằn từng chữ nói. – Nàng thực sự không muốn lấy ta, nàng không cần ta sao?

- Ta... Đừng giả vờ ăn vạ thái quá với ta như vậy, ta sẽ không suy nghĩ lại đâu... – Ta quay đầu sang phía khác mà nói – Ta không muốn lấy một kẻ ngốc, khờ khạo và vô dụng như ngươi!

Ánh mắt hân lúc đó ngập tràn kinh hoàng và tuyệt vọng...

Ta định xoay bước mà đi, nào ngờ Hàn Lăng Nhiên co giật một cái lớn, miệng phun ra một ngụm máu đen rồi lập tức ngã lịm đi. Ta hoảng loạn tới xem tình hình hân, cũng vừa vặn Bích Song thái hậu đi ngang qua.

Bình thường bà ta đối với ta không thích cũng không chán ghét, thấy Hàn Lăng Nhiên một mực muốn chơi cùng ta thì cũng không gắt gao ngăn cản, nhưng thấy con mình tự nhiên như vậy, bà ta bỗng xô ta ra, ôm chặt Hàn Lăng Nhiên vào lòng, hốt hoảng lay gọi hân, nước mắt trào ra vì lo sợ...

- Ngươi đã làm gì Lăng Nhiên? Ngươi cho nó ăn cái gì? – Bà ta nhìn ta căm hận nói.

Ta run rẩy, lúc này vô cùng sợ sệt... Là cái gì? Không phải chỉ là thuốc xổ thôi sao? Tại sao lại biến thành như vậy?

...

...

Hàn Lăng Nhiên tưởng chừng không qua khỏi...

Nhưng ta không biết rõ tình trạng của hắn, chỉ là nghe đám cung nữ bàn tán vậy thôi. Mẫu thân hắn không cho ta bước vào.

Cho nên cả đêm đó dưới mưa, ta đứng trước Linh Thiền cung mà khóc...

Ta không muốn như vậy... ta rõ ràng không có ý như vậy...

Ta không phải muốn giết hắn, nhưng tự tay ta đã hại chết hắn sao?

...

...

Ta ngất đi, được lũ nô tài đem về Vân Đài cung, lúc tỉnh dậy nghe tin hắn đã qua khỏi cơn nguy kịch, nhưng cũng phải xem như một kì tích. Lần này chỉ ít đã lấy của hắn nửa cái mạng...

Sau đó ta mới ngộ ra, ngoại công đã vô tình hoặc chủ ý lừa ta. Thứ được đó tính thủy, ta mệnh mộc uống vào chỉ bị kích ứng nhẹ, độc không phát ra mà chỉ gây đau bụng một hồi nhưng đối với Hàn Lăng Nhiên tính hỏa lại khác, đó chẳng khác nào một nhát dao chí mạng...

Hắn còn sống, thực sự phải khiến ta cảm tạ trời đất...

Khi ta đến trường thi đầu tuyển chọn phò mã, ăn mặc trang điểm lộng lẫy nhưng cõi lòng trống rỗng, ta trước sau cũng là phụ hắn rồi. Có lẽ từ sau này hắn sẽ ghét và không muốn gặp ta...

Thế cũng tốt, hắn không nên cùng ta bước trên con đường chông gai và đầy cạm bẫy này...

Nhưng ta vẫn không ngờ, ở phút cuối Hàn Lăng Nhiên vẫn xuất hiện, một ngựa một trường đao đánh bại đồng loạt các đối thủ, gây ra một trận ngạc nhiên kinh thiên động địa cho tất cả mọi người...

Hắn lúc đó gương mặt còn tái nhợt, thân thể còn run run nhưng thần thái khí phách lại hoàn toàn khác... Không còn phải là gã thiếu niên khờ, hắn xuất hiện trong một bộ y bào sạch sẽ đẹp đẽ tới màu, mái tóc búi gọn gàng giống như những kẻ xuất thân vương giả khác... Và đặc biệt là ánh mắt, từ lúc quyết đấu cho đến lúc được tuyên bố thắng cuộc vẫn vô cùng u lạnh. Một đôi mắt sắc lạnh đến khôn cùng, một con người mà ta chưa từng gặp...

Thế sự ngày hôm đó đã hoàn toàn thay đổi.

Một Hàn Lăng Nhiên ta chưa hề quen biết bình thân bước lên khán đài chỗ ta, sau khi phép tắc hành lễ với lão hồ ly trong sự kinh ngạc còn chưa dứt của mọi người, hắn chủ động nói, âm điệu rét buốt và cái nhìn liếc qua ta sắc bén hơn đao quang kiếm ảnh:

- Thiên Đế bệ hạ, thần rất vinh hạnh có thể sánh đôi cùng trưởng công chúa, xin người ban hôn ước!

Lão hồ ly ánh mắt thâm sâu đầy nghi hoặc, lão cũng như tất cả chúng tiên đều không thể ngờ... Tuy nhiên trước sự có mặt của chúng thần và cả các khách quý từ Atula giới, Yêu giới... lão đành ban xuống một bản hôn ước...

Hàn Lăng Nhiên đứng trước mặt ta, không còn nhìn ra một chút nhu tình nào sót lại, hắn hoàn toàn lột xác... Trong lúc ta còn chăm chăm nhìn hắn, hắn đã điềm chỉ vào xong.

Ánh mắt xoáy sâu vào ta, đôi môi khẽ cong lên, thâm độc nhắc nhở:

- Trưởng công chúa, đến lượt nàng rồi...

- Người... người là Hàn Lăng Nhiên sao? – Ta lúc đó không thể làm gì hơn ngoài một câu nói run rẩy.

- Ta chính là Hàn Lăng Nhiên, hôm qua ta còn hứa với công chúa lời gì, đương nhiên hôm nay ta không quên và giữ lời...

Ta ngây người, hắn tự ý nâng lên bàn tay của ta, trầm giọng nói:

- Công chúa có lẽ quá xúc động rồi chăng? Để ta giúp nàng...

Nói rồi cường ép bàn tay ta ấn vào mực đỏ, in lên cuốn giấy hôn ước... Hắn nở một nụ cười khắc nghiệt, thông thả cắt cuộn giấy vào người, thân nhiên cáo lui để lại cho ta một sự kinh hoàng uy hiếp...

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 15

Tiếng lão chúa đảo hồ đồ cắt ngang dòng suy tưởng của ta. Lão vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon không ngừng:

- Công chúa, quả nhiên ngon hơn cách lão vẫn làm, hay là làm cho ta một ít làm quà về đi...
- Được... – Ta tỏ ra bình thản cười nói – Ta không những làm giúp lão, còn viết lại công thức cho lão...
- Lúc này ở bên Linh Thiên cung, nhị công chúa cũng làm nhiều món ngon, nhưng lão ăn cũng không thích bằng một thứ mứt này! – Lão hào hứng nói.

Nếu lão không phải là một ông già nổi tiếng vô tư thì ta đã cho rằng lão cũng biết nịnh nọt trước mặt, nói xấu sau lưng.

- Nhưng mà trưởng công chúa, tại sao người không dùng bữa cùng họ, dẫu sao cũng là người một nhà?
- Đúng vậy... – Ta trong lòng không vui về gì những vẫn âm ngoan cười – Hôm nay ta hơi mệt nên dậy trễ, vậy lát nữa chúng ta đem mứt này qua chỗ họ chẳng?

Lão già hồ hồ cùng ta mang mứt đến Linh Thiên cung. Đôi lúc ta cảm thấy mình như một con nhím cố phản kháng lại để bảo vệ bản thân, nhưng nếu ta không làm một con nhím thì ta cũng không biết phải làm gì để tồn tại. Rốt cuộc khi ta – một kẻ không được chào đón xuất hiện, thái độ của họ sẽ thế nào? Ta biết trước mặt người ngoài, Bích Song thái hậu và Hàn Lăng Nhiên đều thích giữ thể diện, chưa kể hân mới đăng vị, cần phải trưng ra sự ổn định của Thiên Giới và mối quan hệ hòa thuận giữa những kẻ ít nhiều là “người nhà”.

Linh Thiên Cung nằm phía Tây, buổi hoàng hôn có thể đón nhận đủ nắng chiều, tựa như một viên ngọc lấp lánh huyền hoặc. Đó chính là món quà mà lão hồ ly tặng Bích Song thái hậu khi bà ta trở về đây, trong khi mẫu thân ta từng phải ở một nơi cô quạnh đạm bạc...

Từ lúc hài tử đăng vị, thái hậu xem chừng càng có cơ hội phô trương trang trí thêm cung điện, ngày càng trang trọng hơn, đúng với vị trí của bà ta bây giờ...

Từ cổng Linh Thiên cung đến đại sảnh phải đi qua một vườn hoa rộng, khi ta và lão già Huyền Tích dạo chủ băng qua dãy hành lang, chợt nghe thấy một thanh âm yêu kiều thốt lên, âm điệu còn mang sắc thái bất ngờ vội vã:

“A! Biểu ca!”

Thanh âm lạnh lẽo đó không phải của Hương Nguyệt thì còn ai. Ta bất giác xoay đầu qua...

Phía bên phải hành lang, một góc vườn đẹp đẽ cây cỏ tươi mới mơn mớn, những bụi cây cảnh hay hoa cỏ chỉ cao nửa thân người, không che được bóng dáng hai kẻ đứng đó ôm nhau... Hàn Hương Nguyệt một thân xiêm y mỏng manh mềm mại và bên vai trễ nải, nép chặt vào lồng ngực của Hàn Lăng Nhiên.

Hàn Lăng Nhiên và ả đang ôm ấp âu yếm giữa chốn này? Thực lãng mạn, thật thâm tình...

Ta nhìn về phía họ, bất giác ánh mắt không dời đi được. Hương Nguyệt chưa phát hiện ra người lạ, vẫn giấu gương mặt trong lòng hân. Duy chỉ có hân là hai tay tạm buông khỏi vai nàng, vừa vận quay đầu về phía này nhìn. Ánh mắt chúng ta giao nhau, thoạt trông cũng là hai ánh mắt băng lãnh...

Ta giống như thói quen đã tập từ năm vạn năm nay, dù hân cùng ả thân thiết quanh quẩn đến đâu vẫn làm ra một bộ mặt bình thản... Bản thân ta cũng từng cho mọi chuyện giữa ta và hân để kết thúc, tất cả chỉ là dĩ vãng nên những chuyện này tốt nhất là không để tâm...

Nhưng, sâu tận trong con tim lúc này, lại nghe thấy mơ hồ âm thanh vỡ vụn và cảm giác đau nhức...

Không thể nào...

Chẳng qua là chút cảm giác không cam tâm khi bàn tay kia của hân, thân thể kia của hân đem qua vừa xâm phạm lấy ta, coi ta như công cụ để cá nước thân mật mua vui, qua ngày hôm nay lại có thể ôm ấp vỗ về Hàn Hương Nguyệt. Mặt trời còn chưa lặn, bọn họ thân nhiên âu yếm bên ngoài vườn, đủ biết thâm tình đến đâu.

Một chút mất mặt cũng không thể, ta bao giờ lại cho phép mình thua cuộc? Dù hân có ôm người đàn bà nào, có làm những việc kinh tởm nhục nhã ta đến đâu, trên đoạn đường dài này ta vẫn phải đứng vững và ngẩng cao đầu... Phải như vậy không?

Ta đi dời ánh mắt, gương mặt cứng ngắc không biểu cảm. Vừa lúc đó Hàn Hương Nguyệt phát hiện ra, thẹn thùng rời khỏi lồng ngực hân, hai má nhuộm hồng, gương mặt dần dần cúi xuống. Lão đảo chủ hồ đồ vô tình là người lên tiếng trước:

- Thiên Đế bệ hạ, nhị công chúa! – Lão vui vẻ nói – Lão thần và trưởng công chúa mang đến mứt táo mới làm để dâng lên Thái hậu và ngài!

Hàn Lăng Nhiên còn chưa nói gì, ánh mắt thâm trầm... Hương Nguyệt kia lại thay hân kinh hãi thốt lên:

- Cái đó... mứt táo... không được đâu! – giọng nàng ta như oanh yến, bộ dạng rất chân thật hồn nhiên – Cái đó... chẳng phải sẽ khiến biểu ca dị ứng sao? Thái hậu cũng ghét chúng... tỷ tỷ cũng biết vậy sao còn mang đến?

- Ô vậy sao? – Lão già hồ đồ đó hoàn toàn ngạc nhiên – Mứt trái cây cũng có thể gây dị ứng?

- Là ta sơ suất quên rồi. – Ta lạnh nhạt đáp – Nhưng đầu sao cũng đến rồi, vẫn là nên vào thỉnh an thái hậu một câu.

Ta định tiếp tục bước đi, Hàn Lăng Nhiên lại lên tiếng, hẳn muốn ngăn cản ta xuất hiện trước mặt mẫu thân hẳn, dường như đến âm điệu đuôi khéo ta đi cũng hàm chứa sâu trong đó một sự chán ghét:

- Mẫu hậu vừa không khỏe trong người nên đã đi nghỉ sớm, trường công chúa nên để dịp khác thì hơn!

Ta nén mọi cảm xúc, trang nhã thi lễ trước hẳn rồi xoay người bỏ về, lão già Huyền Tích đảo cũng trở về dịch quán...

Về đến Vân Đài cung, buổi tối tắm rửa xong ngồi một mình chải tóc, trong đầu lại lớn vồn lên hình ảnh hẳn ôm Hàn Hương Nguyệt yêu kiều trong lòng, nhất thời cổ họng thấy vị chua chát. Rõ ràng hẳn không phải kẻ năm vạn năm trước của ta, không còn phải là giai thoại công chúa là gã khờ, giờ đây hẳn là một vị Thiên Đế bề ngoài oai phong uy vũ, bên trong thâm hiểm khó lường, rất phù hợp với một mỹ nhân mỏng manh như cảnh liễu Hàn Hương Nguyệt, còn ta xác thực là một mỹ nữ nghiệt phản diện...

Hương mứt táo quanh quẩn trong phòng. Một giỏ mứt lớn như vậy ta ăn không hết... Nhất thời lại nghĩ đến mẫu thân, người đã truyền dạy cho ta cách làm chúng, sống mũi thấy cay cay...

Mẫu thân từng nói với ta trước khi người đột ngột qua đời: Dù bất cứ giá nào cũng phải đường hoàng mà sống, cho dù kết hôn với một nam tử uy quyền hay chỉ là một kẻ bình dị thì cũng phải có tự do, phải sống thanh thản hạnh phúc... Đừng bao giờ rơi vào con đường như bà, đừng bao giờ cố chấp yêu một người đàn ông không yêu thương mình... Đừng nghĩ rằng cùng lúc có thể bảo vệ người đàn ông đó và cả gia tộc... Đã là tình yêu, không nên đứng giữa oán hận và ràng buộc...

Mẫu thân ta đã như vậy, làm một người phụ nữ hi sinh, làm một tấm bia chắn giữa lão hồ ly và Bạch Hồ tộc chỉ để bảo vệ cả hai phía. Người từng hết lòng vì lão hồ ly, nhưng cuối đời không nhận được của lão dù chỉ là một cái quay đầu nhìn...

...

...

Ta xách giỏ mứt lên, đột nhiên muốn đem nó đến lăng mộ mẫu thân. Á Lục Tranh cùng cung nữ bên ngoài bèn đến ngăn cản.

- Nương nương, Thiên Đế bệ hạ đã có lệnh, người không nên tự ý rời khỏi Vân Đài cung.

- Hẳn bảo ta được ở chỗ nào, không được ở chỗ nào, được xuất hiện ở đâu, không được xuất hiện ở đâu sao? – Ta khắc nghiệt nói, nhớ đến lúc chiều hẳn chủ ý không muốn cho ta gặp mặt mẫu thân hẳn, chưa kể đến việc giờ đây tự do tối thiểu bị tước mất, ngay cả đến thăm viếng mẫu thân cũng không thể sao... – Các người không vốn không đủ bản lĩnh ngăn cản ta, nếu muốn ngăn cản thì bảo hẳn tự đến mà ngăn cản đi!

Ta tự khí trong tay thành chưởng lực, mục đích để thị uy chúng. Hai cung nữ phía sau Lục Tranh đã sợ sệt lùi lại. Á này vẫn ngoan cố đánh thép chưa chịu lui đi...

Ta biết ngày hôm nay Hàn Lăng Nhiên còn bận vui vẻ đoàn viên bên mẫu hậu và Hương Nguyệt nên chắc chắn không xuất hiện. Còn nhất định phải đến lăng mộ mẫu thân, lẽ nào lại không đối phó nổi đám tỷ nữ này...

- Nương nương nhất định muốn nô tỳ đến bẩm báo để Thiên Đế bệ hạ đến đây mới vừa ý sao?

- Trước lúc người chạy đến bẩm báo cho hẳn đến đây, ta chẳng nhẽ lại không rời khỏi nội Vân Đài cung sao?

Ta nói rồi lập tức xuống tay, tuy không định hao tổn thêm pháp lực giết chúng nhưng cũng đủ khiến chúng vĩnh viễn không bò dậy nổi. Á Lục Tranh pháp lực nhỉnh hơn hai cung nữ kia nhiều, xem ra sau này còn lết đi được...

Hàn Lăng Nhiên có thể sẽ phẫn nộ, nhưng nhất thời ta không muốn quan tâm, bản thân ta hôm nay đã muốn nổi điên rồi...

Ta nhất định phải đến lăng mộ mẫu thân, dù không biết chắc rằng có tồn tại cõi niết bàn để người từ đó trông xuống thấy ta hay không...

Lăng mộ người ở rất xa, ta bay với tốc độ nhanh nhất... Trước đây nó đặt gần lãnh địa Bạch Hồ tộc, song sau này ta đã chủ ý dời nó đến một nơi thanh tịnh xa xôi khác, nằm dưới một khe suối, nơi bên bờ mọc đầy những đóa hoa tím mà mẫu thân yêu thích nhất.

Sau khi mẫu thân chết một thời gian thì Thiên Giới không còn ai nhớ đến bà, thậm chí nhiều kẻ còn giống như chưa từng biết một người phụ nữ từng làm Thiên hậu mặt mũi đáng vóc ra sao... Cho nên sau này, ngày giỗ mẫu thân chỉ làm tượng trưng trong Bạch Hồ tộc, nơi đó cũng đặt một bài vị giả của người, ai quan tâm thì có thể đến viếng. Còn lăng mộ thật này, chỉ có số rất ít người trong tộc biết... Nhưng đã chính thức đặt chân đến thì chỉ có ngoại công đến thăm vài ba lần và Giao Long đôi lúc có lên đi theo sau ta...

Lăng mộ này không quá lớn, có một tế đường và một mật thất phía sau. Mật thất là nơi ta cất trữ những di vật cũ của mẫu thân...

Tế đường ngoài việc đặt bài vị thì còn có một bức tượng điêu khắc chân dung mẫu thân vô cùng sống động theo tỷ lệ thực. Khác với con người, thần tiên

chết đi thì tan thành tro bụi, hồn tiêu phách tán không còn lưu lại chút gì... Cho nên trong mộ không có di hài, chỉ có bài vị...

Bức tượng này, không nói đến sự tinh tế và sắc sảo dễ dàng nhận ra, nó còn chân thực đến mức khi chạm vào còn có cảm giác mềm mại và ấm áp như thân nhiệt người thật vậy...

Ngay cả nụ cười dịu dàng trên môi tượng cũng rất giống, thần thái so với mẫu thân không hề sai khác...

Khắp Thiên giới không có một người nào có thể khắc tượng điêu luyện đến trình độ này - trình độ của Giao Long...

Đúng vậy, Giao Long chính là kẻ làm ra bức tượng này cho ta. Ta không biết y đã dùng chất liệu gì, loại thạch nhũ hay đất sét gì trộn lại rồi điêu khắc ra một tác phẩm tinh tế ảo diệu như vậy. Riêng về điểm này, ta hoàn toàn khách quan ghi nhận khả năng của y.

Chỉ có điều, tuy y là người đề xướng ra ý định sẽ khắc cho ta một bức tượng tuyệt tác để tưởng nhớ mẫu thân nhưng dĩ nhiên có kèm theo điều kiện... Một điều kiện kinh tởm... Đó là chủ động ôm hôn y...

Ta thoạt đầu cự tuyệt, nhưng y vẫn điêu khắc ra bức tượng rồi đem đến. Khi ta trong cơn xúc động vì nhìn thấy hình ảnh chân thật của mẫu thân, y liền cầm dao lên, âm hiểm hỏi ta rằng muốn giữ bức tượng lại hay là để y đập nó đi... Đương nhiên muốn giữ lại, phải đáp ứng điều kiện...

...

...

Ta cũng mang đến một ấm trà nhỏ, đem bày mứt và trà dưới bức tượng mẫu thân. Ngồi bệt xuống, dựa người vào bức tượng, muốn tự lừa mình tìm chút cảm giác ấm áp...

Ta trước mặt mẫu thân không bao giờ giấu điểm giả tạo, vì thế hôm nay cũng đem hết những phiền muộn và mệt mỏi nói cho người nghe...

- Mẫu thân, nếu như bây giờ con xao động một chút, yếu đuối một chút, liệu con có lại rơi vào con đường của người... - Ta sau cùng tự nâng chén trà, chậm rãi nói...

- Không đâu mẫu thân, con thực sự đã không còn yêu Hàn Lăng Nhiên...

Ta ngủ quên dưới tượng mẫu thân...

Không biết trôi qua bao lâu... đêm cứ như vậy mà xuống... Dưới hầm này càng lạnh, bất giác ta run run co lại thân mình. Ngay sau đó bỗng nhiên cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm lấy mình...

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, ta nghĩ đó là mẫu thân, song lại nghi hoặc vì cánh tay mẫu thân vốn mềm mại mỏng manh, không to dài và rắn rỏi như vậy...

Một bàn tay khác vươn đến chạm vào mặt ta, mang đến một cảm giác ròn rợn quen thuộc trong quá khứ gọi lại, ta bèn choàng tỉnh, mở to đôi mắt...

Đây không phải là giấc mơ sao?

Ta ngửa đầu lên nhìn cho kỹ gương mặt y, hoảng loạn khi thấy... y chính là Giao Long bằng xương bằng thịt, không hề sai khác.

Không thể nào!

So với hôm trước thấy qua làn nước, lần này chân thực vô cùng... Thần thái y bây giờ đã khác hơn trước rất nhiều, sắc mặt tươi tắn hơn... Sau hơn một vạn năm biến mất, y một lần nữa xuất hiện trong sự kinh hoàng của ta, chung quy dung mạo và khí chất bí ẩn đó chưa hề thay đổi... Chẳng lẽ nơi y trú ẩn không phải là một hang động xa xôi nào mà chính là ngay cạnh hầm mộ này?!

Những lọn tóc màu bạc che khuất một phần gương mặt, tuy nhiên không thể giấu hết nụ cười mỉm đắc ý của y lúc này, một nụ cười đầy chế giễu...

Mới giật mình sợ hãi khi thấy mình còn ngồi trong lòng y thì đã trực tiếp cảm giác được bàn tay y trên người mình bắt đầu di chuyển, ánh mắt giống như muốn tỉ mỉ khám xét ta sau hơn một vạn năm có gì thay đổi... Ta vùng ra khỏi y, nhìn y một cách chán ghét oán hận và đề phòng.

- Không ngờ được phải không? - Y lúc này mới lên tiếng, phong thái vẫn rất ung dung, con ngươi màu xanh nhạt như làn nước. - Cũng định mấy ngày nữa khỏe hơn đến chỗ ngươi, nhưng ngươi đã tự tìm đến rồi.

Ta còn chưa hết kinh hãi, đến một lời cũng chưa nói được. Hôm trước y còn suýt mất mạng, hôm nay thần sắc đã khá đến thế, rốt cuộc y luyện thứ ma công gì...

Ta đành cố cẩn thận đánh giá y. Y chưa đứng dậy, chưa xác định được rõ tình trạng hồi phục của y ra sao. Giao Long đưa lên miệng một miếng mứt chậm rãi nhấm nháp, đó cũng là miếng mứt cuối cùng... Y đã ăn hết cả giỏ mứt ta mang đến...

- Ta chưa từng được ăn thứ mĩ vị này... - Giọng y khàn khàn, càng phía sau càng nồng đậm sự so đo nghi kỵ - Hàn Lăng Nhiên từng được ném rồi sao? Không chỉ bánh mứt, mọi thứ đẹp đẽ nhất của ngươi cũng vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16

Ta không trả lời y, trong lòng phán đoán về mục đích thực sự của y. Y quay lại đơn thuần chỉ vì trả thù ta hay một lần nữa ôm tham vọng khuấy đảo lục giới? Cho dù bây giờ pháp lực của y chưa hồi phục nhưng ta không dám chắc sẽ giết được y, chưa kể đến độc chất của y còn trong người ta...

Giao Long chậm rãi đứng lên tiến về phía ta, trông không giống một kẻ đã bị trọng thương. Hồi phục nhanh như vậy, thực là một con quái vật...

Ta cũng sẵn sàng để công kích nếu cần thiết...

Dừng trước mặt ta chừng năm bước, Giao Long lấy tay vuốt gọn mái tóc, hai con mắt xoáy sâu vào ta, giọng y chuyển sang chế giễu nói:

- Nhìn ngươi như vậy, xem ra bấy lâu cũng không thanh thản thoải mái gì? Để ta đoán xem... oán hận năm vạn năm với Hàn Lăng Nhiên cũng không cách nào giải được ư? Đúng vậy, cũng giống như dung mạo thật của ngươi, vĩnh viễn không thể hồi phục...

Nói rồi y vươn ngón tay ra, từ đầu ngón tay tản ra một luồng chưởng khí màu xám bạc... Một bên mặt của ta đột nhiên đau nhức, như thể chiếc váy rồng của y đang phản ứng... Ngay sau đó, lớp da giả bị xé rách, váy rồng bung ra rồi bay vào lòng bàn tay y. Gương mặt ta trở nên ghê tởm như cũ...

- Chỉ có ta mới nhìn thấy gương mặt thật của ngươi, chỉ có ta mới khiến ngươi có một dung mạo đẹp để mà đường hoàng bước ra ngoài gặp người, lẽ ra chúng ta đã có thể là đồng minh vĩnh viễn...

Thì ra là vậy, y đang muốn kể công sao? Y cảm thấy ta đã đối xử với y bội bạc sao? Ai đã dạy cho ta nhẫn tâm, ai dạy cho ta phải phản bội và lợi dụng? Chính y cũng luôn lợi dụng ta, cái gì mà đồng minh vĩnh viễn? Chỉ vì nước mắt của ta năm đó hóa giải phong ấn được cho y, cho nên đối với y, ta là một con mồi đặc biệt... Nếu ta cam tâm tình nguyện hiến thân cho y, y sẽ đạt được sức mạnh tối thượng...

Ta cười lớn một tràng, sau cùng nhìn y không nao núng nói:

- Ngươi hối hận sao? Vậy thì cứ cầm lại miếng váy đó đi... Năm đó ta còn niên thiếu, cho rằng gặp người khác với một dung mạo xấu xí thì sẽ là nỗi đau khổ nhục nhã, nhưng giờ tất cả cũng không quan trọng nữa rồi... Bản thân ta còn không đủ ghê tởm sao?

Ta cứ nghĩ như vậy sẽ chọc tức được Giao Long, nào ngờ y lần này giữ được bình tĩnh, khoe môi khẽ mỉm cười, bình thản nói:

- Váy đã bứt ra khỏi thân thì làm sao có thể gắn lại? Ta chỉ định đổi cho ngươi một miếng váy khác tốt hơn...

Ta có phản ứng người, giây lát sau lại nhìn y nghi hoặc. Ánh mắt y hiện lên một tia sáng phức tạp, thờ dãi một hơi rồi nói:

- Nghĩ thế nào cũng được, nếu muốn giết ngươi báo thù, lúc này ta đã ra tay... Chuyện hơn một vạn năm trước, chung quy cũng là nghiệp chướng của ta, vì chính ta đã giúp ngươi thành như vậy, và cũng vì ta đã chủ quan...

Y có thể bỏ qua sao, ta còn nhớ ánh mắt phẫn nộ kinh hoàng của y lúc ta hạ sát y, rồi còn ánh mắt thù hận của y mấy hôm trước, tại sao lúc này lại như muốn thỏa hiệp?

- Tuyệt Lạc, tuy ta vô cùng oán hận ngươi phản lại giao ước, vô cùng căm phẫn khi Hàn Lăng Nhiên kia nhân cơ hội chiếm đoạt ngươi, nhưng ta cũng vừa mới ngộ ra một điều thật tốt...

- Điều gì? Dừng vòng vo nữa, ngươi muốn gì? – Ta băng lãnh nói.

- Thật ra ngươi bây giờ so với lần đầu tiên gặp ta năm vạn năm trước, bản chất thật sự bên trong vẫn không hề thay đổi... dù bên ngoài ngươi gai góc và cứng rắn đến đâu, ngươi vĩnh viễn là một đứa trẻ yếu đuối và bị tổn thương...

Giống như có một mũi tên chí mạng xuyên qua tim ta, lời y nói khiến ta chao đảo... Đó là sự thật mà ta luôn muốn phủ nhận, sâu thẳm bên trong tim ta chưa từng hết tổn thương...

- Dừng loạn ngôn, ngươi cho mình là ai mà dám phán xét ta? – Ta nghiêng răng đáp trả.

- Ngươi vẫn có thể khóc dưới tượng mẫu thân, lúc buồn luôn thích nép mình vào một góc cô độc, và còn... lúc này khi ta nói dối váy rồng cho ngươi, thoát đầu ngươi vì bất ngờ mà xao động đúng không? Ngươi thực sự khao khát chân tình, nhưng lại không dám tiếp nhận vì sợ tổn thương...

- Im đi! – Ta lớn tiếng hét lên – Dừng mê hoặc ta vì những lời nói đó giống như năm vạn năm trước ngươi từng dụ dỗ ta... Dù ngươi đưa ra cái giá nào,

cũng không bao giờ có sự thỏa hiệp lần nữa.

Thấy ta triệu hồi pháp bảo trên tay, Giao Long vẫn không hề nao núng, ngược lại vẫn đông dài nói:

- Tuyết Lạc, ngươi thử nói xem... Trong lòng ngươi bây giờ, giữa việc hạ bệ Hàn Lăng Nhiên và giết ta, chuyện gì ngươi lưu tâm hơn? Cho dù ngươi trả lời là giết ta là việc khiến ngươi hao tổn tâm trí hơn, thì ta cũng thấy vui lòng, bởi chỉ ít, trong lòng ngươi, cân lượng của ta so với hắn nhiều hơn...

- Thật nực cười... - Ta nói. - Tất cả đều vì con đường tương lai của ta...

- Tuyết Lạc, để ta nói cho ngươi biết, một mình ngươi lúc này không thể đấu lại ta hay Hàn Lăng Nhiên, ngươi chỉ có thể lựa chọn đứng về phía một kẻ để tiêu diệt một kẻ... - Giao Long thâm hiểm đặt ra lý lẽ và thỏa thuận - Tuyết Lạc, nếu như ngươi một lần nữa chọn ta, ta có thể đem đến cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn. Ta có thể đặt cả thiên hạ này dưới chân ngươi, cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn... - Nói rồi đôi mắt y đột nhiên biến chuyển, ánh nhìn tựa như làn khói mỏng lan tỏa quanh lấy ta, âm điệu cũng có vẻ ôn hòa hơn - Kể cả thứ mà thâm tâm ngươi mong đợi nhất... chân tình!

Dễ dàng nói ra như vậy, chân tình là cái gì, một kẻ âm ngoan như y lại có thể biết sao? Chân tình là thứ ta thực sự khao khát sao? Y dựa vào đâu có thể cho rằng như vậy, dựa vào đâu có thể mù mịt ta?

Y vươn ra cánh tay, lòng bàn tay hướng ta mở ra chờ đợi, thanh âm vẫn tiếp tục đầy mị hoặc:

- Lại đây với ta, dù có xuống địa ngục, ta cũng sẽ đi cùng ngươi...

Thấy ta không tiến lại, làn ánh mắt mềm mỏng dần đặc quánh lại, gương mặt y từ thâm trầm cũng chuyển sang tỉnh vì sắc sảo, cười nhạt nói:

- Cho dù ngươi không động tâm thì ta cũng nhắc lại cho ngươi nhớ, độc chất của ta còn ở trong cơ thể ngươi, nếu không thỏa hiệp với ta, ngươi không có cách cứu chữa. Cả hai chúng ta còn có thể khai thác giá trị của nhau, còn có thể tiếp tục chung đường. Ta sẽ đem đến cho ngươi sức mạnh vô song, còn có thể dạy cho ngươi biết cách chữa khỏi những tổn thương trong lòng một cách triệt để...

Lời đề nghị của y nghe quả thực hấp dẫn, nhưng trên đời không có chuyện đơn giản như vậy... Nhưng thực sự cái mà ta cần quan tâm nhiều nhất, chính là thứ độc kì bí y đã hạ, hơn một vạn năm qua chưa từng trị triệt để...

- Nghe cũng tốt! - Ta ngẩng cao đầu nói - Cái giá mà ngươi đưa ra là gì?

Ta thẳng thắn hỏi, hoàn toàn khác năm vạn năm trước...

Năm vạn năm trước, Giao Long thoát khỏi phong ấn, đem đến trước mặt ta những lời dụ dỗ hấp dẫn, cũng đánh trúng điểm yếu là cõi lòng đang phần uất, đau đớn và tuyệt vọng của ta...

Y nói, có thể dạy cho ta tất cả, từ pháp lực, dùng âm mưu, vạch ra tiền đồ... giúp ta có thể ngẩng cao đầu hạ gục Hàn Lăng Nhiên... Kể cả dung nhan mà ta biết rằng đã vĩnh viễn không thể cứu chữa, y nói cũng có thể khiến ta có gương mặt đẹp trở lại...

Ta lúc đó bị mê hoặc, trong lòng ta, nhất thời đó là tất cả những gì ta muốn... thậm chí còn nghĩ rằng Giao Long có thể là chiếc phao cứu mạng...

Nhưng y đã nói ra cái giá ta cần báo đáp hắn... Đem đến cho ta sự thất vọng, sợ hãi, kinh tởm và lo âu... Song những thứ mà ta khao khát lại mạnh mẽ hơn, cuối cùng ta đã gật đầu đồng ý... Cho đến một ngày ta tuyệt tình tàn nhẫn như y, ta đã không ngần ngại bội ước...

Lần này thì khác, ta sẽ không đặt hi vọng, chính vì vậy mà muốn nghe cái giá trước...

Giao Long cười vô cùng đẹp đẽ, khắp người tản ra một luồng khí nhu hòa như nước:

- Cái giá... không gì cả!

- Không gì cả? Ngươi không cần điều kiện kèm theo?

- Đúng vậy, lần này không lấy của ngươi cái gì. Ngươi không thích ta đụng chạm, ta sẽ không tùy ý đụng chạm. Nếu giành được quyền lực, ngươi sẽ làm Thiên Đế. Nếu muốn chinh phạt lục giới, sau này cũng để ngươi làm bá chủ... Cứ coi như là hợp tác sòng phẳng...

Giao Long, y dù tự tin mình là một kẻ nham hiểm thì cũng đừng coi ta là một đứa trẻ lên ba như vậy. Ta cười lớn, lắc đầu nói, tỏ ra đây là một chuyện nực cười:

- Hợp tác sòng phẳng? Rõ ràng như ngươi nói, thì ngươi không được lợi lộc gì...

- Đúng vậy... - Giao Long ẩn ý khó hiểu nói - Đúng là ta từng dạy ngươi, muốn đạt được thứ mình khao khát thì phải bỏ ra một cái giá nào đó. Ta cũng vậy thôi, ta vừa nhận ra thứ mình thực sự muốn, cho nên trước mắt giống như chịu thiệt một chút vậy.

- Đó là thứ gì?

- Thứ đó, bây giờ ngươi cũng không thể cho ta, bởi ngươi cũng không thể nhìn thấy. Chung quy ta cần một câu trả lời, ngươi có muốn hợp tác với ta?

Năm vạn năm qua, trợ thủ nào của ta cũng không thể làm việc gọn gàng như y, quả thực nếu y không muốn trả thù hay đòi nợ ta thì y vẫn còn giá trị lợi dụng. Sau một hồi nghĩ ngợi, ta cho rằng có thể cân nhắc...

- Người có thể cứu ngoại công ta? Có thể đem ta rời khỏi đây chăng?

- Có thể, chỉ mấy ngày nữa ta sẽ hoàn toàn hồi phục...

- Vậy được, ta đồng ý cùng người liên thủ một lần nữa... chỉ cần người không làm ta khó chịu hay ghê tởm, ta cũng sẽ không đối phó với người...

Giao Long mỉm cười sáng lạn và đẹp đẽ... Ta mang ánh mắt bình thản hờ hững nhưng trong lòng thâm nghĩ, một ngày nào đó nếu y không còn giá trị lợi dụng, tất yếu cũng phải trừ bỏ y. Trước đó cần giải được độc được và tìm ra điểm yếu của y. Mà có lẽ y cũng vậy, hiện tại hẳn là y đang âm mưu điều gì đó mới chịu thiệt trước như vậy. Khi y đã đạt được thứ y muốn, có lẽ ta cũng không hơn một con tốt vô dụng...

Y bước đến gần sát ta, trước đó tỏ ra từ tốn nói:

- Dung nhan của người... dù sao cũng cần chỉnh lại...

Ta tuy đứng yên để y giúp ta đặt lên đó một mảnh vải rỗng rỗng mới nhưng vẫn âm thầm cảnh giác việc y có ý đồ lợi dụng...

Về ngoài của ta lại khôi phục. Hình bóng đang in trong đôi đồng tử của y là gương mặt điềm lệ băng giá...

Giao Long đang mỉm cười, nhưng bỗng nụ cười trên môi đông cứng rồi biến mất, y nhíu mày tỏ vẻ đau đớn khó chịu, trong chớp mắt thân thể cao lớn rơi xuống dựa vào người ta. Ta toan đẩy y ra, thoát đầu cho rằng y lại lợi dụng...

Nhưng kinh mạch của y hỗn loạn, hơi thở đứt quãng gấp gáp, sắc mặt lại càng tái nhợt...

Ta đứng trên cao nhìn xuống Giao Long vật vã, trong đầu loáng thoáng liên tưởng đến hình ảnh tương tự – Hàn Lăng Nhiên năm đó trúng độc do ta hại mà khốn khổ suốt mất mạng, còn ta ban đầu cũng cho là hấn cố tình tranh thủ lòng thương hại...

- Người làm sao vậy? – Cuối cùng cũng không tự giác nhìn y mà hỏi một lời.

- Thân thể chưa khỏe đã luyện công... cho nên bây giờ kinh mạch đảo loạn một chút... – Giao Long run rẩy nói – Giúp ta điều khí... lập tức không sao...

Ta còn đứng đó chần chừ, Giao Long lại gắng gượng nói:

- Tuyệt Lạc... dù như này cũng không tranh thủ giết ta được đâu... chỉ có thể hợp tác...

Ta lại phía trước y, giúp y điều khí từ thái dương... Sắc mặt y cũng dần ổn định hơn...

Giao Long từ từ mở mắt, giọng khàn khàn còn mang vẻ yếu ớt nói:

- Ta trú ở thạch động bên phải hầm mộ này... diu ta qua đó, ta qua một đêm liền không sao... ngày mai có thể giúp người cứu ngoại công...

Ta miễn cưỡng diu y đứng dậy. Thân thể y thoát trông không quá cường hãn nhưng lại nặng đến vậy, mỗi bước diu y đều đi vô cùng chật vật. Nếu không phải y lúc này suy yếu, thân thể một chút sức lực cũng không có, như bao cát vô dụng bất động, hoàn toàn phải trông cậy vào ta thì ta đã cho rằng y đang cố tình lợi dụng ta.

Ta cũng vì mãi suy nghĩ mà hụt chân khi bước xuống bậc thềm thấp, chính vì vậy cả hai cùng ngã xuống, ta ngã lên thân thể y...

Loay hoay định đứng dậy, ta sực nhớ ra tại sao từ đầu không dùng pháp lực hỗ trợ? Thật hồ đồ...

Vốn định lập tức dùng pháp lực, nào ngờ còn chưa đứng lên vận khí, đã đột ngột thấy cánh cửa hầm mộ bật mở...

Thật chẳng ngờ đến, Hàn Lăng Nhiên có thể tìm đến đây. Theo sau hắn, có một người họ hàng Bạch Hổ tộc của ta, cũng là kẻ từng nghe đến chuyện ta dựng lăng mộ mới này.

- Thiên Đế bệ hạ, quả nhiên ở đây, hạ thần năm đó cũng chỉ nghe lảng máng công chúa có dựng lăng mộ ở khu này, không ngờ lại có thể chuẩn xác tìm thấy... – Già họ hàng đó giọng điệu xú nịnh nói – Thiên Đế bệ hạ, tìm được rồi, liệu có thể phục chức cho hạ thần?

Hàn Lăng Nhiên nhất thời vẫn yên lặng, ánh mắt đen kịt như địa ngục mười tám tầng nhìn về phía này, khắp người tản ra một luồng hung khí cường hãn đáng sợ. Phải đến khi kẻ kia nhắc đến câu thứ hai, ánh mắt đang cuộn cuộn của hắn mới tạm lắng xuống một chút, một lời lạnh ngắt nói:

- Được, mau về trước, ngày mai còn có thể đến Chính điện lãnh thưởng...

Chương 17: Chương 17

Ngon đước trong lãng mộ chiếu sáng làm bóng dáng cao lớn của Hàn Lăng Nhiên hắt ra in lên tường. Hắn này giờ không hề cử động, tuy nhiên hung khí ẩn sau đôi mắt hoàn toàn muốn áp bức người khác... Hắn siết chặt nắm tay, thanh âm giòn lạnh vang lên...

Gương mặt hắn lấm tấm mồ hôi, thánh bào không còn chuẩn mực sạch sẽ nghiêm chỉnh, giống như vừa trải qua một chặng đường dài mệt nhọc tìm kiếm. Tìm kiếm ta ư? Là sợ rằng ta sẽ bỏ trốn, hay là đến hồi tội ta khi đã đánh trọng thương người của hắn?

Ta cố duy trì bình tĩnh đứng dậy, mà Giao Long bên cạnh ta cũng đã vịn lấy tay ta chống đỡ người lên. In trong mắt Hàn Lăng Nhiên, cảnh này rõ mồn một. Ánh mắt hắn càng đục ngầu...

Hắn đã nhìn thấy Giao Long còn sống, liệu sẽ lập tức trừ khử y, triệt hạ mối liên kết của ta...?

Giao Long cũng dùng con mắt nheo lại đánh giá Hàn Lăng Nhiên, y tuy có vẻ suy yếu nhưng lại không hề nao núng, trái lại khỏe môi còn hơi cong lên, xem chừng có ý chọc tức Hàn Lăng Nhiên kia.

- Ô, Tân Thiên Đế, vì sao vội vã đến đây vậy? Đã nhiều năm không gặp, người xem chừng cũng không có gì mới mẻ... - Y lại mạnh mẽ hơn khiêu khích Hàn Lăng Nhiên - Một nữ nhân cũng không giữ được, tâm của nàng cũng không có được... có phải bây giờ thấy rất mất mặt không? Đã đến đây rồi thì để tiền bối đây nói cho người biết, ta lần này thực hiện giao ước với nàng, sẽ đem nàng đi...

Ta cảm thấy Giao Long hơn khích bác quá lời nhưng vẫn im lặng...

Sau cùng Hàn Lăng Nhiên cũng có ứng xử đáp lại, nhưng không phải hướng về Giao Long mà là nhìn về ta, ánh mắt bủa vây lấy, cay nghiệt nói:

- Vội vã đã thương tỷ nữ như vậy, cũng chỉ vì vội vã đến đây tư thông cùng hắn sao? - Hắn cười lạnh buốt, thái độ giống như đang khinh miệt ta vô cùng.

- Tư thông? Thiên đế lại có thể dùng lời lẽ này với bốn công chúa sao? Ta không phải loại dâm phụ vượt tường, và việc của ta Thiên Đế cũng không có tư cách quản. - Ta cảm thấy lời lẽ của hắn hoàn toàn quá đáng, hắn không phải phụ mẫu, cũng không phải huynh trưởng của ta, càng không có cơ nói vậy.

Ánh mắt hắn sắc hơn lưỡi gươm dao, hận ý ngập tràn, tựa như hận nỗi không thể xé xác hai kẻ trước mắt...

- Hàn Tuyệt Lạc, đừng khiêu khích bản đế. Mau qua đây theo ta, bằng không đừng trách ta trước linh vị mẫu thân người không cư xử đúng mực hay lưu tình... - Hắn hung hiểm đe dọa.

- Theo người? - Ta còn chưa trả lời nhưng Giao Long đã cười phá lên - Nàng đã xác nhận là theo ta rồi...

Lúc này Giao Long lại có thể đứng vững dậy, bộ dạng cũng không muốn khoan nhượng gì. Y vuốt tóc, làm dáng vẻ bình thản phong lưu:

- Có vẻ như Thiên Đế cao cao tại thượng cũng muốn cùng ta làm một trận phân định cao thấp rồi, trong này trước linh vị mẫu thân nàng không tiện, chỉ bằng ra ngoài kia rộng rãi đi...

Cả hai bọn họ phi thân ra phía ngoài. Hàn Lăng Nhiên lưu lại cho ta một ánh mắt, giống như báo trước một con sóng ngầm sẽ trở dậy thành một con đại hồng thủy sau đó.

Phía trước lãng mộ mẫu thân ta, bên bờ thác nước là một địa hình rộng lớn và khá phức tạp. Hàn Lăng Nhiên và Giao Long cùng đứng trên một mỏm đá, trừng mắt nhìn đối phương. Ta trong lòng nghi vấn, Giao Long đã có thể hồi phục rồi sao mà sẵn sàng quyết đấu với Hàn Lăng Nhiên? Nghĩ thêm một thoáng, ta gạt mình tự trách bản thân suốt hồ đồ. Chẳng hay hắn lĩnh cảm được có người đến, thậm chí là cảm giác được Hàn Lăng Nhiên đến mà vừa vận lừa ta, bày ra trước mắt Hàn Lăng Nhiên một màn này... Hàn Lăng Nhiên tại sao hôm nay cũng dễ dàng kích động như vậy...?

Ta chính là không hiểu một chút, mọi khi dù ta bất ngờ đi nước cờ nào, đánh lên hắn thâm hiểm đến đâu, hắn cũng không thể hiện thái độ kích động đến như vậy... Ta đành kết luận rằng do hắn cũng đánh giá cao Giao Long, cho rằng y còn sống sẽ là một kẻ nghịch phản đáng gờm nhất...

Hàn Lăng Nhiên rút ra thanh trường đao quen thuộc, lưỡi đao ngoài tàn ra luồng gió thì lần này do pháp lực của hắn đã gia tăng ở mức thượng thừa sau khi đăng cơ mà pháp khí cũng từ đó được hấp thu tinh hoa, nâng lên một tầm cao mới. Từ đỉnh cán đao cho đến đầu mũi đao đều được bao bọc bởi một luồng tinh quang lấp lánh...

Từ tay của Giao Long, làn sương khói xám bạc kết thành một thanh nhuyễn kiếm. Tương truyền nhiều vạn năm về trước y chưa tàu hỏa nhập ma, vẫn còn là một vị thượng thần - Bạch Yên Thần Quân của Thanh Long tộc đã rất nổi tiếng về dung mạo anh tuấn tao nhã cùng pháp bảo uyển chuyển linh

hoạt Ngân Sương Vĩ Ảnh Kiếm.

Có điều, Giao Long chắc rằng có thể đánh thắng Hàn Lăng Nhiên sao, không phải sức mạnh của y còn chưa hồi phục sao? Mà hai kẻ bọn họ có vẻ thực sự muốn sống mái một trận, nếu hôm nay buộc phải có một kẻ thương vong, vậy kết quả nào tốt cho ta hơn?

Nếu như Giao Long bị Hàn Lăng Nhiên kia hạ sát, ta bớt đi được một mối họa tiềm ẩn nào đó, chỉ có điều, sau đó lại tiếp nhận sự hành hạ của hắn, lại phải quay về cuộc sống của một vật tiêu khiển rẻ mạt cho hắn. Ở trên Thiên Giới cô lập này, ta rất khó có đường thoát... Ngược lại, nếu như Giao Long thắng, ta sau này có thể từ chối phó với y...

Nhưng nếu Hàn Lăng Nhiên chết trong trận quyết đấu này...

Nếu như hắn chết...

Ta thoáng qua một suy nghĩ, như vậy trận chiến giữa ta và hắn suốt năm vạn năm sẽ như thế mà đến hồi kết thúc sao? Dường như trong thâm tâm ta, hắn là mục tiêu quá lớn, có cảm giác như một ngày nào đó hắn không còn thì mọi thứ về sau cũng không còn quan trọng nữa...

Hàn Lăng Nhiên chết đi, chiếm lấy Thiên giới, đây là mục đích lớn nhất của ta sao?

Đang đắm chìm giữa dòng suy nghĩ, đột nhiên bên tai ta nghe thấy thanh âm bí mật truyền đến của Giao Long: “Người đang suy nghĩ cái gì? Đang lo cho hắn sao? Hay là lo cho ta? Người hi vọng ai thắng nhiều hơn...”

“Ta hi vọng thì có ích gì, đó phụ thuộc vào thực lực của người... Người thực sự có thể thắng hắn sao?” – Ta truyền âm trả lời.

“Thực tình khó có thể” – Hắn đáp. – “Pháp lực của ta còn chưa hồi phục hoàn toàn, lần trước bên tuổi còn bị người công kích trọng thương chưa lành...”

“Vậy sao người còn thách đấu hắn?”

“Ta không cam tâm nhìn người bị hắn mang đi” – Giao Long xoay đầu nhìn ta mỉm cười nói.

“Vậy để ta cùng hắn quyết đấu, người lui ra!”

“Tuyệt Lạc, người cũng không thể thắng hắn...”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Nếu người không muốn bị hắn đem về hành hạ thì lát nữa trợ thủ cho ta” – Giao Long thâm ý tính toán nói – “Thật ra, cũng không cần có chút không mình bạch đó, nếu như trước đó ta kích tướng thành công hắn thì đã nắm một phần thắng rồi... Ta từng trải qua nên hiểu rõ, dù có là một vị thượng thần, thậm chí là Thiên Đế đi chăng nữa, một khi mất đi sự bình tĩnh kiên định trong lý trí, một khi bị sự ích kỷ, nghi kỵ, dã tâm và oán hận chi phối, lập tức có thể rơi vào ma đạo... Lúc bắt đầu rơi vào đó sẽ rất hoảng loạn và chịu sự giày vò, nên cho dù hôm nay ta có thua hắn, người sau này vẫn có thể nhân lúc hắn mới bắt đầu tàu hỏa nhập ma mà hạ hắn...”

“Người cho rằng hắn sẽ bị kích động đến mức đó sao? Hắn không thể giống người năm xưa. Hàm hồ!”

“Có thể... Ta tin rằng chỉ cần người tiếp tục đứng về phía ta, hắn đã đủ phát điên rồi!” – Giao Long đột nhiên hướng về phía ta một ánh mắt nhu hòa như làn nước, một hành động khó hiểu...

Ta muốn tiếp tục hỏi Giao Long tại sao y cho rằng như vậy, nhưng đã thấy hỏa khí xung quanh đột ngột bùng lên. Thì ra là Hàn Lăng Nhiên đã không thể kiên nhẫn, giống như hắn lập tức muốn tung ra sát chiêu...

Không chỉ trên thanh trường đao và xung quanh hắn bị bao vây bởi điểm hỏa, mà trong ánh mắt hắn, ánh mắt đang nhìn về phía ta và Giao Long này, còn có một ngọn lửa vô hình mãnh liệt hơn cả...

Đối lập với hắn, Giao Long bộ dáng nhàn hạ, mái tóc mềm mại màu bạc khẽ bay, thân thể cũng mang vẻ mềm mại linh hoạt như làn mây sợi khói.

Lần trước giao đấu với ta, Hàn Lăng Nhiên rất bình tĩnh, không vội vàng kích động như vậy...

Giao đấu bắt đầu, hai kẻ bọn họ hết sức phô diễn pháp lực. Tuy nhiên ngay từ đầu với thể trạng của Giao Long, đây đã là một cuộc chiến không cân sức... Hàn Lăng Nhiên dù bị kích động nhưng chiêu thức của hắn cũng vì thế mà hung bạo hơn, mãnh liệt vây khốn rồi tấn công về phía Giao Long.

Nếu như là trước đây, lúc hắn chưa đăng cơ, thì hắn sẽ thiệt thòi hơn Giao Long một chút bởi hắn mệnh Hỏa còn Giao Long kia lại mệnh Thủy. Song bây giờ hắn đã được làm lễ nhập thần, không chịu sự chi phối của ngũ hành nữa, tại sao vẫn lựa chọn sử dụng sức mạnh của Hỏa như trước đây? Là vì hắn nhất thời nóng giận nên mới phát ra hỏa khí sao? Hay là sử dụng các thuộc tính khác không quen?

Hàn Lăng Nhiên là một kẻ rất tinh vi trong chiến đấu, đấu với hắn không thể khinh suất.

Hàn Lăng Nhiên tung ra Kiếp Hỏa Phần Sát trận, hàng loạt cột lửa khổng lồ bị gió hút lấy biến thành vòi rồng ngập lửa lao tới Giao Long. Y cũng sử dụng trận pháp Băng Thiên Tuyệt Địa để ngăn cản và làm chậm tốc độ của những con lốc hỏa khí ngùn ngụt kia...

Ta không thể đọc chủ giúp Giao Long làm hộ giáp, bởi hộ giáp hệ mộ của ta sẽ bắt lợi khi chiến đấu với Hàn Lăng Nhiên, nó hô ứng thêm sức mạnh của hân. Có phải hân cũng ngăn ngừa việc này nên cố tình chọn thuộc tính Hỏa?

Pháp lực của Giao Long yếu hơn một phần, nhưng nhờ tương khắc thuộc tính, y tạm thời tránh khỏi sát chiêu của Hàn Lăng Nhiên.

Giao Long bay lên cao trên không trung, từ ống tay áo rút ra một chiếc sáo trúc. Chẳng hay y không còn đủ tự tin vào pháp lực để tiếp tục lao đến chiến đấu bình thường?

Từ sáo trúc của y, những luồng thanh âm vô hình phát ra, tai ta cũng không thể nghe thấy, chỉ có một chút cảm ứng do cũng từng luyện âm công. Đó là công phu của Ma đạo, Giao Long từ lúc tâu hỏa nhập ma đã luyện cái này...

Giữa màn đêm đen, thanh âm của Giao Long gọi dậy từ ngọn thác phía sau hàng loạt sợi khói trắng, mỗi sợi khói nhanh lớn, hóa thành những hình dạng giống người. Chúng lập lờ trắng xóa, mỏng manh như sương, dần dần trôi về phía Hàn Lăng Nhiên.

Ta chưa từng thấy Giao Long sử dụng chiêu thức này, đây chính xác là ma công nhưng có thể triệu hồi những vật thể tựa như oan hồn đó thì thật đáng ngạc nhiên...

Giao Long tiếp tục thổi sáo điều khiển hàng trăm bóng trắng lao đến vây khốn Hàn Lăng Nhiên. Những vật thể đó tưởng chừng mềm mỏng như nước nhưng lại có thể vươn ra cánh tay dài ra bầu vú, muốn cấu xé hân. Hàn Lăng Nhiên này giờ dùng liệt hỏa xua đuổi nhưng chúng không hề sợ hãi, cũng không tan đi...

Đây là thứ tà công gì?

Hàn Lăng Nhiên mất kiên nhẫn, hân dùng trường đao liên tiếp xua đuổi, chém về phía hàng ngàn bóng trắng kia, nhưng dù hân có làm thế nào, đổi sang dùng thuộc tính khác, thậm chí là dùng nguồn sức mạnh tương trưng cho ánh sáng của Thiên Đế thì những vật thể đó vẫn không bị tiêu diệt, ngược lại khi chém chúng làm đôi, mỗi nửa tự hóa thành một vật thể giống người khác, phát ra những thanh âm ong ong gào rú lao về hân... Sau cùng, hân đành tạm thời chặt vật bị vây khốn giữa hàng ngàn vật thể.

Giao Long vẫn tiếp tục thổi sáo, lúc này mới truyền thanh âm vào tai ta:

“Chiêu thức này nhờ qua một lần chết đi sống lại mới luyện được, nhưng cũng là chiêu thức đặt cược cuối cùng của ta. Tuyệt Lạc, Hàn Lăng Nhiên có thể kiềm chế kích động tốt hơn ta tưởng... Ta sắp cạn nội lực rồi, cũng không thể tiếp tục duy trì... Muốn thắng hân, muốn thoát khỏi hân, ngươi là người quyết định!”

Ý của y là muốn ta là người ra chiêu chốt hạ? Ngay vào lúc này, nhân lúc Hàn Lăng Nhiên không thể cự quấy, một kiếm đâm hân sao?

Đúng vậy, có Giao Long hỗ trợ, đây là cơ hội duy nhất có thể đã thương hân...

Đây có thể là cơ hội duy nhất để chấm dứt những đau khổ và oán hận sao?

Ta nắm chặt thanh trủy thủ trong tay, trong lòng thoáng phân vân... Nhưng tại sao ta lại phân vân?

Bao nhiêu vạn năm tranh đấu, cũng chỉ để tìm một cơ hội hạ hân...

Hàn Tuyệt Lạc, oán hận của ngươi và hân nhiều đến thế nào? Hân không phải thiếu niên ngây ngô đó, vì người đó ngươi đã giết chết rồi.

Hân là giờ Thiên Đế, là kẻ thù của ngươi. Hân không phải là người từng yêu ngươi và ngươi từng yêu... Hoàn toàn không phải, hân trong lòng chỉ có Hàn Hương Nguyệt, còn ngươi không khác gì một tù binh, một thứ công cụ trút oán hận rề rums nhất.

Giết hân, và kết thúc nỗi đau khổ này!

Giao Long bên tai cũng tiếp tục nhắc ta rằng y không còn bao nhiêu nội lực. Ta nhìn thẳng Hàn Lăng Nhiên một lần, nhìn gương mặt tuấn mỹ cao ngạo kia, nhìn đôi mắt dài sắc kia... Trủy thủ giờ lên hướng về phía hân, ta cố trấn an thâm tâm xao động...

Ta không yêu hân! Nếu có chút gì đó lưu luyến, chẳng qua là cảm thấy có lỗi với con người trong quá khứ, phải không?

Hân bị bao vây giữa đám oan hồn, tuy nhiên đã phát hiện ra ý đồ tấn công của ta. Ngay lúc này, hân cũng hiểu được tình thế của mình, ánh mắt sau một giây phút ngần ngừ biểu lộ thái độ không cam tâm và phần nộ lại dần chìm vào tăm tối, tựa như u cốc sâu khôn cùng, cứ như vậy mà nhìn ta, xoáy sâu, muốn đem ta hút vào trong đó...

Ánh mắt này là biểu đạt gì? Trủy thủ của ta đưa lên cao nhưng ngừng lại một chút...

Hàn Lăng Nhiên mãi mê nhìn ta, nhìn ta không lay động mi mắt, thậm chí quên đi việc làm sao đối phó giằng co với đám oan hồn...

Khoảnh khắc dường như ngắn ngủi, nhưng trong lòng ta giống như trải qua một chặng đường bài sơn đảo hải muôn trùng...

Đám oan hồn xâu xé hân khiến cho y phục của hân nhàu nát, bị xé rách và tóc tai rối bời tán loạn, không còn sự tôn nghiêm chỉnh tề... Ánh mắt của hân

một lần nữa chuyển biến, giống như tảng núi tuyết vỡ vụn tan ra, con người không giấu nổi một chút hỗn loạn... Hắn bây giờ hoàn toàn có nét tương đồng với gã thiếu niên ngờ nghệch tầm thường năm đó...

Tại sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó, tại sao lại có bộ dạng đó, ta không cần, đừng mê hoặc ta!

Ta dồn công lực vào thanh trụ thủ, định một chiêu đoạt mạng phóng đến chỗ hắn...

Bên ta truyền đến một thanh âm, nhưng không phải của Giao Long, mà là của hắn...

“Lạc Nhi, người vẫn như vậy, cho dù ta đã thay đổi bản thân đến nào, người cũng không hề nhìn nhận ta theo một hướng tích cực... Năm vạn năm, lại một lần nữa, người nhân tâm muốn hủy diệt ta...” – Thanh âm có chiều sâu vô tận, hàm chứa một sự giễu cợt chua xót.

Trong ánh mắt hắn, tình quang một lần nữa ánh lên, giống như luồng ánh sáng mạnh mẽ, ngang tàn và bất chấp, sau đó lại nói đến tai ta một lời, miệng cười khinh bạc: “Nhưng ta chính là kẻ cố chấp nhất thế gian, người đã xem thường ta rồi, cho dù là một liều độc được năm đó hay một nhát dao đoạt mạng bây giờ, làm sao đủ để cắt đứt được mọi sợi dây liên kết giữa chúng ta?”

Ta nhất thời mãi suy xét ý tứ của hắn, đã thấy một trận thiên toàn địa chuyển, giống như trời đất lở ra... Nội lực của Hàn Lăng Nhiên bỗng nhiên bùng phát thành cao trào, mà hắn cũng không còn bị đám oán linh kia khống chế nữa, đột ngột hóa nguyên hình một con hỏa long cường hãn đập gió cười mây, uống lượn bay lên cao.

- Hồng! Tuyệt Lạc, tại sao người lại chần chừ như vậy, người ngây thơ rơi vào trận pháp kéo dài thời gian của hắn sao?

Giao Long cũng không còn nội lực để thi triển ma pháp, y quăng ống sáo trúc, nháy mắt dưới chân khói trắng xám bốc lên, y cũng hóa nguyên hình thành rồng xám...

Nếu tính ra, cả hai bọn họ đều có dòng máu truyền lại của long tộc... Hiện nguyên hình quyết đấu như vậy, không phải là dùng đến pháp lực thông thường, mà vận dụng toàn bộ sức mạnh của nguyên thần, một mất một còn. Một khi đã hiện nguyên hình thì sẽ không còn dễ dàng kiểm soát lý trí, trong đầu chỉ có tâm niệm giao đấu đến chết mới thôi...

Hai con mãnh long nhanh chóng lao đến giao đầu, từng tảng đá vì sức mạnh của họ mà vỡ vụn, khi đuôi của Giao Long xé gió quét qua chỗ này, làm ngọn thác cũng phun trào lên, nước bắn tung tóe. Ta vội tránh chỗ có nước, chạy sang phía bên phải...

Cả hai bọn họ quần nhau trên không trung, đã mất hết lý trí rồi sao?

Giao Long chưa hồi phục, liệu y có thể thắng không? Cũng không thể nói trước điều gì, y bị tà hỏa nhập ma, một khi đã hăng lên sẽ mất hết lý trí, chiến đấu không biết đau đớn...

Từ miệng hỏa long phun ra ngọn lửa rừng rực, Giao Long vừa né tránh, vừa điên cuồng vron đến móng vuốt. Máu mắt của y trắng dã, điều đó cũng có nghĩa y không còn làm chủ được mình... Hàn Lăng Nhiên tại sao lại muốn giao đầu theo cách này, lúc đối phương hiện nguyên hình Giao Long, cũng có nghĩa là y bị ma đạo chi phối đáng sợ nhất...

Giao Long nhập ma nhanh hơn ta tưởng, y hoàn toàn bị ý niệm chiến đấu sinh tử chi phối, uy lực không thua gì Hàn Lăng Nhiên, nhưng đó chỉ là trạng thái tự lừa mình, y có thể duy trì đến bao giờ, đến cuối sẽ kiệt sức thôi.

Có lẽ do Giao Long quá kích động, y đã vận dụng đến sức mạnh nào đó mà độc được bí ẩn trong người ta lại hô ứng với y phát ra, khiến ta bỗng nhiên chịu đau đớn... Hai kẻ bọn họ không quan tâm trời đất, vẫn đấu với nhau như vậy...

Ta không trụ nổi, lê bước về phía gần cửa hầm mộ để ngồi xuống. Họ đấu với nhau như vậy, áp lực trong khu vực đã đủ khiến ta ngạt thở rồi, chưa kể đến bây giờ độc còn phát tác...

Bỗng nhiên phía sau lưng ta, phía góc khuất sau cây trụ ngoài lăng mộ xuất hiện một bóng người, đem thanh kiếm lạnh buốt đặt trên cổ ta.

Ngoảnh đầu nhìn lại, ta có phần bàng hoàng không ngờ đến, chính là muội muội thường ngày nhu mì, đến một con kiến nhỏ cũng không dám giết của ta – Hàn Hương Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 18

Hàn Hương Nguyệt bộ dạng mỏng manh yếu ớt, cánh tay mềm mại run run cầm thanh kiếm đặt lên cổ ta. Ánh mắt nàng long lanh ngấn nước, thấp phàn

sợ hãi.

- Người định làm gì? – Ta nhũn mày, cố nén xuống con đầu đang hành hạ, nhìn nàng ta một cách lạnh lùng mà hỏi.

- Tỷ tỷ... muội không có ý đầu... – Hàn Hương Nguyệt mỗi chữ đều run lấy lấy, gương mặt nhợt nhạt thất thần, một hồi mới nói được tiếp - Muội không có ý mưu hại tỷ, chỉ là... làm như vậy để ngăn hai người đó sống chết giao đầu...

Ta khẽ cười thâm trong lòng, nàng ta định lấy ta để uy hiếp Giao Long? Giao Long sẽ không ngây thơ như vậy, nếu vì ta mà phân tâm tức đã chuốc cái chết cho mình bởi Hàn Lăng Nhiên chắc chắn sẽ không nương tay với y. Thêm nữa, Giao Long hẳn sẽ tin tưởng rằng một Hàn Hương Nguyệt này không thể đủ sức đối phó với ta.

Đúng vậy, cho dù ta trúng độc, Hàn Hương Nguyệt này cũng không có cơ hội tổn thương ta.

Thấy ánh mắt ta hiện lên ý khinh thường, Hàn Hương Nguyệt sốt sắng nói:

- Tỷ tỷ, chẳng nhẽ tỷ cam lòng nhìn họ đánh với nhau đến chết? Tỷ không coi trọng Giao Long sao?

- Ai trong số họ chết đều không phải bất lợi với ta. – Ta thần nhiên đáp.

- Tỷ tỷ, nếu như vậy, ta đành đắc tội.

Nhận được một lời này của ta, không hiểu Hàn Hương Nguyệt lấy được đầu ra cái dùng khí mạnh mẽ một cách nhanh chóng đến vậy, gương mặt nàng có chút đanh lại, lập tức thi triển thân pháp, mục đích là để hoàn toàn không chế ta.

- Áo tướng! – Ta trong lòng nhất thời sinh con phản nộ, cánh tay mang theo chưởng lực gạt ra.

Một thanh âm cao vút thét lên, thân hình nàng ta như đoá hoa bị bão tố vùi dập, cuốn văng ra xa, đập vào một vách đá rồi thảm thương rơi xuống.

Ta có chút ngạc nhiên, nhất thời không tự giải thích được... Chưởng lực của ta không phải là quá mạnh, bởi vì trúng độc nên khí lực của ta đã hư tổn ít nhiều, cộng với việc Hàn Hương Nguyệt đã chủ động tấn công ta, không thể không một chút đề phòng mà trúng nguyên vẹn một chiêu như vậy. Kể cả có lãnh đủ một đòn này cũng không thể văng ra xa như vậy...

Từ trên cao, Hàn Lăng Nhiên nghe thấy tiếng kêu thất thanh, hẳn như bùng tỉnh, vội lao xuống, Giao Long cũng vì bất ngờ mà đình chỉ động tác.

Hàn Lăng Nhiên trong chớp mắt hoá thành hình dạng cũ, ánh mắt đảo nhanh xem xét tình hình, dĩ nhiên là lập tức chạy về chỗ Hàn Hương Nguyệt ôm nàng ta lên.

Hàn Hương Nguyệt kia một bộ dạng bi đát, hơi thở suy yếu đứt quãng, máu tươi từ miệng rỉ ra, bàn tay khó nhọc đưa lên, tưởng chừng sức để níu lấy vạt áo người yêu cũng không đủ.

- Biểu ca... là muội không tốt... - Một dòng lệ nơi khoé mi nàng ứa ra, ánh mắt mịt mờ, miệng thều thào nói – Muội chỉ muốn khuyên tỷ tỷ cũng ngăn cản hai người... nhưng... vô ý làm tỷ tỷ phản nộ...

Hắn nghe xong lời Hàn Hương Nguyệt giải bày, ánh mắt mang theo biểu cảm phức tạp nhìn về phía ta. Không phải là cảm tức nóng giận, cũng không phải là khinh thường lạnh lẽo. Tại sao lại là ánh mắt này, trong tình huống này, hẳn nên ném cho ta một tia nhìn thù hận mới phải.

- Muội bị thương không nhẹ... – Hàn Lăng Nhiên quay lại nhìn Hương Nguyệt mà nói, nhẹ nhàng bế nàng ta lên.

Một vài giây sau đã thấy hắn triệu hồi một thần thú, chính là một con Bạch Điều khổng lồ, từ đằng xa sai cánh nhanh chóng bay đến. Đặt Hương Nguyệt lên mình Bạch Điều, hắn cẩn thận dặn Bạch Điều mang nàng đến chỗ Thái Ất Chân Nhân chữa thương.

Hương Nguyệt gương mặt lập tức hốt hoảng cùng lo lắng, tay cố níu lấy vạt áo hắn, nức nở cầu xin:

- Biểu ca... đừng đánh nữa, không được...! – Nói rồi lại phun ra một ngụm máu.

Vượt ngoài dự định của ta, Hàn Lăng Nhiên thả tay điểm huyệt nàng rồi sai Bạch Điều lập tức mang đi. Hàn Hương Nguyệt bất mãn, dùng hết khí lực nói vọng lại:

- Biểu ca... huynh không thể làm vậy, dù thế nào cũng để muội ở lại với huynh a...

Ta trong lòng suy nghĩ, nếu hắn không như lẽ thường vội đích thân đưa nàng ta đi chữa trị thì chỉ có thể là do phỏng đoán thương tích của nàng không quá nghiêm trọng, thay vào đó muốn lập tức trừng phạt ta cùng thanh toán Giao Long một lần tránh bỏ sót. Đến Hàn Hương Nguyệt cũng không ngăn cản được ý chí chiến đấu của hắn, xem ra hắn cũng có chút tuyệt tình.

Giao Long đứng ngay phía sau lưng ta, lúc này độc chất trong người ta đã ngưng quấy phá, chỉ có điều, ta cảm nhận được hơi thở y cũng không mấy ổn định. Có lẽ y đã quá sức...

Cũng tại thương thế của y chưa hoàn toàn hồi phục. Như vậy, trận quyết tử này, sớm muộn kết quả cũng là Hàn Lăng Nhiên thắng.

Ta khẽ quay đầu nhìn, Giao Long bắt gặp ánh mắt của ta thì có chút giật mình, hai hàng lông mày đang nhíu chặt theo ý chí của chủ nhân gượng ép giãn ra. Y đang cố tỏ ra thư thái và còn sung sức sao, vốn không qua mặt được ta...

Y bỗng tiến lại gần ta hơn, từ phía sau khẽ vươn tay nắm lấy cổ tay ta, cúi thấp đầu, hơi thờ phả vào gáy ta, giọng trầm man mác nói:

- Tuyệt Lạc, nếu ngày hôm nay ta liệu mình chết vì nguoi, trong lòng nguoi có chút nào liên tưởng đến ta?

Ta hơi ngây ra, phía trước mặt ánh mắt sắc bén như mũi tên của Hàn Lăng Nhiên xuyên về phía này.

Giao Long khẽ siết chặt cổ tay ta, giống như đòi hỏi câu trả lời.

- Nguoi chết, đối với ta không có gì tổn hại, lợi ích cũng không nhiều lắm, chỉ trừ sau này không phải canh cánh lo sự tồn tại của nguoi sẽ uy hiếp ta... – Ta liền đáp.

Y nghe vậy, không nhanh không chậm liền bật cười. Sau khi cười lại thờ dài ra một hơi rồi nói:

- Vậy ta ngàn lần cũng không muốn chết nữa...Hàn Tuyệt Lạc, ta nhất định sẽ sống... – Lại ghé vào tai ta, giọng của y rành mạch, tựa như đang cẩn thận dặn dò – Ngày hôm nay không đủ sức mang nguoi đi, nhưng ta nhất định không bỏ cuộc, chịu đựng một thời gian nữa, rất nhanh thôi ta sẽ lại đến...

Câu nói vừa kết thúc, bất thành linh y vươn tay nắm lấy eo ta xoay lại, đôi môi chuẩn xác dán lên trán ta.

- Đừng quên.

Nói xong câu cuối cùng này, thân thể y cũng tan thành sương khói, sớm đã biến mất dạng. Tất cả nhanh đến mức cả ta và Hàn Lăng Nhiên đứng phía kia đều không kịp phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lúc này trước cửa lăng mộ của mẫu thân, chỉ còn lại ta và hắn.

Ta cứ nghĩ rằng Hàn Lăng Nhiên tiếp tục trưng ra sự phẫn nộ vì hành động cấu kết làm phản của ta và Giao Long. Nhưng không, hắn lại đứng đó, tựa như bất động nhìn ta.

Đã đến nước này, hiện tại ta cũng không thể chạy trốn. Thực sự trong thâm tâm, ta cũng không hi vọng vào Giao Long, thậm chí, ta chẳng thể hi vọng vào ai...

Còn kẻ đứng trước mặt ta kia, ta cũng đã từng hi vọng vào hắn. Hi vọng hắn năm đó sẽ cho ta một cơ hội giải thích, sẽ cho ngoảnh đầu nhìn ta một lần. Nhưng hắn đã hoàn toàn thay đổi, chán ghét ta, thay lòng đổi dạ...

Hắn vẫn nhìn ta, nhưng ta không đọc ra ý tứ trong mắt hắn...

Bỗng dưng Hàn Lăng Nhiên nhíu mày, thân thể lão đảo, miệng phun ra một ngụm máu. Thì ra trận đấu pháp lực với Giao Long vừa rồi cũng khiến hắn hao tổn không ít nguyên khí.

Hắn rất nhanh đứng dậy điều khí. Hào quang màu bạch kim lấp lánh vây quanh hắn, chớp mắt sau hắn đã khôi phục thần thái ung dung chính tề của người đứng đầu Thiên Giới. Luồng nguyên thần hộ thể cao quý đó đã tự chữa thương cho hắn. Còn ta, suốt quá trình đó đều chỉ trông nhìn hắn.

Kể từ năm vạn năm trước, ta không có cơ hội tận mắt nhìn thấy hắn bị thương tổn. Có thể là vì hắn đã mạnh hơn, cũng có thể là do ta mấy lần đều không tự tay làm mà chỉ bí mật giong sai người gây khó dễ cho hắn. Và mỗi khi hắn bị thương, y rằng đều có Hàn Hương Nguyệt bên cạnh. Những lần như vậy, ta đều chỉ cười lạnh, không ăn năn do dự, càng không nảy sinh lòng thương cảm. Còn hắn, mỗi lần hắn phản công lại ta, đều là nhắm tâm khôn cùng, hủy diệt của ta không ít họ hàng, thù hạ. Nhiều lần đứng trên triều, hắn đón được ta vào thế bí, thâm hiểm mỉm cười. Năm vạn năm đó giữa ta và hắn hoàn toàn chỉ có thù oán và tranh đấu.

Có phải vì vậy mà tại khoảnh khắc chứng kiến hắn ngã xuống ban này, trước mắt ta lại mơ hồ tái hiện sự việc năm ấy, khi chính ta đầu độc hắn. Nhất thời trong lòng có cảm giác nhói đau, nhưng cũng trôi qua rất nhanh.

Hàn Lăng Nhiên hướng mắt nhìn ta, âm điệu có phần giễu cợt:

- Năm đó và hiện tại, ánh mắt của người đầu vô tình như vậy. Nhưng bản đề bây giờ đâu dễ chết phải không? Nói cho người biết, Giao Long kia hẳn là bị thương càng nghiêm trọng, có lẽ bây giờ còn đang lo giữ lại chút hơi tàn. Chưa kể bản đề đã giăng sẵn thiên la địa võng truy sát hẳn. Người còn vọng tưởng hẳn có thể quay lại cứu người, cùng người tư thông, làm loạn lục giới?

Mấy lời này của hẳn không hề dễ nghe. Không phải là ta chủ tâm bênh vực Giao Long, chỉ là không muốn Thiên Đế kia đắc ý như vậy, nên cũng nanh nọc đáp lại:

- Không cần biết Thiên Đế người có bản lĩnh gì. Ta chỉ cần biết, Giao Long dù sao cũng từng nghịch đảo thiên hạ một thời. Chưa kể đến, lời y đã nói ra miệng được, nhất định y sẽ làm được...

Hơn một vạn năm trước, lúc ta giết y, nhìn y từng mảnh hồn phách tan rã, vẫn còn nghe thấy y cố lưu lại ý niệm đến bên tai ta, nói rằng y nhất định còn quay lại.

Hắn Lăng Nhiên nghe câu đó thì liền bộc phát tức giận, từ ống tay áo rộng vung ra một tia sáng mảnh hướng đến phía ta. Nháy mắt, ta bị một sợi xích bạc trói chặt. Hắn cầm một đầu dây kéo lại, lúc này hẳn không còn bình tĩnh, lời lẽ như rít ra từ kẽ răng:

- Thật hay, ý của người, bất cứ lời nào y hứa với người, y đều thực hiện được sao? Cho nên người muốn chọn y?

Lực đạo của hẳn khiến cho sợi xích rung lên, bây giờ ta mới nhận ra, đây chính là pháp bảo Cửu Tinh Bạch Ngân Liên của tổ phụ.

Ta còn chưa đáp lại, hẳn đã gần giọng nói tiếp, một bàn tay bóp lấy cằm ta:

- Bản đề thì sao? Lời nào hứa với người, ta còn chưa thực hiện?

Thật nực cười...

Ta bật cười, thân nhiên ngược mắt nhìn hẳn:

- Ý của người là, ba việc người đã thề thốt với ta đó sao?

Năm đó hẳn hứa, sẽ vì ta mà mạnh mẽ hơn. Bây giờ, tuy ta không phải là lý do để hẳn bảo vệ, thì cũng là lý do để hẳn uất hận mà mạnh hơn đi.

Hắn cũng hứa, sẽ cùng ta trở thành vợ chồng. Tuy không còn chân tình, nhưng lại làm nhục ta, làm chuyện thân mật nam nữ...

Cứ coi như là đã giữ lời đi...

Nhưng mà Hắn Lăng Nhiên, người đã quên rồi, trước khi người hứa những lời đó, người đã thề, suốt đời suốt kiếp sẽ kiến ta vui vẻ, vĩnh viễn sẽ không để ta phải rơi lệ...

Ta đã vì người mà rơi bao nhiêu giọt lệ vô nghĩa, đã vì người mà có bao nhiêu thù hận u sầu?

Mà cũng nực cười, ta và người đều còn tư cách gì để nói đến những chuyện đó? Ai phải hận ai nhiều hơn, làm sao tính toán được...

...

...

Hắn Lăng Nhiên gạt mình, có lẽ hẳn vẫn còn nhớ đủ ba lần hẳn giơ tay lên trời thề như vậy. Ta không muốn khóc trước mặt hẳn, nhưng sự thực lại có mấy lần bị hẳn làm nhục mà rơi lệ...

- Đầu vô nghĩa cả đi... - Hẳn cuối cùng thở dài ra - Chỉ có ta từng ngu ngốc muốn thề thốt, còn người trước nay chưa từng hứa với ta một điều gì.

Hắn lại dùng một chút pháp lực, Cửu Tinh Bạch Ngân Liên hóa thành một sợi dây bạc đeo trên cổ ta. Như vậy, không cần kết giới ngũ hành, mọi pháp lực của ta cũng bị phong ấn. Cũng đoán được hậu quả nếu bị hẳn bắt lại, ta một mặt im lặng, không hề trưng ra bộ mặt nhục nhã. Sợi dây này cũng không phải là pháp bảo mạnh nhất, ta tin rằng vẫn còn có thể phá được.

Hắn bước đi trước, hai tay chấp sau lưng, giọng điệu không sắc thái:

- Ngày mai ngoại công của người phải đến Huyền Tích đảo, người cũng nên đến thăm lão một lần cuối đi...

...

...

Nghe nói trên Thiên Giới này, ngục thất khủng khiếp nhất dành cho kẻ mắc trọng tội nằm ở phía Bắc lạnh giá, gần Thanh Long Thành. Năm xưa, Giao Long gây họa, các vị thượng tiên phải hợp sức, xây dựng riêng một ngục thất dưới hồ băng vĩnh cửu để giam cầm y.

Hàn Lăng Nhiên không bước vào, hấn nhàn hạ đứng bên ngoài cửa ngục giam bằng đá, ánh mắt thâm trầm, không biết là đang suy tính điều gì.

Ta theo một tên cai ngục bước vào lối đi trơn và ẩm tối, trong lòng oán hận Thiên Đế hấn lại có thể giam cầm một người già nua như ngoại công ta ở nơi tồi tàn này. Đến cánh cửa cuối cùng, tên cai ngục mở cửa rồi cài ngọn đuốc lên giá treo gần đó, chấp tay nói:

- Công chúa điện hạ, nô tài tạm cáo lui. – Ngưng một chút, mới bẽn lễn nói – Công chúa cũng không nên lưu lại lâu. . .

Ánh sáng của ngọn đuốc yếu ớt hắt vào căn phòng, có thể thấy bóng dáng của ngoại công. Mái tóc bạc trắng của ông rối tung và xơ xác, chiến bào tôn quý bị tước sạch, chỉ còn trung y nhàu nát lấm bẩn. Hai tay ngoại công bị xiềng xích, một chút tôn nghiêm cũng không còn.

Mà pháp lực của ông, cũng đã bị tước sạch.

Ta cứ nghĩ với tính cách có phần nóng nảy của ngoại công, khi nhìn thấy ta ông sẽ lập tức kéo ta lại, vừa kể khổ, vừa chửi bới Hàn Lăng Nhiên. Nhưng lần này ngoại công lại bình tĩnh hơn nhiều.

Ông chỉ ngửa đầu cười một tràng.

Cho rằng ông vì bị làm nhục danh dự mà đã phát điên, ta mới bước đến gần, chạm vào ông. Chợt thấy ánh sáng trong mắt ngoại công chợt lóe, túm lấy cánh tay ta. Rất nhanh, có một mảnh giấy nhỏ được nhét vào lòng bàn tay ta.

Sau đó ngoại công lại giả vờ cười phá lên như điên dại. Tiếng cười đủ vang vọng ngục thất.

Không có pháp lực để ẩn giấu mảnh giấy, ta chỉ có thể cất kĩ vào trong y phục.

Khi bước ra ngoài, ta cố tình trưng ra bộ mặt căm hận với Hàn Lăng Nhiên. Hấn bình thản nói:

- Bản đế thấy ngoại công của ngươi như vậy còn tốt hơn việc lão ta phải ngày đêm nhọc lòng tính kế mưu phản. Ở Huyền Tích đảo, đương nhiên sẽ có người phụng dưỡng lão tốt.

Ta trừng mắt nhìn hấn, cũng may ngoại công của ta không phải là điên thật. Bằng không, ta cũng sẽ ghi thêm cho hấn một mối hận này.

Hàn Lăng Nhiên tiếp tục âm hiểm nói, tựa như hấn luôn tính toán kĩ lưỡng:

- Nếu không phải là lão điên thật, bản đế sẽ sắp xếp cho lão chỗ tốt hơn.

...

...

Bây giờ có lẽ là gần sáng, phía Bắc tuyết rơi dày đặc, trời âm u. Ta không nhìn Hàn Lăng Nhiên thêm, chân bước đi trước. Đưa mắt nhìn xa xa, chỉ thấy một mảnh trắng xóa cô liêu.

Mà hấn dường như rất nhàn rỗi, cũng bước song song với ta. Ta nghĩ cách muốn ly khai hấn để xem nội dung mật thư mà ngoại công đưa cho ta.

- Chẳng phải tân đế mới lên ngôi, cần phải lên triều đều đặn sao? Ta thấy cũng sắp đến giờ. . .

Gương mặt hấn bình thản, giọng điệu thì lạnh lùng nhưng ý tứ thì châm biếm:

- Ngươi lấy tư cách gì nhắc nhở bản đế? Còn ngươi, muốn tự đi bộ trở về?

Hấn đã phong ấn pháp lực của ta bằng Cửu Tinh Bạch Ngân Liên, đương nhiên ta đến cười mây cũng không thể. Đi bộ về đến Vân Đài cung, mất một vài năm thì đã sao? Chẳng phải cuộc sống này đã quá dài dằng dặc sao?

Ta không đáp, mà hấn cũng không thềm lên tiếng thêm một lời thừa thãi nào. Ta chán ghét sự im lặng dằng dặc này, nhưng lại muốn bảo trì sự kiêu ngạo hơn cả. Hai kẻ cố chấp, tuy là đi song song, nhưng dường như lại đi trên hai con đường khác nhau, mà ở giữa chính là một khe vực. Sau rạn nứt năm vạn năm trước, hoàn toàn không còn có thể đối thoại bình thường.

Tuyết rơi một nhiều, bám đầy lên tóc và áo ta. Nhưng lúc này Hàn Lăng Nhiên đi gần chỉ cách ta ba bốn trượng, nhiệt năng từ người hấn tỏa ra, tuyết xung quanh lập tức tan ra thành nước rồi bốc hơi. Ta vô tình không bị ướt, cũng không bị thấm lạnh.

Nhớ đến năm vạn năm trước, cũng trên nền tuyết này, người thiếu niên ngây ngốc ấy vẫn luôn cố dòn chút pháp lực ít ỏi của mình để sưởi ấm cho ta. . .

Ta đau lòng, lại càng chán ghét con người hấn lúc này.

Ta chợt ngồi xồm xuống, không bước tiếp. Hấn cũng gần như đồng thời dừng bước, ánh mắt từ trên cao nhìn ta.

- Thiên Đế tôn quý muốn làm cái bóng của ta hay sao? Ta không đi, ngươi cũng lập tức dừng lại?

Nhìn ta trầm lặng mấy giây, đột nhiên hần nói, âm điệu nghe rất phức tạp:

- Tuyết Lạc, ta cho ngươi một cơ hội. Đoạn tuyệt với Giao Long kia, sau này ta liền đối xử tốt với ngươi...

Lời này, nghe không giống như lời lẽ của một kẻ bề trên, cũng không đủ cứng cỏi cho một lời thương thuyết. Nhưng chẳng lẽ là có ý tứ cầu khẩn? Hàn Lăng Nhiên không thể hồ đồ như vậy.

Ta ngẩng đầu nhìn hần, nếu là năm vạn năm trước hần cũng cho ta một cơ hội, quay đầu nhìn ta một lần, thì dù phải quỳ dưới chân xin hần tha thứ ta cũng làm...

Hần không những không tha thứ cho ta, mà năm đó còn nhẫn tâm trơ mắt không cứu ta, chỉ cứu một mình Hương Nguyệt... Suốt đời này, ta không thể quên đi sự lạnh bạc tuyệt tình ấy...

Vì vậy, ta nhất định không thể cùng hần đi chung đường.

- Hừ, chẳng nhẽ Thiên Đế không đủ tự tin kìm hãm ta cả đời, cũng sợ không giết được Giao Long, còn sợ ta liên thủ với y? Nhưng tại sao ta phải thỏa hiệp với ngươi, mà không phải Giao Long? – Ta khinh bạc nói – Ngươi có thể cho ta cái gì? Hần thậm chí còn có thể cho ta sức mạnh, quyền lực tối cao.

Một chút nhẩn nại ban nãy trong mắt Hàn Lăng Nhiên hoàn toàn biến mất. Giữa chúng ta, quả là không còn có thể thương thuyết. Chỉ có thể suy tính, là uy hiếp, đe dọa.

- Thì ra ngươi ham thích nhất vẫn là quyền lực? Thật đáng tiếc, năm vạn năm trước và bây giờ, bản đế đều không thể cho ngươi những thứ ngươi mong muốn. – Hần hơi cúi xuống, âm điệu nhàn nhạt phía trên đầu ta. – Dám hỏi công chúa điện hạ, nếu người hôm nay ngồi lên đế vị là ngươi thì ta, mẫu hậu, Hương Nguyệt, những người đi theo ta sẽ sao?

Thực tình, ta sống chết tính kế, cực khổ tu luyện... chỉ một mực hướng tới đế vị. Những chuyện xử lý phe địch sau này, cũng chưa mất công suy tính nhiều.

- Ta đem Hương Nguyệt xinh đẹp đi khảo quân, để ngươi trước khi hồn tiêu phách tán tận mắt nhìn thấy biểu muội bị ngàn người hưởng dụng. Còn nữa, mẫu hậu ngươi là nguồn gốc sự bất hạnh và oán hận của mẫu hậu ta, ta đương nhiên bắt bà ta thử qua cảnh bị giam cầm cô đơn suốt kiếp... Sao, đáp án này có làm hài lòng ngươi?

- Hài lòng. Nhưng đáng tiếc, ngươi đã thất bại rồi. – Bất chợt lòng bàn tay phải của hần áp lên má ta, chính là bên mặt bị thương vừa được Giao Long thay vậy rỗng.

Ta né tránh, nhưng một tay kia của hần lại nắm chặt vai ta giữ lại. Bàn tay trên mặt ta, ban đầu chỉ là xoa xoa nhẹ, nhưng không ngờ hần đột nhiên dùng pháp lực, trông mắt biến thành đỏ ngầu, sát ý hiện rõ:

- Nữ nhân không biết tiết hạnh, ngươi cả gan giữ một phần thân thể của của y trên người! – Hần càng mạnh tay, khiến ta không thể chống đỡ nổi – Bản đế xem ngươi giấu cái gì!

Có lẽ hần đã đánh hơi được mùi vị lạ từ miếng vải rỗng của Giao Long trên người ta. Bởi vì đó là miếng vải rỗng tươi mới vừa bứt ra khỏi thân thể y, cộng với việc chính y đang trọng thương, không thể kiểm soát được linh lực phiêu tán. Năng lực và trực giác của Hàn Lăng Nhiên ngày nay càng mạnh hơn, chưa kể ban nãy hai người bọn họ còn dùng nguyên hình trực tiếp chiến đấu, Hàn Lăng Nhiên hoàn toàn có khả năng nhận ra.

Nhưng nếu hần cố lấy ra, gương mặt của ta sẽ... Bí mật nhục nhã của ta sẽ bị phơi bày!

- Hàn Lăng Nhiên, ngươi dừng tay! Ta cấm ngươi!

- Im miệng! – Hần rít lên, dường như ta càng giãy dụa muốn bảo trụ miếng vải rỗng càng khiến hần điên tiết muốn lấy ra.

Pháp lực của hần tụ vào đầu ngón tay, khiến cho miếng vải rỗng dưới da cũng phải rung lên, cơ hồ sắp bị bật ra.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhưng không hiểu sao, lần này miếng vải rỗng gắn kết với da thịt của ta rất chặt, thậm chí còn có khả năng phản lại một phần pháp lực của Hàn Lăng Nhiên. Mặc dù hần đã dùng nhiều sức, nhưng miếng vải rỗng chỉ rung lên, gương mặt ta tuy đau đớn nhưng lớp da mặt giả cũng không bị bung ra.

Chỉ có điều, ta e sợ nếu Hàn Lăng Nhiên vẫn cố chấp dùng thêm một thành công lực nữa, chắc rằng cả gương mặt ta sẽ bị phá hủy theo luôn.

- Chết tiệt! Quả nhiên là một cặp gian phu dâm phụ! – Hàn Lăng Nhiên cũng hiểu điều này, hấn thu pháp lực, nhưng miệng lại rống lên tức giận.

Một giây sau, hấn lại vươn tay tát ta ngã xuống nền tuyết.

Ta nằm sấp trên băng tuyết dày lạnh lẽo, hai mắt mở to bàng hoàng.

Hấn đánh ta!

Đây là lần đầu tiên hấn trực tiếp xuống tay thô bạo như vậy. Suốt năm vạn năm, không cần biết dùng thủ đoạn gì, nhưng chưa bao giờ hấn dùng cách này để hạ nhục ta.

Mà trên cõi đời này, chỉ có hai người từng tát ta, chính là lão Thiên Đế và hấn, cũng là hai người mà ta hận nhất. Cái tát của lão Thiên đế ngay trong ngày tang lễ của mẫu hậu đã cho ta hiểu ra, lão không còn xứng làm phụ thân của ta. Và cái tát phủ phàng ngày hôm nay của Hàn Lăng Nhiên, cũng làm cho ta hiểu, trong mắt hấn ta thấp kém ti tiện đến thế nào.

Ta chìm trong suy nghĩ đó, thành ra bất động một hồi mới đưa tay lên quệt ngang vết máu nơi khóe môi rồi áp nhẹ bàn tay lên gò má đau rất. Đau như vậy, nhưng lại cảm thấy rất nực cười, rất muốn ngửa đầu cười vang.

Ta hướng mắt về phía hấn. Kẻ đang cao cao tại thượng khinh miệt nhìn ta kia bỗng nhiên lại có một thoáng giật mình, cánh tay hấn hơi run lên, lòng bàn tay hướng về phía ta nửa chùng rồi lại buông xuống, tự siết chặt thành nắm đấm.

Chút hoảng loạn mơ hồ trong mắt hấn lại trở thành chán ghét như trước.

Lại nực cười nữa rồi, ta làm sao có thể cho rằng vừa rồi hấn hối hận chứ?

Gương mặt thật của ta ngày hôm nay không bị bại lộ, nhưng đó là vết thương không bao giờ mất đi, nhắc nhở cho ta biết, ta đã phạm sai lầm như thế nào. Sai lầm đã tự mình vứt bỏ chân tình, rồi tự mình ôm mối tình si ảo mộng với một người đã biến đổi hoàn toàn.

- Tự ngươi chuốc lấy! – Giọng điệu lạnh bạc, hấn cũng chỉ nhìn ta thêm vài giây, sau đó xoay lưng bước đi.

Để lại một quãng đầy những dấu chân trên tuyết, cuối cùng bóng hấn cũng nhanh chóng theo mây biến mất.

Đúng vậy, là ta năm vạn năm trước đã tự chuốc lấy mối oán hận này.

Ta đau lòng. Nhưng chẳng phải vì kẻ nhiều lần sẵn sàng xuống tay làm tổn thương ta rồi lại bỏ rơi ta kia, mà vì người thiếu niên chất phác đã bị chính tay ta giết chết, hoàn toàn biến mất trên cõi đời.

Gió lớn bỗng nhiên thổi tới, những hạt tuyết rơi ngày một nặng nề rồi hóa thành bão tuyết quật lên người ta.

Cũng tốt thôi, nếu như hấn muốn bỏ lại ta ở đây đến khi tuyết chôn lấp. Vậy thì ta ước con bão tuyết này đừng vội ngừng lại, vùi ta dưới băng tuyết trăm trượng đi, để thân xác ta, vĩnh viễn cũng không còn ai tìm thấy....

[Nhiều vạn năm trước, ta từng cô độc trong ngày sinh nhật mình, đến mức cứ cầm viên ngọc đỏ mà mẫu thân trước khi qua đời tặng trên tay, một mình đứng xem tuyết.

- Lạc Nhi công chúa, thì ra nàng ở đây! - Hàn Lăng Nhiên ngốc nghếch từ đâu xuất hiện, lải nhải bên tai ta - Lạc Nhi, nàng không lạnh sao? Hây hây, ta mặc nhiều như vậy còn lạnh!

Hàn Lăng Nhiên khoa chân múa tay, còn chạy vòng vòng xung quanh ta một hồi cho đỡ lạnh.

Khi ấy hấn vừa mới theo Bích Song mẫu thân hấn trở về Thiên Giới, còn là một kẻ yếu ớt ngây dại không khác gì người phàm mắt thịt, chưa có chút pháp lực nào. Ta lần đầu trông thấy hấn đã khinh thường, cảm thấy không vừa mắt. Kẻ này mà cũng có dòng dõi tiên tộc cao quý sao? Một chút phẩm chất cũng không có.

Thế nhưng, hấn ngay từ lần đầu nhìn thấy ta đã như trúng phải tà, bám riết lấy ta không rời.

Mặc dù ta kế thừa dung nhan của mẫu thân, nhưng tính cách lại rất khó gần. Người bình thường cảm thấy ta kiêu ngạo cũng liền sinh ác cảm, hoặc là không ai dám đến gần. Hàn Lăng Nhiên là kẻ ngu ngốc đến mức bị mắng chửi vào mặt cũng không xấu hổ.

- Lạc Nhi, mẫu thân nói ta mệnh hỏa, sau này ta sẽ không sợ lạnh!

- Im miệng, ai cho phép ngươi gọi bổn công chúa như vậy? - Ta lạnh ngắt đe dọa hấn.

- Lạc... - Hấn hơi rụt rè, lấp bắp nói - Công chúa, nhưng... nhưng mọi người cũng bảo ta là vương tử, còn là biểu ca của nàng.. Không cho biểu ca của nàng gọi tên... Vậy... vậy ta gọi nàng là biểu muội nhé, giống như gọi Hoàng Nguyệt biểu muội.

Ta chán ghét nhắc đến con bé nghiệp chương điệu đà đến chảy nước đó, lại càng ghét sự ngu ngốc phiền phức của hắn, bực dọc vung tay, chương gió cũng đủ làm hắn ngã đau trên tuyết. Hắn tội nghiệp ngồi xoa xoa chân, lại cho rằng mình đã làm gì sai, hèn kém xin lỗi ta. Tất cả chỉ để có sự công nhận của ta.

Hắn Lăng Nhiên xuất phát điểm chính là con người như vậy. Ngây dại, đơn thuần, nhưng gặp cái gì mình thích thì nhất định sẽ cố gắng không buông tay. Hắn luôn tin rằng, dù hắn không khôn ngoan, không mạnh mẽ, nhưng chỉ cần chăm chỉ, kiên trì là sẽ có thành quả. Hồi đó, dù ta có đánh mắng hắn thậm tệ đến đâu, hắn cũng phải sáp lại gần ta.

Cho đến khi ta đã quen với sự có mặt của hắn, cho đến khi ta bắt đầu chấp nhận gã ngốc phiền phức đó, chúng ta có những ngày cùng nhau lên trôn khỏi cung điện dạo chơi, khắp thiên giới, rồi lại ở hạ giới.

Nếu đi trên tuyết, hắn sẽ bước trước, nhấn một dấu chân lõm xuống, từng bước dẫn ta đi. Hắn nói khi hắn còn nhỏ, khi mà phụ thân hắn chưa mất, lúc mà hắn vẫn nghĩ gia đình hắn chỉ là người bình thường, phụ thân hắn thường cẩn thận dẫn hắn đi như vậy.

Bước chân của người phạm mất thịt tuy gian nan, nhưng từng bước từng bước có thể đem từng trải nghiệm này khắc cốt ghi tâm.

Có một lần, hắn nhất thời quay ra sau rồi ngắm gương mặt ta đến ngẩn ngơ, khiến cho tự mình bước hụt rồi vấp ngã, còn kéo ta ngã theo. Thật may, ta ngã lên người hắn, nhưng có vẻ hắn chịu đau không ít. Ta định bụng đứng lên, lại nghe hắn bên tai ta nói:

- Lạc Nhi, nàng có lạnh không? Ta vận pháp lực sưởi ấm nhé!

- Pháp lực người thì có bao nhiêu, tự mình trị thương đi còn hơn. - Tuy đã thân quen, nhưng giọng ta lúc nào cũng tỏ ra một chút lãnh đạm. - Người lạnh chứ gì, vậy chúng ta trở về.

- Không có, bây giờ ta đã có pháp lực, không lạnh! - Hắn nắm tay ta, áp lên má hắn - Nàng sờ đi, ta ấm phải không? Ta ấm hơn nàng!

Nói xong lại ôm chăm lấy ta, khiến ta không thể đứng lên.

- Lạc Nhi, cả người nàng lúc nào cũng lạnh thế này sao?

Ta định đánh hắn, song lại thấy trong mắt hắn đầy hờn nhiên quan tâm, rõ ràng không có một chút tà niệm.

Có lẽ khi ấy ta nhất thời tham luyện một chút cảm giác ấm áp, bèn ý lại nằm trên người hắn một hồi.

Ngày đó, ngọn đồi dưới hạ giới một màu tuyết phủ trắng xóa, cũng chỉ có hai chúng ta. Ngẩng đầu lên thấy bầu trời Thiên Giới cao vời vợi, tự dung chẳng muốn quay về nơi đó...]

...

...

Hai bàn chân ta đã tê lạnh, chìm trong tuyết không thể nhấc ra. Cứ như vậy, dù có thân thể thiên tiên thì cũng sẽ bị tàn phế, bởi đây không chỉ là tuyết bình thường, mà là tuyết của Thanh Long Thành.

Hiện tại, cũng không thể phân biệt trên gương mặt đâu là tuyết giá, đâu là nước mắt vừa trào ra đã đóng băng.

Một người đã không còn tồn tại, có sao ta vẫn mãi day dứt nhớ đến?

Một người không bao giờ có thể quay trở lại, cho dù ta có gào khóc to đến đâu, làm sao hắn có thể nghe?

Nếu như hắn còn thực sự hiện hữu, chẳng phải dù ta đã từng đối xử với hắn như thế nào, hắn cũng vĩnh viễn không buông tay, không bao giờ bỏ mặc ta đấy sao? Không phải chỉ là lúc này, mà còn năm vạn năm về trước, hắn cũng sẽ không bỏ mặc ta bị ma tộc bắt cóc, chỉ cứu một mình Hương Nguyệt, khiến cho ta sau này không còn gương mặt để gặp người.

Chỉ là, ta đã đánh thức một kẻ khác, phải không?

Gió tuyết xung quanh rít gào, ta đột nhiên muốn dùng chút sức lực cuối, thét lên một hồi.

...

...

Bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng bước chân. Ta theo trực giác quay đầu, nhưng rất nhanh lại thất vọng. Làm sao có thể là hắn chứ? Giờ hắn chẳng phải đang ngồi trên ngai cao thiết triều đó sao?

Một chiếc dù tản ra trên đầu ta, bão tuyết xung quanh đều không thể chạm tới người ta nữa. Mà dưới tán dù, có một làn khói ấm áp tản ra, nhanh chóng sưởi ấm ta trong nháy mắt.

Người đứng trước mặt ta là một bà già, mái tóc bạc trắng như sương, dáng người mập mạp, phúc hậu hiếm thấy.

- Công chúa điện hạ, xin hãy theo lão nô vào thành nghỉ ngơi đã.
- Bà là ai? – Ta phỏng đoán, cảm thấy lão bà này không giống như thuộc hạ của Hàn Lăng Nhiên.
- Lão nô là người của Thanh Long Thành, mọi người đều gọi lão nô là Bạc Bà.

Ta còn mãi dò xét Bạc Bà này, đã thấy bà ta ấn vào tay ta chiếc dù, từ tốn thiện ý nói:

- Công chúa xin cầm lấy cây dù này sưởi ấm ngọc thể, lão nô xin đi trước dẫn đường.

Ta bèn cho là đây là một bà lão tốt bụng đơn thuần, bởi với thân thể của ta hiện nay, cả Thiên Giới này không còn ai muốn có liên hệ với ta nữa.

Bạc Bà đi trước, lạ kì là tuyết cũng dần tan. Khi bước đến trước cửa Thanh Long Thành, ta có chút do dự. Trong tứ đại thần tộc thì Thanh Long tộc đã ngầm ủng hộ thế lực của Hàn Lăng Nhiên và Bích Song thái hậu từ sớm. Tóm lại, trong Thanh Long thành này sẽ có nhiều tai mắt không hay.

Bạc Bà quay lại, đến bên ta nhỏ giọng nói:

- Công chúa xin yên tâm, trang viên của lão nô hoàn toàn thanh tịnh.

Ta cứ nghĩ trang viên như bà nói là một mảnh vườn đậm bạc, không ngờ lại là một biệt viện cổ kính rộng lớn nằm ở một góc tịch mịch nhất của Thanh Long Thành. Tường gạch xây đã cũ, lối kiến trúc cũng không rõ là từng thịnh hành ở bao nhiêu năm về trước rồi. Tấm bia bằng đá trắng trước cổng cũng đã bị gió sương và thời gian bào mòn, khó khăn lắm mới đọc ra mấy chữ: “Bạch Yên Thần Phủ”. Ta chợt cảm thấy có chút quen tai.

Trong biệt viện sạch sẽ ngăn nắp, nhưng cũng không có một ai ngoài lão bà này, Bạc Bà vừa dẫn ta vào hậu viện, vừa giải thích:

- Hàng trăm vạn năm trước khi thế tử còn ở đây, nơi này cũng không hù quanh đến vậy.
- Thế tử?
- Chính là người, Bạch Yên Thần Quân, người lẽ ra đã trở thành Thanh Long Thần kế nhiệm. – Giọng Bạc Bà man mác, có phần hoài niệm.

Ta giật mình, thảo nào cảm thấy quen tai đến vậy. Bạch Yên Thần Phủ, Bạch Yên Thần Quân, chẳng phải chính là gã Giao Long đó hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thì ra trên đời mọi việc đều không đơn giản, Bạc Bà này thì ra cũng là thủ hạ của Giao Long mà thôi. Thảo nào y luôn tự tin như vậy, hóa ra ngay tại thiên giới này vẫn còn có thể cài người.

Bạc Bà đưa ta vào một căn phòng sạch đẹp nơi hậu viện. Biệt phủ bên ngoài trông có vẻ cổ kính hoang phế này, thực sự chỉ là một hình thức nguy trang, không mấy người thực sự nhìn rõ diện mạo của nó.

- Công chúa điện hạ, xin mời dùng chén trà cho ấm bụng. – Bạc Bà cung kính mang lên một ly trà tỏa hương thơm ngát.

Ta do dự cầm chén trà, Bạc Bà không để tâm đến thái độ còn lưỡng lự đề phòng của ta, chậm rãi kể:

- Hơn trăm vạn năm trước, lão nô chỉ là một tiểu nha hoàn trong phủ của Bạch Yên Thần Quân. Tuy sau đó ngài ấy gặp biến cố mà sa vào ma đạo khiến cả phủ đều không tránh khỏi liên lụy, nhưng đối với lão nô, ngài ấy vĩnh viễn là chủ nhân mà mình tôn kính nhất. – Giọng Bạc Bà đầy hồi tưởng xa xăm.

Vậy là Giao Long đó thực sự là ma đầu trăm vạn tuổi trong truyền thuyết, có lẽ còn già hơn bất cứ ai trong lục giới hiện tại. Y không những không suy yếu, mà trải qua nhiều lần cải tử hoàn sinh, lại càng khó lường hơn.

Chưa kể đến, Bạc Bà này xem chừng công lực vô cùng thâm hậu, nhưng qua trăm vạn năm cũng đã già nua, vậy mà ngoại hình Giao Long bây giờ cũng không khác những tiên nhân mới trưởng thành là bao.

Bỗng dưng ta sinh ra một phần hiếu kì, liền hỏi:

- Trước đây đã xảy ra chuyện gì?

Giương mặt Bạc Bà hiện lên một nỗi ảo não không sao kể xiết, bà ta nhú mày, những nếp nhăn chồng chất nơi khóe mắt càng như hằn sâu:

- Thần Quân vốn sinh ra trong dòng dõi cao quý nhất Thanh Long Thành này, năng lực không hề thua kém người biểu ca, chính là vị Thanh Long Thánh Quân truyền kì Khương Vũ. Sau khi Khương Vũ Thánh Quân đó hi sinh, Bạch Yên Thần Quân được không ít tín nhiệm, lẽ ra đã trở thành Thanh Long Thần kế tiếp. Nhưng trong tộc có người ghen ghét, sẵn sàng xuống tay thâm độc hãm hại ngài. Trong cơn biến cố đó, phụ mẫu cùng muội muội của Bạch Yên Thần Quân đều bị hại chết...

- Sau đó, y vì quá uất ức mà nhập ma?

- Cũng có thể cho là như vậy, công chúa. Người thân chết không rõ ràng, bản thân còn bị phé đi phần lớn công lực, Thần Quân một lòng muốn báo thù. Vạn bất đắc dĩ, ngài ấy luyện một thứ công phu thất truyền, đẩy nhanh tốc độ. Kẻ thù của ngài vô cùng khôn ngoan, thừa cơ tố cáo ngài luyện tà công, kéo bè cánh trên Thiên Giới chống lại ngài. Năm đó Bạch Yên ngài bé quan trọng hằm bằm, chúng tiên hồ đồ nghe lời mỵ đã kéo đến quấy phá, thành ra trong khoảnh khắc quan trọng, ngài ấy bị tâu hỏa nhập ma thật. Thù hận ngày một sâu, ngài ấy đã đại khai sát giới... Kẻ thù giết được, nhưng thanh danh mất đi, cũng không cách nào trở lại tiên đạo...

Xem ra, tất cả những kẻ phản diện, không ai là không có một đoạn kí ức bi thương.

Có điều, với tính cách nham hiểm biến thái của Giao Long hiện tại, ta vẫn không thể liên tưởng được y và vị Bạch Yên Thần Quân trong câu chuyện kia có gì liên quan. Kể từ lúc gặp y, Giao Long đã là một kẻ hung tàn quỷ quyệt, tựa như bản chất của y đã vậy.

Ta không uống chén trà, chỉ đặt nó xuống bàn, trong lòng trầm xuống, suy nghĩ liên miên. Chợt giọng điệu phiến muộn của Bạc Bà lại quấy nhiễu dòng suy nghĩ của ta:

- Công chúa điện hạ, nếu sau này người gặp lại Thần Quân, có thể nói với ngài, xin hãy cho lão nô cơ hội đập đầu điện kiến ngài một lần không? Đây là tâm nguyện cuối cùng của lão nô.

Ta liền ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi:

- Không phải người là thuộc hạ do y sai tới sao?

- Không phải, công chúa điện hạ. Ngài ấy khi nhập ma đã từ mặt tất cả, từ người thân tín cho đến nô bộc, có lẽ là tránh cho mọi người tiếp tục chịu liên lụy. Thần Quân kể từ đó vẫn cô độc một mình. Thế nhưng cả nhà lão nô chịu ơn lớn của ngài, không thể nào quên. Vì vậy lão nô tuy sống tại Thanh Long Thành nhưng vẫn âm thầm nghe ngóng tin tức của ngài... – Nói đến đây, ánh mắt Bạc Bà nhìn sang ta như cầu khẩn – Ngài ấy bị phong ấn lâu như vậy, lão nô tưởng suốt đời suốt kiếp không thể báo kiến ngài nữa, cũng may nhờ có công chúa xuất hiện, giải thoát cho ngài...

- Cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. – Ta có phần hồ hững nói.

Nếu được lựa chọn lại, ta vĩnh viễn không muốn có cái ngày đau khổ ấy, càng không cần phải chạy lên phía Bắc xa như vậy rồi vô tình đánh thức y.

Bạc Bà quỳ xuống, dập đầu trước mặt ta.

- Công chúa điện hạ, trăm vạn năm cũng chỉ có nước mắt của người mới đánh thức được Thần Quân. Lão nô từng đi khắp lục giới, dựa theo truyền thuyết tìm hàng trăm ngàn thiếu nữ cũng không thể xoay chuyển tình thế, vốn là đã bỏ cuộc. Không ngờ năm đó, Thần Quân dưới hồ băng trăm trượng lại có thể linh ứng với giọt lệ của công chúa. – Bà ta có phần vui mừng, bạo gan nói tiếp – Sau đó, mỗi khi lão nô đứng từ xa quan sát Thần Quân, thấy mỗi lần ngài vừa ở bên công chúa trở về đều rất vui vẻ...

Ta trong lòng cười lạnh, dĩ nhiên y sẽ không bỏ qua cho ta. Chỉ cần chiếm được ta, y liền có sức mạnh bất tử.

- Bạc Bà, ta muốn nghỉ ngơi một lát... – Ta không mấy hào hứng nghe tiếp, liền nói. – Sau này ta sẽ bảo y đến gặp bà.

Bạc Bà lưỡng lự, như có điều gì vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng đứng lên khép lại cửa phòng.

Chỉ còn lại một mình, ta liền thả lỏng người nằm nghỉ một lát. Nhớ đến mảnh giấy của ngoại công, ta liền mở ra xem rồi lập tức xé đi.

“Tuyệt Lạc, ta đã bị mật liên lạc với những kẻ bên ngoài vốn có ân oán lâu dài với Thiên giới này. Không có cách nào khác, sau này chúng ta cùng họ liên thủ.”

Vốn vẹn đôi câu ngắn ngủi nhưng ta liền hiểu ý tứ của ngoại công. Quả nhiên là ngoại công lại bắt tay với thế lực bên ngoài. Là ma giới, yêu giới hay Atula giới? Hoặc là nhiều hơn một thế lực?

Mượn tay người ngoài, hành động này đối với Thiên Giới có thể xem là phản quốc. Cuộc chiến này, không chỉ dừng ở nội bộ Thiên Giới nữa rồi.

...

...

Sau đó, ta liền có chút phân vân, hiện tại ta đã ẩn mình tại nơi này, liệu Hàn Lăng Nhiên có tìm ra ta? À không, có phải hán đã hoàn toàn muốn mang ta ném ra xa?

Đang nghĩ cách trước mắt làm sao bình an rời khỏi Thiên giới thì cũng chỉ nửa ngày sau đã thấy cánh cửa phòng bị một luồng lực thô lỗ đánh tung. Hàn Lăng Nhiên bước vào, ánh mắt phần nộ, toàn thân ướt đầm tuyết.

Hán một lời cũng không nói, chỉ hung hăng nắm lấy cánh tay ta kéo đi. Vai ta đau đớn như bị xả ra, lập tức chống cự, hét lên:

- Mau buông! Hàn Lăng Nhiên, ngươi là cái thá gì mà có thể thích ném ta đi thì ném, thích nhặt về thì nhặt? Ta không phải đồ vật của ngươi!

- Im miệng!

- Có bản lĩnh, ngươi làm ta vĩnh viễn câm miệng đi!

Hán kéo ta đến cửa, thấy Bạc Bà từ đâu chạy ra. Lúc này Bạc Bà đã hóa thành một bộ dạng khác, da trắng bệch như tuyết, tóc bạc xõa tung, khắp người tản ra khí lạnh. Trên tay bà ta cầm một thanh kiếm trong suốt như băng, thân kiếm ngưng tụ hàn khí, còn có bụi tinh vân lấp lánh bao bọc.

- Ngươi là ai? Dám ngăn cản bản đế? – Hàn Lăng Nhiên trừng mắt.

- Công chúa nói đúng, người không phải là đồ vật muốn vứt thì vứt, muốn nhặt thì nhặt của bệ hạ. Người hãy mau buông nàng! – Bạc Bà quả quyết nói.

- Nàng ta chính là loại như vậy. – Bên tai ta, Hàn Lăng Nhiên bạc bẽo phun ra một câu.

Tự miệng hán nói ra câu này, không hiểu sao tâm ta có một nỗi đau đớn run rẩy.

Bạc Bà liều mạng lao đến ngăn cản, bị Hàn Lăng Nhiên một luồng đã ngăn cản được.

- Hừ, Hàm Quang Lộ Ảnh Kiếm? Trộm được pháp bảo này trong lăng mộ, ngươi cũng có bản lĩnh đấy. – Hàn Lăng Nhiên nhếch môi cười – Còn không mau tránh đường, bản đế tuyệt không lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bạc Bà muốn ngăn cản Hàn Lăng Nhiên, rõ ràng là không có khả năng thắng được người mạnh nhất Thiên Giới như hán. Chỉ có điều, Bạc Bà này cũng đã tu luyện hàng trăm vạn năm, công lực thâm hậu, ít nhiều cũng gây khó dễ được cho hán.

Nếu lúc này ta có pháp lực, ít nhất có thể liên thủ cùng Bạc Bà mà thoát khỏi đây. Tiếc là Hàn Lăng Nhiên kia luôn chặn mọi đường lui của ta.

Bạc Bà vùng kiếm, những làn khói có hình dáng vuốt rồng lao về phía Hàn Lăng Nhiên. Hán cũng không hề kiên nhẫn, mỗi chiêu đáp trả đều là sát chiêu. Trăm vạn năm tu vi của Bạc Bà cũng không mấy uống phí, làm hán chật vật một hồi.

Nhưng đến cuối cùng, kiếm của Bạc Bà cũng chỉ làm bị thương chút xíu trên vai hán, trong khi Hàn Lăng Nhiên đã khống chế được đối thủ, lưỡi đao tàn nhẫn như tia chớp quét xuống cổ bà ta. Hán sẽ không tha cho bất cứ ai đối nghịch với mình.

Ta biết, chỉ trong khoảnh khắc nữa, Bạc Bà sẽ tan thành tro bụi. Một người đã chờ đợi chủ nhân của mình hàng trăm vạn năm không thay đổi, kết cục cũng không có cơ hội hoàn thành tâm nguyện.

Mẫu thân ta, cũng đã chờ đợi lão tiên đế cả cuộc đời nhưng chẳng thể đổi được một ánh mắt nhu tình.

Mà ta, cũng từng chờ đợi trong cô đơn và tuyệt vọng, cũng không đổi lại được từ hán một cái quay đầu.

Không hiểu sao, ta lại ôm chặt lấy cánh tay Hàn Lăng Nhiên, ngăn cản hán.

Mà hán, chỉ ngưng lại trong giây lát, trừng mắt nhìn ta. Sau đó, hán dứt khoát đẩy ta ra.

- Ngươi đã phạm nhiều trọng tội. – Hàn Lăng Nhiên lạnh lùng nói với Bạc Bà – Bất cứ tội nào cũng không thể dung thứ.

Bạc Bà cười rộ lên, nhặt lại thanh kiếm bị rơi dưới đất, kê lên cổ mình.

- Lão nô biết. Trọng tội thứ nhất là trộm Thần Khí, thứ hai là lén lút bảo trì thần phủ này...

Hàn Lăng Nhiên nheo mắt, thái độ có phần bình thản hơn.

- Tội thứ ba, chính là lão nô đã tự làm bão tuyết và ảo giác, ngăn cản Thiên Đế tìm thấy công chúa, ha ha.

Nói rồi bà ta tự dùng kiếm kết liễu bản thân. Trước khi hồn phách Bạc Bà tan đi như sương khói, ta vẫn còn nghe được thanh âm khẩn thiết của bà ta truyền đến bên tai:

“Công chúa điện hạ, chỉ có Thần quân mới có thể vĩnh viễn che chở người, chỉ có hai người mới xứng đôi vừa lứa. Xin công chúa nhìn thấu tâm lòng của ngài ấy, lão nô không còn gì nuôi tiếc.”

Trong lòng ta có một chút cảm giác man mác. Nguyên vọng của bà ta, nếu là nói với Giao Long một câu để y gặp bà ta một lần thì ta còn có thể làm được. Nếu là tin tưởng y hay đi theo y gì gì đó, ta không có cách nào chấp nhận.

...

...

Bạc Bà hồi phi yên diệt, Hàn Lăng Nhiên liền túm lấy ta rồi đi. Hắn còn dùng diễm hỏa đốt cháy tòa Bạch Yên Thần Phủ này thành tro tàn, không sót một thứ gì.

- Trốn ở cổ phủ của y? Các người cũng thật có liên hệ mật thiết. – Hắn bóp chặt cằm của ta, vừa khinh bỉ vừa phẫn nộ.

Trong chớp mắt đã về đến Vân Đài cung, hắn đuổi hết nô tì, quăng ta xuống suối nước nóng rồi cũng nhảy vào.

Khói bốc mịt mờ, nước nóng làm quần áo dính chặt vào cơ thể. Hàn Lăng Nhiên như muốn phát tiết, muốn trút hết oán giận của hắn ngày hôm nay, thô lỗ dồn ta về cạnh hồ, lột sạch y phục. Bắt gặp ánh mắt lãnh đạm của ta, hắn không vì thế mà từ bỏ, trái lại dùng luôn pháp thuật khiến ta không thể nào mở mắt ra được.

Ta vẫn im lặng.

Hắn vẫn làm chuyện hắn muốn làm.

Giữa cả hai không có đối thoại.

Trong khoảnh khắc cao trào, hắn dùng răng nanh cắn lên trước ngực ta đến chảy máu.

...

...

Mấy lần trước làm nhục ta xong hắn đều biến mất, nhưng lần này lại dây dưa không chịu rời đi. Hắn mang ta lên bờ, bước vào phòng nghỉ, nửa nằm nửa ngồi trên giường ôm ta.

Tóc hắn rơi trên cổ ta, rất ngứa. Ta vẫn không mở mắt được, lẽ nào hắn cũng muốn phong bế thị giác của ta mãi mãi?

Sau một trận phát tiết của hắn, trên người ta nhiều chỗ ê ẩm đau nhức. Dù là ngâm dưới suối nước nóng nhưng hắn là vẫn dày đặc dấu vết lớn nhỏ.

Hơi thở của hắn lại phả vào tai ta, lần này chậm rãi tựa như một con thú liếm láp từ vành tai ta xuống.

Nhưng hắn không có làm tiếp, chỉ tựa đầu trước ngực ta.

Thân thể và tâm thần đều mệt mỏi rồi, lẽ ra lúc này ta cũng không còn muốn bận tâm...

- Lạc Nhi... – Bỗng dưng nghe thấy giọng hắn rất nhỏ.

Hai chữ này, vốn như đã trôi xa vạn dặm, bây giờ nghe thấy hắn thốt ra, ta không khỏi bàng hoàng. Ta có chút chờ đợi, nhưng sau đó bên tai lại chỉ còn hơi thở đều đặn của hắn.

Sau khi hắn ngủ một lát thì chú thuật cũng tự động giải. Ta đưa mắt nhìn, thấy từng lọn tóc hắn đen như mực rơi trên da thịt trắng trẻo của ta, tương phản đối lập. Mí mắt hắn khép lại, gương mặt có phần an tĩnh.

Tại sao lại gọi ta là Lạc Nhi? Có phải bên trong Hàn Lăng Nhiên trước mặt này, người vẫn còn tồn tại phải không? Dù chỉ là một chút tiềm thức?

Nói cho ta biết, người vẫn còn tồn tại đi...

Ta sẽ không mắng ngươi, cũng không chê ngươi gốc gác, không vì bất cứ thứ gì mà phản bội ngươi nữa...

Gã gốc, nếu như còn có thể gặp ngươi một lần, thấy ngươi đứng trong ánh nắng, cười hi hi với ta...

Ta đã làm ngươi bị thương, nhưng chẳng phải ngươi yêu ta rất nhiều sao, ngươi sẽ lại không để tâm. Thay vì xa lánh ta, ngươi sẽ trước mặt ta tự nhận lỗi về mình...

Sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau bỏ trốn, cùng nhau sống cuộc đời dân dã.

...

...

Nước mắt ta từng giọt lặng lẽ rơi xuống, muốn vươn tay chạm vào hán một chút. Chính là lúc này đây, không phải kẻ luôn nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng và thù hận, gương mặt an tĩnh như vậy, rất giống gã gốc nhiều vạn năm trước.

Không cần biết mình có đang hồ đồ không, ta vẫn nhẹ nhàng chạm vào hàng lông mày trên mặt hán. Tham lam hơn, lại chạm vào sống mũi hán.

Đột nhiên ngoài phòng có tiếng bước chân, còn có tiếng gõ cửa của nô tỳ. Ta giật mình vội thu tay, ngay sau đó Hàn Lăng Nhiên cũng bị đánh thức.

Hán bước xuống giường, tự mình khoác y phục chỉnh tề, sau đó mới nói vọng ra:

- Chuyện gì?

- Bệ hạ, đã xảy ra chuyện không hay rồi... Hương Nguyệt công chúa... hiện giờ đang nguy kịch! — Giọng tỳ nữ bên ngoài gấp gáp, tràn đầy kinh sợ.

Hàn Lăng Nhiên lập tức nhú chặt lông mày, cũng không nhìn qua ta một cái, liền bước thẳng ra ngoài.

Cung nữ vừa báo tin cũng lập tức theo sau hán.

Chỉ còn một mình, ta vui đầu vào trong chăn, ban đầu là cười lạnh tự chế giễu, sau đó lại muốn bật khóc lớn.

Vĩnh viễn không thể quay về, vĩnh viễn không còn có thể gặp lại gã gốc thuần khiết đó.

Thiên Đế hiện tại kia, vốn chỉ sủng ái Hàn Hương Nguyệt. Ta có khác nào một tù binh, một chiến lợi phẩm, một hình nộm đồ chơi rách nát đâu?

Bạn đang đọc truyện *Năm Lắc Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ba ngày sau đó, hoàn toàn không thấy bóng dáng Hàn Lăng Nhiên. Ta không rời khỏi Vân Đài cung, mà hán cũng không tới.

Có thể hán có công việc quan trọng, có thể hán phải đi thị sát đâu đó... nhưng cũng có thể hán đang cùng Hàn Hương Nguyệt tình nồng ý mật.

Đám thị nữ vẫn giám sát ta, bởi vì ta bị phong ấn mọi pháp lực nên không thể đối phó với chúng.

Đối với ta, đợi ở một chỗ không bao giờ là thượng sách, có lẽ ta lên ra ngoài nghe ngóng tình hình một lát, thậm chí là tham dự vào một buổi thượng triều chẳng? Quyết định như vậy, ta tự tay tết lại tóc, lựa chọn xiêm áo kiểu cách, chậm rãi bước ra ngoài. Nhưng vẫn như cũ, liền có ả thị nữ đến chặn trước cổng, lạnh lùng nói:

- Công chúa điện hạ, Thiên Đế đã có lệnh, người không nên rời khỏi Vân Đài cung. Xin người hãy quay lại tẩm cung tĩnh dưỡng.

Sau đó ả liền liếc nhìn đến sợi dây chuyền trên cổ ta, ánh mắt đặc ý ám chỉ ta hiện tại chỉ như một con thú bị xích trong lồng rồi. Kể đến có một ả khác, trông lớn tuổi chừng chạp hơn, tựa như vu vơ nói:

- Nô tỳ thấy, nếu công chúa muốn làm gì, chẳng phải cứ trực tiếp xin Thiên Đế có phải tốt hơn không? Cần gì phải nhọc công làm khó để chúng nô tỳ? Sau này, chỉ cần công chúa vẫn duy trì được ân sủng của Thiên Đế, chúng nô tỳ cũng thom lây rồi...

Ả đó đang nói dở, ba ả khác đứng xa xa đột nhiên che miệng cười khẩy với nhau. Trong khi một ả khác thì thở dài, cũng không cần giữ ý:

- Các người vui lắm hay sao mà cười? Cứ tưởng nàng sẽ là nữ chủ nhân Thiên giới, giờ cũng chỉ là một nô thiếp thôi. Chúng ta ở đây, căn bản không có tương lai. A, ta muốn qua Nguyệt Hoa cung hầu hạ Hương Nguyệt nương nương cơ...

Một nô tỳ khác cảm thấy có lý, cũng chen vào:

- Người nói đúng, chúng ta ở còn ở nơi này, bồng lộc chắc chắn không nhiều. Cô cô của ta đang là nô tỳ hầu hạ ở Nguyệt Hoa cung, ta liền đến nhờ vả nàng đến nói tốt với Hương Nguyệt nương nương một tiếng. Dù sao nương nương chuẩn bị làm Thiên Hậu, có thể quản lý toàn bộ hạ nhân.

- Ui ui, người thật là may mắn, còn bọn ta thì xui rồi. – Á bên cạnh liền thở than – Xem xem, mấy ngày nay Thiên Giới rục rịch chuẩn bị, kết đèn chướng hoa cho ngày đại hôn, nơi nơi đều rục rờ trắng lạng, vậy mà chúng ta phải chôn chân ở chỗ này, không được ra ngoài chiêm ngưỡng...

Mỗi lời chúng nói như kim đâm vào tai ta. Đại hôn? Là thực sự sao? Đó là lý do mà hán mấy ngày nay cũng không hề thấy bóng dáng?

Thì ra, cuối cùng cũng có ngày này!

Bấy lâu nay, không phải ta không biết. Ngày này nhất định sẽ đến, chỉ là ta không nghĩ nhanh như vậy, hán cũng không cần đợi hết thời gian để tang Tiên đế, bọn họ lập tức thành thân.

Bởi cái lời hứa ngông nghênh năm nào “*Lạc Nhi, nhất định ta sẽ cưới nàng*” đã trở thành vô nghĩa, thậm chí là nhục cười.

Hán, thực sự sẽ thành hôn với Hàn Hương Nguyệt.. Nhưng tại sao ta lại đau lòng như vậy?

Chôn chân đứng một chỗ, suy nghĩ miên man, đến mức lũ cung nữ đang tiếp tục bàn tán cái gì, ta cũng không còn nghe rõ nữa. Chỉ biết, tất cả giống như đang cô lập ta, đang bủa vây áp bức ta.

Ngay sau đó, còn có tiếng bước chân ưu nhã của một người, cùng với giọng điệu vui vẻ thân nhiên xướng lên:

- Các người muốn ra ngoài vui chơi phải không? Ta liền chấp thuận, không cần ở nơi này canh chừng một đứa tiện nhân.

Ta hướng mắt nhìn, hóa ra là mẫu hậu của hán – Bích Song Thái Hậu. Gương mặt bà ta hôm nay phấn chấn lạ thường, còn nhìn ta vừa đắc ý vừa khinh bỉ. Bà ta thân nhiên bước vào trong, ngồi nghỉ trên ghế đá trong hoa viên của ta, sai nô tỳ bên cạnh dâng trà.

Mấy nô tỳ dâng trà xong, được bà ta cho phép ra ngoài vui chơi.

Vốn dĩ chẳng bao giờ Bích Song thái hậu này bước đến chỗ ta, ngay cả khi xưa, lúc ta và Hàn Lăng Nhiên còn thân thiết, bà ta cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, mặt ngoài không hoan nghênh cũng chẳng ngăn cấm. Bây giờ đến đây, càng không phải là có ý tốt gì, hán là muốn thị uy cùng chế giễu ta.

Bích Song thái hậu thấy ta đứng trơ trơ nhìn mình, không đón tiếp cũng không lên tiếng, bà ta nhấp xong chén trà liền nói:

- Xem ra, người vẫn không biết thời thế như vậy. Là một tội nhân, vẫn còn thói cũ kiêu ngạo, thật uổng công Hương Nguyệt cầu xin cho người.

- Cầu xin cho ta? – Ta lạnh lùng cười. – Thành ý của các người, ta nhận không nổi.

Không có người ngoài ở đây, Bích Song cũng không cần giữ thái độ nhã nhặn cao quý, bà ta nghe ngứa tai, liền tức giận đập tay lên mặt bàn.

- Bỏn thái hậu nói cho người, dù Hương Nguyệt khẩn cầu cho người một danh phận, dù hoàng nhi chấp nhận thì nhất quyết không đồng ý! Loại tiện nhân như người, dù làm nô thiếp cũng không xứng!

Một hồi sau, hán là bà ta cảm thấy mình tức giận mà không có uy, liền thay đổi thái độ, chuyển sang bình tĩnh hơn, nhưng lại cay nghiệt công kích ta:

- Để xem người lì lợm được bao lâu. – Bích Song thái hậu cong môi cười – Hai ngày nữa, chính là ngày đại hôn của hoàng nhi cùng Hương Nguyệt rồi. Nha đầu đó lên làm Thiên Hậu, rồi sau này hoàng nhi cũng không còn hứng thú với người, Vân Đài cung này của người chính là lãnh cung hoang phế...

Nhẹ nhàng đứng dậy, Bích Song thái hậu đi vòng quanh ta, miệng vẫn tiếp tục nói:

- Tuy không ưa người, bỏn thái hậu cũng phải thừa nhận, người là mỹ nữ đẹp nhất lục giới trăm vạn năm trở lại đây. Nhưng vậy thì sao chứ, người tưởng rằng có thể mê hoặc hoàng nhi một lần nữa? Không, năm xưa hoàng nhi ngây thơ, cũng vì thấy người bắt mắt nên mới thích thú thôi, căn bản dựa dẫm như nó cũng không hiểu tình yêu là gì. Nhưng sau này, nó liền hiểu ra, đối với Hương Nguyệt mới là chân tình đáng quý, đáng cảm kích. Cho nên người đừng ảo vọng nữa, năm vạn năm trước khi người hãm hại hoàng nhi, chính ta và Hương Nguyệt, mỗi người phải dùng một nửa thọ mệnh của mình mới đổi lại mạng sống cho nó. Cuối cùng nó cũng tỉnh ngộ, đã nói rằng sẽ vĩnh viễn nghe lời ta, vĩnh viễn không phụ tình Hương Nguyệt.

Ta ngẩn người, không phải vì giọng điệu khiêu khích của bà ta, mà vì mấy lời bà ta vừa nói kia. Là thật sao? Năm đó không phải tự nhiên hán có thể cải tử hoàn sinh. Lẽ ra hán đã chết, phải nhờ thọ mệnh của mẫu hậu hán và á Hương Nguyệt mới cứu vãn được? Thực sự nghiêm trọng đến thế...

Cho nên, hán mới căm hận ta.

Vậy, những việc mà hán đã trả thù lên ta, đối với ta cũng chỉ là quả báo xứng đáng thôi sao?

Suốt cả đời kiêu ngạo của ta, đây là lần đầu tiên không thể tự đứng vững trước mặt kẻ địch. Ta có chút run rẩy, phải tìm một cây cột cần đó để vịn vào.

Bích Song thái hậu khoái chí cười, trước khi nhắc đuôi áo rời khỏi Vân Đài cung, còn quay lại nói:

- Đại công chúa, ta cũng phê chuẩn cho người có thể tham dự đại tiệc. Sứ giả khắp lục giới đến, cũng không thể để Thiên giới này mất mặt.

...

...

Không còn một ai giám thị, dĩ nhiên ta có thể bước ra ngoài.

Quả nhiên như họ nói, không phải là giả, Thiên giới quả nhiên trang hoàng xa hoa, ngập trong màu đỏ.

Vô tình bắt gặp đám cung nữ đi về phía Thái Dương điện, trên tay chúng là những khay đựng hi phục và phụ kiện cho tân lang tân nương.

- Mau lên! – Một ả cung nữ dẫn đầu ra lệnh – Nhanh mang đến cho Thiên Đế và nương nương thử xem có vừa không? Nếu không vừa liền phải làm lại.

Hàn Lăng Nhiên, thực sự người sẽ cùng Hàn Hương Nguyệt mặc những thứ này?

Dù muốn hay không muốn, rốt cuộc chân ta vẫn tự bước đến Thái Dương điện.

Không ai ngăn cản ta bước vào, cũng không ai quan tâm đến ta, đám cung nhân đều bận tới mắt tới mũi trang trí.

Ta đi thẳng vào đại sảnh, cánh cửa cũng không khép, quả nhiên nhìn thấy Hương Nguyệt khoác phụng bào đỏ thắm, đầu đội vương miện. Nàng ta yêu kiều thướt tha xoay một vòng, ánh mắt lấp lánh nhìn người đối diện.

- Biểu ca... À không phu quân, chàng cũng mau thử đi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Ta mở to mắt, chăm chăm nhìn hai kẻ bọn họ. Hàn Lăng Nhiên lúc này đang xoay lưng về phía cửa điện, hẳn là hẳn cũng đang mãi nhìn Hàn Hương Nguyệt xinh đẹp trong màu áo tân nương kia. Và có lẽ, hẳn đã nhìn nàng ta đến mức đờ đẫn, cho nên với yêu cầu của Hàn Hương Nguyệt, động tác của hẳn có phần chân chừ.

Tâm ta như rơi xuống vực thẳm.

Nhiều năm trước, có một lần như vậy. Đó là khi ta bị bỏ lại một mình trong tay kẻ thù ma tộc. Hẳn chỉ lo cứu Hương Nguyệt, mặc ta tự sinh tự diệt.

Giống như năm đó, thâm tâm chết lặng, từng chút từng chút bị kéo vào hố sâu vạn trượng, tuyệt vọng, không thể gãy dựa...

Rồi Hàn Hương Nguyệt cũng vì Hàn Lăng Nhiên mà khoác lên mình hẳn hi bảo.

Thoáng trong giây lát, sóng mắt nàng ta lưu chuyển, dừng trên người ta. Biểu cảm của nàng ta cứng ngắc một chút, nhưng rất nhanh lại trở nên rạng rỡ, tiếp tục động tác còn dang dở. Làm bộ như nàng cũng không hề quan tâm đến sự có mặt của ta, ánh mắt vừa rồi, cũng chỉ như gió thoảng mây trôi.

Ta còn nhớ rõ, nhiều năm trước Hàn Hương Nguyệt là kẻ thua cuộc, thua ta về mọi mặt, kể cả việc tranh giành Hàn Lăng Nhiên. Khi ấy, nàng ta thường mở to đôi mắt âm ức, lặng lẽ nhìn chòng chọc về phía chúng ta. Ta và Hàn Lăng Nhiên đứng ở phía xa, hẳn dĩ nhiên không để ý nhiều, cho nên nhiều khi cũng không biết rằng Hương Nguyệt đã đến. Còn ta, lúc ấy cũng chỉ thoáng nhìn về phía nàng, ánh mắt lạnh lùng thản nhiên, sau đó lại tiếp tục trò chuyện cùng Hàn Lăng Nhiên, khiến hẳn mê mẩn nhìn ta, một hồi sau mới ý thức được sự có mặt của Hàn Hương Nguyệt.

Bây giờ, mọi thứ đã đảo ngược lại. Hàn Hương Nguyệt nàng ta, hẳn là cũng không cần tiếp tục nhẫn nhịn đến tội nghiệp nữa, có thể dùng ánh mắt này đáp trả ta. Là ta đã sai lầm, cho rằng Hàn Hương Nguyệt vĩnh viễn không thể đầu lại ta.

Nhưng ta thua, chẳng phải vì hẳn quá tuyệt tình hay thay lòng đổi dạ, căn nguyên là do chính bản thân ta buông tay hẳn. Hiện tại ta đã ngộ ra điểm mấu chốt này...

Cho dù Hàn Lăng Nhiên trước đây hay bây giờ...

Cho dù là kẻ ngu ngốc hay tỉnh táo...

Liệu có thể vương vấn một nữ nhân đã giết chết mình sao? Có thể phụ bạc một nữ nhân khác đã từng toàn tâm toàn ý với hắn, thậm chí còn tổn một nửa thọ mệnh để cứu hắn sao?

Rõ ràng chỉ là nghiệp chướng của một mình ta!

...

...

Khi Hàn Hương Nguyệt giúp hắn khoác xong hi bào, Hàn Lăng Nhiên mới chậm rãi cử động...

Và rồi, cũng đến lúc hắn xoay người lại...

Hoàn hảo, tuần mỹ vô song trong bộ áo tân lang...

Hắn nhìn thấy ta, mà ta vẫn nhìn thẳng vào hắn. Lòng mày hắn khẽ nhíu, ánh mắt lại có chút miễn cưỡng, chán chường.

Hắn thu hồi ánh mắt trước, ngay sau đó Hàn Hương Nguyệt liền khoác lấy tay hắn, đứng nấp sau hắn một chút, nhỏ giọng kêu: “Tỷ tỷ đến rồi...”

Hắn cúi đầu nhìn qua Hàn Hương Nguyệt, chẳng hiểu sao nàng ta giật mình, vội siết lấy cánh tay hắn, òa khóc:

- Biểu ca... phu quân, huynh sẽ không vì tỷ tỷ mà lại bỏ rơi muội chứ?

Hàn Lăng Nhiên trầm tư trong giây lát, hướng ra ngoài tầm điện nói:

- Người đâu, mau hộ tống trưởng công chúa trở về tẩm cung.

- Không cần! – Ta cười lạnh nói.

Tự xoay người rời đi, ta bước từng bước, không nhanh cũng không chậm...

Không hiểu sao, lúc này ta có thể bình thản đến thế...

Ta bước xuyên qua từng hành lang, kẻ kẻ tất bật đi ngang qua ta. Tưởng chừng họ và ta, không cùng một thế giới...

Mà ta, tâm trí cũng cưỡng ép để trở nên trống rỗng, không muốn động não nghĩ đến bất cứ thứ gì nữa... Ta sợ rằng, chỉ cần nghĩ đến một chút thôi, ta lập tức gục ngã...

Nhưng rồi, ta vẫn là vấp phải một thềm đá, ngã sõng soài.

Đau đớn nhắc nhở, ta làm sao có thể tiếp tục lừa dối bản thân mình, chỉ cần còn ở trên thiên giới này, thì từng cảnh cây ngọn cỏ vẫn luôn nhắc nhở cho ta biết hết thấy những gì đã xảy ra giữa chúng ta.

Nước mắt ta từng giọt từng giọt thấm ướt thềm đá.

Năm vạn năm trước, là ta buông tay, là ta bỏ lại hắn. Nhưng chính ta chưa một giây quên đi, vẫn luẩn quẩn trong từng đoạn kí ức. Cuối cùng, ta mới là người bị bỏ lại, hắn thực sự đã buông tay ta.

Ta không cam lòng, ta oán hận hắn, nhưng tất cả đều là tại ta phải không?

...

...

Noi thềm đá hiu quạnh lạnh lẽo, cũng chỉ có một mình ta. Nhưng bỗng dưng, trước mắt ta đột ngột xuất hiện một đôi giày màu đen.

Ngẩng đầu lên, trong làn nước mắt, ta nhìn thấy một dung mạo nửa quen thuộc, nửa lạ lẫm.

Dáng người thon dài trong bộ y phục của vệ binh, tóc đen như mực, tuấn nham như tranh. Đôi mắt dài, phượng mâu màu xám đang chăm chú nhìn ta, dường như ẩn chứa một tầng ưu phiền.

Y ngồi xổm xuống trước mặt ta, đưa bàn tay chạm vào nước mắt của ta.

- Trước đây, ta cảm thấy nước mắt của ngươi là điều tuyệt diệu nhất trên thế gian, bởi nó có thể thức tỉnh ta. Nhưng hiện tại, ta ngàn lần cũng không muốn nhìn thấy... – Giọng nói của y trầm nhẹ, thoảng qua tựa làn sương mỏng manh.

Âm điệu này, nghe rất quen thuộc.

- Ngươi là...

- Suyt! – Ngón tay y di chuyển lên, đặt trên môi ta. – Ta không thể lưu lại nơi này lâu. Ngày tới đại lễ, lúc đó ta có thể mang ngươi đi...

Y vừa nói xong, lại khẽ cau mày, hơi thở có phần hỗn loạn, bộ dáng dường như rất khó chịu...

Giao Long, ta nghĩ y vốn đang ẩn nấp, sẽ không xuất đầu lộ diện... Thế nhưng, lại cải trang thành một vệ binh của thiên giới...

Ta điều chỉnh lại tâm trạng hỗn loạn, nhìn y, lãnh đạm nói:

- Ngươi cũng thật liều lĩnh...

Y cười, ánh mắt ánh lên một chút hoan hỉ, thần thái cũng khá hơn. Bàn tay lại ôm lấy má ta, dỗ dành:

- Ta đã làm cái kết giới quanh đây, sẽ không ai nhìn thấy, nhưng pháp lực của ta không duy trì được lâu. Tuyết Lạc nha đầu, đi cùng ta có được không?

Ta có chút ngần ra. Đi cùng y? Đúng là lần trước ta đã cùng y giao ước, muốn cùng y liên thủ lật đổ Hàn Lăng Nhiên. Nhưng ngày hôm nay, chứng kiến chuyện khiến cho bản thân mình hoàn toàn tỉnh ngộ và đau lòng tột cùng, ta bỗng thấy, năm vạn năm qua, thực sự là vô nghĩa...

Năm vạn năm, không tránh khỏi kết cục làm cho mình tổn thương. Bởi ta, dù oán hận nhiều đến đâu, cũng chưa từng quên đi Hàn Lăng Nhiên. Mà hẳn đã lựa chọn Hàn Hương Nguyệt. Không ngờ tận mắt chứng kiến cảnh họ tân lang tân nương ân ái trước mắt lại làm cho ta đau đến thế.

Nghĩ đến, cõi lòng lại co thắt. Đau đớn còn hơn xưa kia khi ta bị hán bỏ mặc, bị hủy dung, một mình chạy lên phía Bắc...

- Đừng khóc! Nha đầu, đừng khóc...! – Thấy nước mắt của ta trào ra, giọng điệu Giao Long bỗng dưng càng thêm gấp gáp, ôm chặt lấy ta – Quên hẳn đi, Tuyết Lạc, dù ngươi muốn làm gì, ta liền làm cho ngươi.

- Ta... thực sự đã thất bại rồi – Ta cuối cùng thốt lên, thừa nhận thua cuộc. – Ta thực sự rất mệt mỏi, thà rằng tự hủy nguyên thần, hồn tiêu phách tán, sẽ đỡ vương vẩn hơn chẳng?

Nói rồi, ngẩng đầu nhìn Giao Long, nhàn nhạt cười trong làn lệ mà nói:

- Là ta đã nợ ngươi, năm xưa phản bội giao ước. Vậy đi, ngươi lấy đi nguyên thần của ta, muốn tu luyện, muốn khuynh đảo lục giới thế nào tùy ngươi...

Giao Long giật mình, sau đó ánh mắt khẽ lưu chuyển, mơ hồ thấy được sầu ý cùng cô quạnh.

- Thiên hạ nắm trong tay, tâm người lại khó cầu. Trăm vạn năm tung hoành, lại thất bại trước nha đầu ngươi... Nhưng thật khó cam tâm...

Thoáng sau, thái độ của y bỗng biến đổi, bình tĩnh hơn trước. Buông ta ra nhưng lại dùng tay nâng gương mặt của ta lên, y có phần bí ẩn nói:

- Được rồi, Tuyết Lạc. Nguyên vọng của ngươi bây giờ, chính là thoát khỏi mọi nỗi u sầu phải không?

Thần thái, âm điệu của y muôn phần mê hoặc, lại dường như có thuật pháp nào đó khiến đầu óc người khác mụ mị dần đi...

Hệt như xưa kia, khi y từ hồ băng tỉnh dậy, cũng nắm lấy cảm ta mà hỏi.

Hiểu được ước muốn của ta, lập tức dụ dỗ...

Nhiều năm về sau nghĩ lại, ta vẫn phân vân, không hiểu lúc đó Giao Long có dùng ma pháp thôi miên không mà dễ dàng thuyết phục ta đến vậy. Tuy là chính miệng ta đồng ý, tuy là hận thù cùng khát vọng của ta thúc đẩy, nhưng y cũng đã thành công khơi dậy chúng.

Trong lúc đầu óc ta hơi mơ màng, giọng nói của Giao Long vẫn quanh quẩn bên tai, đầy dụ hoặc:

- Tuyết Lạc nói xem, có phải không muốn đau khổ không? Có phải muốn ngày ngày khoái hoạt?

Sau đó, trước mắt ta bày ra những ngày tháng yên bình nhất, khi ta còn rất nhỏ, khi mẫu thân còn sống...

- Ta muốn... – Ta có chút mê mẩn nói.

- Ha ha... – Tiếng cười sáng khoái của Giao Long liền vang lên. – Vậy ta liền làm cho ngươi, suốt đời suốt kiếp khoái hoạt!

Chân tay mềm nhũn, ta lại rơi vào vòng tay rộng lớn của y. Giao Long đưa đến miệng ta một viên dược nhỏ, tiếp tục dụ dỗ:

- Nào, đừng nghĩ đến bất cứ cái gì, hoàn toàn thoải mái tâm trạng nuốt viên dược này xuống. – Y đút nó vào miệng ta, chậm chậm vuốt ngực ta – Nào, nuốt xuống...

Được liệu nuốt xuống, một lát sau ta cảm thấy càng mệt hơn, chỉ muốn thiếp đi. Trước lúc mất ý thức, còn loáng thoáng như nghe thấy tiếng nói có phần sần sỏi trên đỉnh đầu:

- Ta đã sai, vậy thì liền để sai đến tận cùng đi...

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 25

Tất cả chỉ diễn ra trong một thoáng, vậy mà trong đầu ta, tưởng chừng đã trải qua trăm vạn năm. Chỉ biết, linh hồn ta bỗng bồng bềnh trôi dạt, rất xa rất xa, vượt qua từng cánh đồng mênh mông, băng qua núi cao vực sâu, lướt qua cầu vồng rực rỡ... cuối cùng lại trở về với thực tại.

Khi ta mở mắt ra, liền nhìn thấy một người.

Ta biết y, ừm, y chính là người ta yêu...

Ánh mắt y hiện lên sự hoan hỉ, mừng rỡ ôm lấy ta.

- Nàng tỉnh rồi... – Giọng nói này, vô cùng thân mật, quen thuộc giống như đã khắc sâu vào tim.

Ừm, có lẽ là cả hai chúng ta đã sống lâu quá, ta quên rằng đã yêu y bao nhiêu năm rồi. Chỉ biết, ta nhận thức được, chúng ta chính là một cặp tình lữ. Vì vậy, ta cũng ôm lấy y.

- Giao Long, chàng đi đâu vậy, hơn một vạn năm qua, ta rất nhớ chàng...

Y hôn ta một hồi mới lưu luyến rời khỏi môi ta, cúi đầu lấy trán đụng vào trán ta, vui vẻ nói:

- Tất cả ổn rồi, đợi ta, ngày mai ta sẽ mang nàng đi...

- Tại sao phải đợi ngày mai? – Trong lòng thấy rất mát mẻ, ta phụng phịu giận dỗi – Chàng lại đi, bỏ ta một mình. Ở đây không ai tốt với ta...

Nghĩ đến cái gì, ta lại buồn bực nói tiếp:

- Đúng rồi, gã Thiên Đế đó luôn chống đối ta, hiện giờ thiên giới là của hắn, thái hậu và nha đầu Hương Nguyệt, ta ở đây không còn thể diện.

Lúc ta ngẩng đầu lên, bắt gặp được ánh mắt vô cùng thỏa mãn của Giao Long, dùng hai từ “kinh hĩ” để miêu tả cũng không sai. Vì thế, ta tức giận nhéo vào vai y:

- Chàng vui mừng cái gì? Ta thất thế, chàng vui lắm sao?

- Không có, ta chỉ nghĩ... từ ngày mai có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, ta vui quá không thôi. – Giao Long cầm lấy bàn tay nhỏ bé của ta, hôn nhẹ lên đó, thề thốt thốt thốt – Tuyệt Lạc, chỉ cần có nàng, dù ở bất cứ nơi nào, chúng ta cũng có thể làm lại từ đầu. Ta sẽ đem cho nàng bất cứ thứ gì nàng muốn...

Ta cười hì hì, dùng ngón trỏ chỉ vào nơi lồng ngực trái của y, vui vẻ đùa:

- Ta muốn trái tim này, chàng sẽ móc ra cho ta sao?

- Chỉ cần nàng vĩnh viễn không quên ta, móc trái tim này ra có là gì? – Y không nghĩ nhiều liền đáp lại – Nàng là con hồ cái, dùng toàn bộ thịt xương của ta nuôi nàng cũng được.

Chúng ta vẫn đứng dưới tán cây dừa nghịch một lúc, mãi đến khi Giao Long tạm buông ta ra, chỉ vuốt nhẹ tóc mai của ta, cẩn thận dặn dò:

- Tuyệt Lạc, ngày mai đại lễ thành hôn của Thiên Đế, nhân lúc đông người hỗn loạn ta mới có thể mang nàng đi...

Nói rồi một bàn tay y hóa thành nguyên hình – chi trước của rồng, một bàn tay khác lại bắt ngờ bẻ đi một cái móng sắc.

- A, chàng làm gì vậy? – Thấy đầu ngón tay của y chảy máu, ta xót xa cầm tay y lên ngậm vào miệng. – Tại sao lại bẻ móng vuốt của mình, chàng điên à?

Gương mặt tuần tú của Giao Long đầy vẻ nhu hòa, không một chút tỏ ra đau đớn. Y đặt cái móng vuốt vào tay ta, tiếp tục nhắc nhở, giọng điệu có chút khẩn cấp:

- Tuyệt Lạc, vào thời điểm thích hợp, hãy dùng móng vuốt của ta mở Cửu Tinh Bạch Ngân Liên đang phong ấn pháp lực của nàng... Nếu như có bất trắc, nàng hãy chạy đến phía Tây Bắc, sẽ có người tiếp ứng.

- Còn chàng thì sao?

- Đừng lo, đây là vạn nhất có bất trắc. Còn nếu thành công, chúng ta liền có thể đi cùng nhau...

Ta cẩn thận cật móng vuốt vào trong tay áo, khoe mắt cay cay, nhìn bàn tay rồng thiếu một vuốt của y, lời nói như nghẹn lại:

- Chàng ngốc quá, thiếu đi một móng vuốt, con rồng chàng thật là xấu...

...

...

Giao Long đi rồi, ta một mình trở về Vân Đài Cung. Uống một chén trà, không hiểu sao mắt bỗng nặng trĩu lại, bèn lên giường đi ngủ.

Nửa đêm, ta cảm thấy có người bước vào phòng, nhưng bản thân ta lại như bị bóng đè không thoát ra nổi, không rõ đây là mơ hay là thật, miên man khó xác định.

Kẻ đó đặt bàn tay ấm áp lên trán ta, trong không gian tựa hồ phảng phất hơi thở nào nề mà u buồn.

Thanh âm của người đó, nửa xa nửa gần, nửa quen nửa lạ, lại chập chờn như trong mộng cảnh.

- Lạc Nhi, sự tuyệt vọng của ta đã đến giới hạn rồi... Nói cho ta, người có từng yêu ta, không, chỉ là thích một chút... không, chỉ là để ý một chút, thương hại con người ta trong quá khứ một chút cũng được?

Ta dĩ nhiên không cách nào đáp lại. Kẻ này là ai, khiến cho ta trong mộng cũng đau thắt như vậy, bức bối như vậy?

Nhưng ta không thể mở mắt ra mà nhận biết, đây rốt cuộc có phải là hiện thực, hay là mộng của ta, hoặc là linh hồn ta đã dạo chơi đầu đó, chui vào trong giấc mộng của một ai khác?

Trong mộng, nam nhân đó dường như đã thất vọng bước đi, nhưng không hiểu sao mới bước đến cửa lại quay đầu, hấp tấp ghi chặt lấy người trên giường.

Lạ thật, ta thấy ngạt thở.

- Ta bỏ không được, buông người ra không được! – Thanh âm gần gũi ngay bên tai, day dứt không nguôi, chứa đầy cảm xúc, mỗi lúc lại mạnh mẽ như ngọn núi lửa phun trào. – Là ta cố chấp đến ngu ngốc đi! Người không yêu ta thì đã sao, hận ta thì đã sao, coi thường ta thì đã sao?

Trầm ngâm một hồi, giống như trải qua ngàn thu mệnh mạng, người đó lại chậm rãi thì thầm:

- Ta nợ Hương Nguyệt nửa cái mạng, khiến muội ấy giảm một nửa thọ mệnh, lại càng nợ ơn sinh thành dưỡng dục của mẫu thân, ta không thể vong ân bội nghĩa. Hương Nguyệt đối với ta nhất kiến chung tình nhưng bao vạn năm qua ta không cách nào hồi đáp khiến muội ấy đau lòng, đến nay muốn tự sát để kết thúc kiếp sống tạm bợ. Mẫu thân cũng trách mắng dẫn vật, cho nên việc cố chấp bảo vệ tình yêu đơn phương với người làm ta khổ sở không ngừng...

Trên trán bỗng xuất hiện cảm giác mềm mại ướt át, thì ra có một đôi môi đang liên tiếp hạ trên mặt ta những nụ hôn, cứ thế trượt dài xuống sống mũi, miệng, cằm...

- Nhưng mà, ta cũng đã từng thề ước, suốt đời suốt kiếp sẽ không phụ người... – Kẻ trong mơ đó vẫn cứ thêu thảo nói, mang theo hơi thở nóng rực phả vào cổ ta – Ngày mai, ta sẽ phong Hương Nguyệt làm hậu, toại nguyện ước vọng của muội ấy. Nhưng ta cũng sẽ không ở lại đây, cũng sẽ để lại để vị cho muội ấy, tạm đem người đi xa. Mẫu thân dù có tức giận nhưng sau này sẽ ổn thôi. Bà không phải người xấu, chẳng qua bà từng trải qua nhiều biến cố, trong lòng mới có nhiều so đo... Ta nghĩ, sau khi chúng ta có nhiều hài tử, mẫu thân cũng phải chấp nhận...

Tình cảm trào dâng, không khí trong phòng cũng nóng lên, bàn tay kẻ ấy mân mê lục lọi, ta thì càng lúc càng chìm vào vô thức.

- Còn người, người hận ta cũng không sao. Ừm, bao vạn năm qua, ta đã quen với ánh mắt lạnh lùng của người rồi... Trước đây ta có thể kiên trì để người tỏ ra thương hại ta một chút, thì bây giờ ta cũng có thể kiên trì làm người để mắt đến ta...

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lấy Tay Ta Thêm Một Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

